

ΚΟΝΤΡΑ

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 451 - ΣΑΒΒΑΤΟ, 20 ΓΕΝΑΡΗ 2007

0.80 ΕΥΡΩ

ΤΟ «ΚΑΤΗΓΟΡΩ» ΤΟΥ
Δ. ΚΟΥΦΟΝΤΙΝΑ

ΚΟΝΤΡΑ

*"Δεν ντρέπομαι,
δεν μεταμελοῦμαι,
είμαι περήφανος
που πήρα μέρος
σε αυτόν τον
μεγάλο αγώνα
για την ελευθερία
του ανθρώπου"*

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

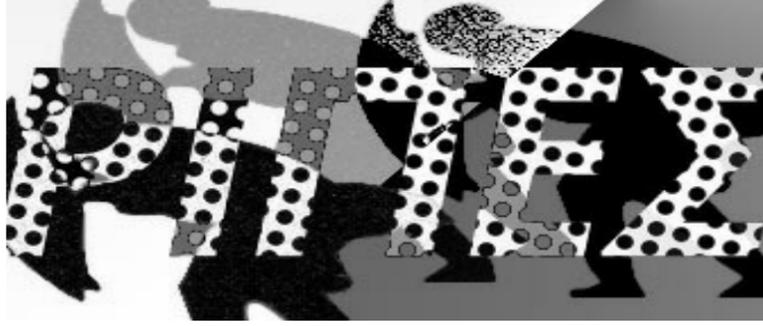
Το ποτάμι φουσκώνει ΝΑ ΤΟΥΣ ΠΝΙΞΕΙ

Το σύνθημα «καταλήψεις διαρκείας»
δονεί τους φοιτητικούς χώρους

ΤΟ ΕΠΕΤΕΙΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

20/1/1996: Ο Γιάσερ Αραφάτ γίνεται ο πρώτος εκλεγμένος ηγέτης της Παλαιστίνης (88,1%)
20/1/1902: Γέννηση Ναζίμ Χικμέτ
20/1/1948: Δολοφονία Μαχάτμα Γκάντι
20/1/1841: Η Κίνα παραχωρεί το Χονγκ Κονγκ στην Αγγλία
21/1/1793: Καρτόκολλο Λουδοβίκου ΙΣΤ΄
21/1/1924: Θάνατος Β. Ι. Λένιν
21/1/1950: Θάνατος George Orwell (Ερικ Άρθουρ Μπλερ - 46 χρ)
22/1/1901: Θάνατος βασίλισσας Βικτορίας (81 χρ.-64 χρόνια στο θρόνο)
22/1/1830: Πρωτόκολλο Λονδίνου (ανεξαρτησία Ελλάδας)
22/1/1842: Ίδρυση Εθνικής Τράπεζας (Γεώργιος Σταύρου)
22/1/1919: Σύνταγμα Βαϊμάρης (Β' Ράιχ)
22/1/1933: Με εντολή Ελευθέριου Βενιζέλου η χωροφυλακή χτυπά 3.000 απελευθερωμένους εργάτες στη Νάουσα (4 νεκροί - 20 τραυματίες)
22/1/1863: Ο Οθωνάς κηρύσσεται έκπτωτος
22/1/1949: Οι κομμουνιστές υπό τον Μάο τσε Τουνγκ καταλαμβάνουν το Πεκίνο
22/1/1972: Διεύρυνση ΕΟΚ με είσοδο Αγγλίας, Ιρλανδίας, Δανίας, Νορβηγίας
23/1/1891: Γέννηση Αντόνιο Γκράμισι
23/1/1898: Γέννηση Σεργκέι Αϊζενστάιν
23/1/1989: Εκτέλεση εισαγγελέα Αθανάσιου Βερνάρδου (1η Μάη)
24/1/1965: Θάνατος Ουίνστον Τσόρτσιλ (90 χρ) ίδια μέρα με τον πατέρα του Ράντολφ (1895)
24/1/1911: Εκτέλεση αναρχικού Ντεντζίρο Κοτόκου (Ιαπωνία)
24/1/1946: Ίδρυση Διεθνούς Επιτροπής Ατομικής Ενέργειας (ΟΗΕ)
24/1/1960: Εξέγερση Αλγερίας κατά γαλλικής διακυβέρνησης
24/1/1983: Αρχή δίκης 32 μελών των Ερυθρών Ταξιαρχιών
24/1/1924: Μετονομασία Αγίας Πετρούπολης σε Λένινγκραντ
24/1/1994: Εκτέλεση διοικητή ΕΤΕ Μιχάλη Βρανόπουλου (17Ν)
25/1/1836: Θεμελίωση Βουλής Ελλήνων
25/1/1971: Πραξικόπημα Ιντι Αμίν Νταντά (Ουγκάντα)
25/1/1919: Ίδρυση Κοινωνίας των Εθνών
25/1/1985: Θάνατος Ηλία Ηλιού
25/1/1979: Συνθήκη Ουτρέχτης - Ίδρυση Ολλανδικής δημοκρατίας
25/1/1980: Πρώτος πρόεδρος Ιράν ο Αμπολχασάν Μπανί Σαντρ (70%)
25/1/1945: Συλλαλητήριο 100.000 Θεσσαλονικέων κατά Δεκεμβριανών - Αγγλων
25/1/1990: Η Μπεναζίρ Μπούτο πρώτη αρχηγός κυβέρνησης παγκόσμια που γεννάει στη διάρκεια της θητείας της
25/1/1949: Πρώτες εκλογές Ισραήλ (νικητής Μπεν Γκουριόν)
25/1/1981: Η χήρα του Μάο τσε Τουνγκ καταδικάζεται σε θάνατο
25/1/1995: Ο Jacques Santer διαδέχεται τον Jacques Delors (ΕΕ)
26/1: Ημέρα δημοκρατίας (Ινδία) - εθνική γιορτή (Αυστραλία)
26/1/1972: Αρχή συνομιλιών για εγκατάσταση αμερικανικών βάσεων στην Ελλάδα
26/1/1982: Θάνατος Μ. Σουσόφ
26/1/1965: Δολοφονία ισραηλινό πρωθυπουργού Χασάν Αλί Μανσούρ
26/1/1929: Ο Λέον Τρότσκι εξορίζεται στην Πρίγκιπο
26/1/1950: Ανακήρυξη δημοκρατίας Ινδίας
26/1/1940: Γάμος Ρόναλντ Ρέιγκαν - Τζέιν Γουάιμαν
26/1/1918: Γέννηση Nicolae Ceausescu
26/1/1975: Νεοναζί ("Νέα Τάξη") επιδράμουν στο Πολυτεχνείο και μαχαίρουν τον φοιτητή Β. Γεωργιάδη.

● Πρώτο βραβείο παπάρας του μήνα ●●● «Δεν μπορεί να υπάρξει δικαιο-λογία για μια τέτοια παράλογη πράξη βίας» (Τσαρλς Ρις) ●●● Δεύτερο βραβείο παπάρας του μήνα ●●● (Η επίθεση κατά της αμερικανικής πρεσβείας) «προκαλεί την ελληνική κοινή γνώμη» (Βύρων Πολύδωρας) ●●● Για το τρίτο βραβείο διαγωνίστηκαν πολλοί και κατόπιν βασανιστικής σκέψης η στήλη το απονέμει στον γνωστό... αντιεξουσιαστή Γιώργο Βότση ●●● «Δεν υπάρχουν άτρωτοι στόχοι για την ανακυκλούμενη βία της ποικιλώνυμης και πάντα σκοτεινής τρομοκρατίας» ●●● Ο ίδιος, πάντως, δικαίως δεν ανησυχεί: μόνο γέλωτες προκαλεί με τα καμώματά του ●●● Μήπως ο πρωθυπουργός πρέπει να εξετάσει σοβαρά το ενδεχόμενο, μετά την επαναφορά του Σύρου στην Αντιπρονομοκρατική, να διώξει τον Πολύδωρα και να βάλει υπουργό Καταστολής τον Χρυσόχοιδη; ●●● Ετσι κι αλλιώς συναινετικά βαδίζουν ●●● Την ώρα που στα γραφεία, τα γιαπιά, τα σχολεία, τα εργοστάσια, τους καφενέδες της

χώρας ξεσπούσαν πανηγύρια ●●● Το πολιτικό προσωπικό έγλυφε με δουλοπρέπεια τα υπερατλαντικά αφεντικά και αναζητούσε με αγωνία το μέγεθος του θυμού τους ●●● Εκφραζόταν, όμως, και μια πίκρα εν μέσω των πανηγυρισμών στα γραφεία, τα γιαπιά, τα σχολεία και τους λοιπούς χώρους όπου συγχάζει η άπαρις πλέμπα ●●● «Γιατί να μη σκάσει, ρε γιαμώτο;» ●●● «Μα καλά, δε μπορούσε να σημαδεψει λίγο καλύτερα αυτός ο άνθρωπος, να τον ρίξει κάτω τον παραφλοκόρακα;» ●●● Αυτά ως καταγραφή της πραγματικότητας όχι από έναν αλλά από πολύ περισσό-

τερους ανθρώπους ●●● Τα παπαγαλάκια, πάντως, έδωσαν και πάλι ρέστα ●●● Μόνο που αυτή τη φορά δεν οργανιστήκαμε, πλάκα σπάσαμε με τα όσα έλεγαν ●●● Αντε, περαστικά, παιδιά ●●● «Η επίθεση στην πρεσβεία των ΗΠΑ, η οποία βεβαίως είναι καταδικαστέα» ●●● Μπορούσε να λείψει το παραμάγαζο του Περιεσού, η «Δημοκρατική Συσπείρωση» από το χορό των κουτελοσπαστών; ●●● Ειδικά εκείνο το «βεβαίως» μας σκλάβωσε ●●● Δε σηκώνουν αντίρρηση ●●● «Γελούει εκδήλωση πολύ χαμηλού επιπέδου» χαρακτήρισε ο Πάγκαλος τις διαδηλώσεις

ενάντια στην αναθεώρηση του άρθρου 16 ●●● Πάγκαλος είν' αυτός, μας έχει συνηθίσει σ' αυτά (μόνο ο Κολ τον είχε υποχρεώσει να ζητήσει δημόσια συγνώμη επειδή είχε χαρακτηρίσει τη Γερμανία «γίγαντα με μυαλό νάνου») ●●● Αλλά είναι τυχαίο που ένας Πασόκος ανέλαβε να κάνει αυτό που δεν τολμούν να κάνουν τα στελέχη της ΝΔ και οι υπουργοί της κυβέρνησης; ●●● Το φοιτητικό κίνημα δεν πρέπει άραγε να σηκώσει το γάντι και να δώσει στο χοντρογούρουνο τη δέουσα απάντηση; ●●● Πολύ υλικό μαζεύτηκε σε μια βδομάδα για την παπάρα του μήνα και ο συντάκτης αισθάνεται απελπισία: ποιον να διαλέξεις και ποιον ν' αφήσεις; ●●● Μαριέττα Γιαννάκου στην τηλεόραση του ΣΚΑΪ ●●● «Οι καταλήψεις στα Πανεπιστήμια είναι χρόνιο νόσημα και παγκόσμια πρωτοτυπία» ●●● Και εκείνες οι καταλήψεις πέρσι στη Γαλλία τί ήταν, γλυκειά μου; ●●● Το γαρ πολύ του γήρατος (και του έρωτος)... ●

◆ «Εκείνο που θα ήθελα επισημάνω είναι το γεγονός της σιωπής που επικρατεί σ' αυτού του είδους τα εγκλήματα. Πρόκειται για μια ένοχη σιωπή... Υποχρέωση έχουμε να ενημερώνουμε άμεσα τις Αρχές» (Πάνος Σόμπολος). Σχόλιο: Δυστυχώς για σας, ο λαός απεχθάνεται τη ρουφιανιά, αλήτες ρουφιανόδημοσιογράφοι.

◆ «Όσοι πιστεύουν στην ατομική ελευθερία είναι εχθροί αυτής της πράξης... Να λειτουργήσουν σε συνεργασία με τα σώματα ασφαλείας» (Θεόδωρος Πάγκαλος, ο εγγονός, ούνα φάτσα με τον παππού).

◆ «Τα λεγόμενα τρομοκρατικά χτυπήματα δρουν πάντα προβοκατόρικα για το λαϊκό κίνημα και αποδεικνύονται χρησιμότερα για όσους φοβούνται την οργανωμένη λαϊκή αντίδραση στις εφαρμοζόμενες αντιλαϊκές πολιτικές. Συνήθως δε - και οπωσδήποτε διόλου συμπτωματικά - γίνονται σε συγκυρίες που κάτι "ψήνεται" από τους κρατούντες, προκειμένου και να αποπροσανατολίσουν το λαό από τα πραγματικά του προ-

βλήματα, και να του σφυρηλατήσουν νέα δεσμά στα χέρια. Περικόπτοντας έτσι, τάχα για την ασφάλειά του, το ήδη κουτσουρεμένο από το σύστημα δικαίωμα του λαού στους πολιτικούς και κοινωνικούς αγώνες» («ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ», 13.1.07). Χτύπησαν και πάλι διάνια οι φωστήρες του Περιεσού. Αλλά έτσι είναι, όταν κάνεις μονόλογο, λες και γράφεις ό,τι θέλεις. Δεν πηγαίνουν και σε κάνα καφενείο να τα πουν αυτά;

◆ «Γελάσαμε πολύ με το πόρισμα» (της Επιτροπής Ανταγωνισμού για το καρτέλ στη γαλακτοβιομηχανία), δήλωσε σε δημοσιογράφους ο πρόεδρος του ΣΕΒ και επικεφαλής του ομίλου «ΒΙΒΑΡΤΙΑ» (σ' αυ-

τόν ανήκει και η ΔΕΛΤΑ) Δ. Δασκαλόπουλος. Όσο για τα στελέχη της Επιτροπής Ανταγωνισμού, τους χαρακτήρισε... παιδάκια που η μεγαλύτερη συναλλαγή τους στην αγορά έχει γίνει στο περίπτερο όταν πάνε να πάρουν τσιγάρα! Τόσο πολύ ανησυχούν οι καπιταλιστές από τις... ανεξάρτητες αρχές.

◆ Μιλώντας πάντως από το βήμα της εκδήλωσης για τις χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες, ο Δασκαλόπουλος είπε τα ίδια πράγματα στο κυριλέ: «Ο ΣΕΒ πάγια υποστηρίζει ότι η διασφάλιση του υγιούς ανταγωνισμού απαιτεί την ύπαρξη δύο κυρίως προϋποθέσεων: διοικήσεις που να αναπτύσσουν μία εταιρική

κουλτούρα βασισμένη στα χρηστά εναλλακτικά ήθη και ανεξάρτητες αρχές που με συνέπεια και αξιοπιστία εφαρμόζουν τους νόμους, μακριά από κάθε άλλης μορφής εκτίμηση ή επιρροή»!

◆ «Το ευρύτατο "φαικοκκίνο μέτωπο" άσχετο φυσικά με βόμβες, συμπλοκές με τα ΜΑΤ, δολοφονίες και αντιαρματικά, τροφοδοτεί μολούτο ιδεολογικά και πολιτικά τους περίφημους "ένο-

πλους συντρόφους»! Ο γνωστός Σωμερίτης ζητά από τις στήλες του «βήματος» να ασχοληθεί η «έννομος τάξις» και με εκείνους που «τροφοδοτούν ιδεολογικά και πολιτικά την τρομοκρατία». Τα παπαγαλάκια της πρεσβείας μάς δείχνουν τα δόντια τους και εμείς τους δείχνουμε ένα άλλο σημείο του σώματός μας. Εκεί που τους έχουμε γραμμένους.

◆ Για χτες Παρασκευή αναβλήθηκε η δίκη του προέδρου της Πακιστανικής Κοινότητας Τζαβέντ Ασλάμ, μετά από αίτημα των συνηγόρων, επειδή η δικογραφία έχει καταντήσει κινούμενη άμμος, καθώς μπαίνουν συνέχεια έγγραφα της πακιστανικής χούντας και μάλιστα αμετάφραστα. Εμείς, βέβαια, βρισκόμαστε στο τυπογραφείο και έτσι δεν γωρίζουμε το αποτέλεσμα.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Όπως ξέρετε, η πρεσβεία υπέστη κτύπημα από μια εξωτερική επίθεση. Δεν μπορεί να υπάρξει δικαιολογία για μια τέτοια παράλογη πράξη βίας.
Τσαρλς Ρις

ΕΙΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΙΠΑΝ...

Οι κάμερες που είναι γύρω από την αμερικανική πρεσβεία είναι παράνομες εφόσον δεν έχουν την άδεια της Αρχής Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων. Υπάρχει και απόφαση της Ολομέλειας του Αρείου Πάγου και του ΣτΕ που λέει ότι απαγορεύεται η χρησιμοποίηση υλικού που συνελέγη παράνομα.

Κ. Δαφέρμος (πρώην πρόεδρος ΑΓΠΔ)
Καλλιεργούμε συνεχώς μύθους περί των αμερικανικών δυνατο-

τήτων που δεν έχουν καμία σχέση με την πραγματικότητα. Αν υπήρχαν αυτά τα μέσα, δεν θα γίνονταν και αυτές οι ενέργειες στην αυλή τους. Δεν είναι σοβαρά πράγματα αυτά

Μ. Χρυσόχοιδης

Σε όλη τη Βρετανία λειτουργούν 4,2 εκατομμύρια κάμερες που είναι εγκατεστημένες στους δρόμους, στους σταθμούς του μετρό και των τρένων, στα αεροδρόμια και σε άλλους δημόσιους χώρους. Ωστόσο, όπως

προκύπτει από τα ετήσια στατιστικά στοιχεία των αστυνομικών αρχών της Βρετανίας, μπορεί η εγκατάσταση των κλειστών κυκλωμάτων τηλεόρασης να κόστισε περίπου 5 τρισεκατομμύρια στερλίνες στους Βρετανούς, απέτυχαν όμως να τους προστατέψουν. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι ληστείες και τα εγκλήματα δρόμου, όπως η αρπαγή τσαντών, έχουν σημειώσει 12% αύξηση σε σχέση με το 2005.

Νέα
Στα συρτάρια της Ντόρας αραχνιάζουν τα πορίσματα 65 διαχειριστικών ελέγχων που έγι-

ναν τα τελευταία χρόνια σε ισάριθμες ελληνικές πρεσβείες ανά τον κόσμο και βρίθουν αποκαλύψεις για σοβαρές ατασθαλίες, υπερκοστολογίες ενοικίασης και αναπαλαίωσης κτιρίων, συμμετοχής πρέσβων σε οικονομικά σκάνδαλα, εμπόριο γυναικών, αθρόες εκδόσεις βίζας επί μοιβή και εμπόριου όπλων.

Ποντίκι
Την απαλλαγή του Σωκράτη Κόκαλη απ όλες τις κατηγορίες που τον βάρυναν κατά καιρούς, αποφάσισε το Συμβούλιο Εφετών. Με το υπ' αριθμόν 3384-2006 βούλευμά του, το δικαστι-

κό συμβούλιο έκρινε ότι ο επιχειρηματίας πρέπει να απαλλαγεί από τις κατηγορίες της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες, της υπεξαίρεσης και της πλαστογραφίας, ενεργητικής δωροδοκίας και απάτης, δίνοντας έτσι τέλος στον δικαστικό αγώνα που ξεκίνησε το 2002.

Ημερησία
Οι κουκουλοφόροι στηρίζουν τα μεγάλα συμφέροντα, τις ξένες δυνάμεις, υπονομεύουν τη χώρα.

Γ. Σούρλας

■ Κανονίζουν λογαριασμούς

Δε νομίζουμε να μένει σε κανένα αμφιβολία, ότι στο φόντο της κρίσης που έχει δημιουργήσει το χτύπημα με ρουκέτα της αμερικάνικης πρεσβείας κόμματα, μηχανισμοί, υπηρεσίες, πολιτικοί λύνουν τις διαφορές τους και κανονίζουν τους λογαριασμούς τους. Οι μισοί ασφαλίτες δίνουν τους άλλους μισούς και αυτά που δημοσιεύονται δεν είναι ούτε το ένα εκατοστό απ' αυτά που ψηθυρίζουν στ' αυτιά των δημοσιογράφων. Το ΠΑΣΟΚ προσπαθεί να κερδίσει πόντους έναντι της ΝΔ, προσεγγίζοντας την αμερικάνικη πρεσβεία και αναζητώντας την εύνοιά της. Η πρεσβεία προσπαθεί να βάλει δικούς της ανθρώπους σε καίρια πόστα του κρατικού μηχανισμού, ξανακερδίζοντας το έδαφος που είχε χάσει μετά το σκάνδαλο των υποκλοπών. Οι νεοδημοκράτες της Β' Αθήνας βρήκαν ευκαιρία να «κουρέψουν» τον Πολύδωρα που τον είχε πάρει ψηλά τον αμανέ και τους απειλούσε με πρωτιά στις ερχόμενες εκλογές. Και ο Πολύδωρας αναζήτησε προστασία στην «αυλή» ισχυρών στελεχών, όπως ο Σουφλιάς, που ανέλαβε να τον υπερασπιστεί δημόσια, πράγμα που δεν το συνηθίζει.

■ Ξαναμοίρασμα της πίτας των ΜΜΕ

Αν αληθεύουν οι φήμες που από την Τρίτη το απόγευμα κάνουν το γύρο των δημοσιογραφικών γραφείων, σύμφωνα με τις οποίες η Αγγελοπούλινα έχει στα χέρια της ένα 25% των μετοχών του Alpha, τότε έχουμε μια νέα γερή μοιρασιά της πίτας των ΜΜΕ, με τη δημιουργία ενός νέου εκδοτικού συγκροτήματος που μετά την αγορά της ναυαρχίδας του δεξιού Τύπου («Ελεύθερος Τύπος») παίρνει και ένα μεγάλο κανάλι. Το συγκρότημα αυτό μπορεί ν' αντέξει στον ανταγωνισμό και να απειλήσει τις παλιές «βαρονείες», γιατί έχει πίσω του έναν πανίσχυρο καπιταλιστικό όμιλο.

Ο Χατζηνικολάου ήταν το πρώτο θύμα του νέου πολέμου που ξεσπάει. Ο Κοντομηνάς του πήρε το κεφάλι εν μιά νυκτί και τώρα βρίσκονται στα παζάρια για τη διόλου ευκαταφρόνητη αποζημίωση. Σ' αυτές τις περιπτώσεις αναπτύσσεται ένα φαινόμενο καραμπόλας μεταξύ των τηλεστάρ, που θα τροφοδοτήσει τις κοινοπολιτιστικές στήλες. Ομως, το πραγματικό παιχνίδι είναι παιχνίδι ισχύος και πολιτικής επιρροής και ακόμα δεν άρχισε.

Μια δίκαια πράξη αντίστασης

Η μοναδική στενοχώρια του ελληνικού λαού μετά το χτύπημα της αμερικάνικης πρεσβείας με αντιαρματική ρουκέτα ήταν που η ρουκέτα δεν έσκασε. Ή που δεν βρήκε τουλάχιστον το θυρεό της πρεσβείας. Λίγοι είναι οι Έλληνες που δεν θα ήθελαν να δουν την εικόνα του τσακισμένου μισητού συμβόλου της αμερικανοκρατίας να κάνει το γύρο του κόσμου, διαλαλώντας τη ντροπή των Γιάνκηδων ιμπεριαλιστών.

Ο αστικός πολιτικός κόσμος, βέβαια, έχει τη δικιά του στενοχώρια. Εκεί που νόμιζε ότι έχει ησυχάσει από τις εκδηλώσεις ένοπλης επανστατικής βίας, τις βρίσκει μπροστά του και μάλιστα σε μια ενέργεια που ο συμβολισμός της ξεπερνά όλες τις προηγούμενες των τελευταίων χρόνων. Και βέβαια, τραβάνε τα μαλλιά τους που έμπλεξαν και πάλι με τους Αμερικάνους. Αν είχε χτυπηθεί ένα οποιοδήποτε κρατικό κτίριο, η σχετική συζήτηση ήδη θα είχε σταματήσει. Εδώ την τελευταία φορά έσκασε μηχανισμός στη γειτονιά του Βουλγαράκη και η σχετική συζήτηση έκλεισε σε λίγες μέρες.

Οι αντιδράσεις ήταν πιο υστερικές από κάθε άλλη φορά, γιατί έπρεπε να δείξουν στους Αμερικάνους πως δεν κάθονται με σταυρωμένα χέρια. Όλες οι κοινοβουλευτικές δυνάμεις εξέφρασαν τον αποτροπισμό και την καταδίκη τους. Τα παπαγαλάκια των ΜΜΕ έπιασαν και πάλι δουλειά. Σενάρια άρχισαν να διοχετεύονται καθημερινά, μέχρι που ξεφούσκωσαν, γιατί ήταν όλα ξαναξεσταμμένο φαγητό (τα ίδια και τα ίδια πρόσωπα «φωτογραφίζονται» εδώ και χρόνια).

Ολόκληρο το πολιτικό σύστημα βρέθηκε στον αντίποδα του ελληνικού λαού. Οπως είχε γίνει και μετά το πολεμικό χτύπημα της Αλ-Κάιντα στους διδύμους πύργους και το Πεντάγωνο. Τότε το πολιτικό σύστημα δήλωνε με δου-

λοπρέπεια «είμαστε όλοι Αμερικανοί» και ο ελληνικός λαός πανηγύριζε (η πιο χαρακτηριστική δημόσια εκδήλωση έγινε στα ποδοσφαιρικά γήπεδα, όπου οι φιλάθλοι παράσταναν όλοι μαζί τα αεροπλάνα και σκάρωναν αυτοσχέδια στιχάκια). Τα αντιαμερικάνικα αισθήματα είναι δεδομένα στην Ελλάδα. Και έχουν γίνει πιο ισχυρά τα τελευταία χρόνια, εξαιτίας της διεθνούς πολιτικής των Αμερικανών, που έχουν ματοκυλήσει τους λαούς στη Γιουγκοσλαβία, το Αφγανιστάν, το Ιράκ, τη Σομαλία. Γιατί, λοιπόν, να μην αισθανθεί χαρά ο ελληνικός λαός που χτυπήθηκε το πιο μισητό κτίριο στην Ελλάδα, αυτό στο οποίο κατευθύνονται οι περισσότερες και μεγαλύτερες διαδηλώσεις που γίνονται στη χώρα;

Αυτό φαίνεται πως το συνειδητοποίησαν πρώτοι οι ιδι-

οι οι Αμερικανοί, που δεν τράβηξαν την υπόθεση στα άκρα, κατέβασαν τους τόνους και δεν προχώρησαν στη λήψη μέτρων. Τους βοήθησε, βέβαια, και η γρήγορη κίνηση της Ντόρας, που αφού συνεννοήθηκε με τον Καραμανλή έσπευσε να τους προσφέρει «γην και ύδωρ». Είναι βέβαιο ότι στο παρασκήνιο οι Αμερικάνοι κέρδισαν πολλά και πρώτα-πρώτα τις θέσεις που είχαν χάσει μετά το σκάνδαλο των υποκλοπών. Αλλωστε,

δεν είναι τυχαία η επαναφορά ενός δικού τους ανθρώπου, του Σύρου, στην της «αντιπροκοπείας», που μάλλον προαλείφεται για αρχηγός της ΕΛΑΣ σε κάνα δίμηνο.

Παράλληλα, η κυβέρνηση βρήκε την ευκαιρία να βάλει μπροστά μέτρα θωράκισης του κατασταλτικού οπλοστάσιου. Με τη βοήθεια και του ΠΑΣΟΚ αυτή τη φορά. Μέτρα που ήδη προωθούνταν και σε ευρωπαϊκό και σε εθνικό επίπεδο. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι στη Δρέσδη οι υπουργοί Εσωτερικών και Δημόσιας Τάξης της Ευρωπαϊκής Ένωσης αποφάσισαν τη δημιουργία πανευρωπαϊκής βάσης DNA και βιομετρικών δεδομένων. Πρόκειται για μέτρα που προωθούνταν και απλώς βρέθηκε η ευκαιρία να καθαγιαστούν μέσα στον πυρετό της τρομοκρατίας των τελευταίων ημερών.

Και βέβαια, είναι εξοργιστική η προπαγάνδα των τελευταίων ημερών από κάποιους «δημοκράτες» και «αριστερούς», ότι τα κατασταλτικά μέτρα οφείλονται στη δράση του αντάρτικου πόλης. Με τη λογική αυτή, να μην κάνει κανείς τίποτα, οπότε δε θα χρειάζεται και η κρατική καταστολή. Να μη διαδηλώνουμε, οπότε ουδείς θα σκεφτεί να απαγορεύσει ή να «διευθετήσει» τις διαδηλώσεις. Να μην απεργούμε, οπότε κανείς δεν θα σκεφτεί να πάρει αντιαπεργιακά μέτρα. Και πάλι λέγοντας. Όλα τα επιχειρήματα που επιστρατεύουν οι κήρυκες της υποταγής στην αστική νομιμότητα μπορούν ευκολότερα να αντιστραφούν: αφού δε συμφωνούν με τα κα-

τασταλτικά μέτρα, γιατί δε βγαίνουν αυτοί στο δρόμο να τα καταργήσουν; Γιατί βλέπουν τις βίαιες ενέργειες σε αντίθεση με τις άλλες μορφές αγώνα; Από πού προκύπτει αυτή η αντίθεση, εκτός από τη δική τους υποταγή στην αστική νομιμότητα;

Ο ελληνικός λαός σ' αυτή την ενέργεια είδε μια δίκαιη πράξη αντίστασης. Είδε τους Αμερικάνους τρομαγμένους, να αισθάνονται ανασφαλείς και μέσα στο ίδιο τους το φρούριο. Είδε τους κατασταλτικούς μηχανισμούς να εξευτελίζονται στην πρώτη γραμμή του πυρός. Εκεί που υποτίθεται ότι έχουν πάρει τα ισχυρότερα μέτρα ασφαλείας, που έχουν διαθέσει τις καλύτερες δυνάμεις τους, που έχουν τον πιο σύγχρονο εξοπλισμό. Ίσως γι' αυτό μας πλημμύρισαν με παπαριές για κάμερες που βρίσκουν τα πρόσωπα και πίσω από κουκούλες και τα λοιπά, που μας έκαναν να γελάσουμε. Ενα δεκαήμερο μετά την ενέργεια και βρίσκονται στο μαύρο σκοτάδι, παρά την task force (sic!), που έφτιαξε ο Byron. Δεν έχουν καταφέρει ακόμα να βρουν ούτε πόσοι ήταν οι άνθρωποι που πήραν μέρος στην ενέργεια, ούτε τι μέσο διαφυγής χρησιμοποίησαν και μοιράζουν προκηρύξεις στην περιοχή μπας και βρεθεί κάνας ευφάνταστος να τροφοδοτήσει τα σενάρια τους.

Ο ελληνικός λαός υποδέχτηκε με ενθουσιασμό αυτή την αντιαμερικάνικη ενέργεια, αλλά μέχρι εκεί. Την είδε ως θεατής, χωρίς να ξεκουνηθεί από τον καναπέ της κοινωνικής αδράνειας.

Γι' αυτή τη βαρβαρότητα κανείς δε μιλάει

Μηχανοκίνητη πορεία που μοργάνωσαν κινήσεις αλληλεγγύης στους απεργούς πείνας Ταράσιο Ζαντορόζι και Γεράσιμο Κυριακόπουλο, που κρατούνται στο Γενικό Κρατικό Νίκαιας, ζώστηκε από Ματάδες και Ζητάδες στην Ιερά Οδό και χτυπήθηκε άγρια. Σαράντα

άτομα συνελήφθησαν, φορτώθηκαν στις κλούβες και οδηγήθηκαν στη ΓΑΔΑ, όπου δακτυλοσκοπήθηκαν και στη συνέχεια αφέθηκαν ελεύθεροι, εις σπράττοντας ο καθένας και μια κλήση για τροχαία παράβαση! Ενας από τους διαδηλωτές, ο Βαγγέλης Γριβας χτυπήθηκε τό-

σο άγρια που οι ίδιοι οι μπάσοι τον μετέφεραν από τη ΓΑΔΑ στο νοσοκομείο, όπου διαπιστώθηκε ότι έχει δυο ραγισμένα πλευρά, ενώ του έγιναν ράμματα στο κεφάλι και στο πρόσωπο.

Κι όμως, αυτή η βαρβαρότητα, που παραβιάζει ακόμα και την πιο κατασταλτική ερμηνεία της αστικής νομιμότητας, πέρασε στο ντούκου. Προφανώς γιατί οι διαδηλωτές ήταν «αντιεξουσιαστές των Εξαρχείων», όπως λέει ο Πολύδωρας. Η αστική δημοκρατία έδειξε για μια φορά ακόμη το πρόσωπό της και οι ευαίσθητοι υπερασπιστές των ανθρώπινων δικαιωμάτων το δικό τους: της υποκρισίας.

■ Τη Δευτέρα στο MAX 7μμ

Συζήτηση για την Παλαιστίνη και τη Μέση Ανατολή

Μια ενδιαφέρουσα συζήτηση θα γίνει τη Δευτέρα στις 7μμ στο αμφιθέατρο MAX του Πολυτεχνείου (είσοδος από Στουρνάρη). Έχει θέμα τις εξελίξεις στην Παλαιστίνη και τη Μέση Ανατολή και κεντρικός ομιλητής θα είναι ο Διευθυντής του «Κέντρου Ισλαμικής Πολιτικής Σκέψης», με έδρα το Λονδίνο, πανεπιστημιακός και συγγραφέας, οι απόψεις του οποίου είναι κοντά στις απόψεις της Χαμάς.

Λευτεριά στους απεργούς πείνας Ζαντορόζι και Κυριακόπουλο

Περιοδεύουσα μαϊμού

Η επίσκεψη της αμερικανίδας ΥΠΕΞ Κοντολιζα Ράις στη Μέση Ανατολή ήταν πράγματι μία πολύ... επιτυχημένη περιοδεία! Η Κοντολιζα μάζεψε τα ανδρείκελά της, τα στοίχισε το ένα δίπλα στο άλλο σαν καλά στρατιωτάκια και τα έβαλε να υπογράψουν άλλη μια δήλωση υποταγής στην αμερικανική «νέα στρατηγική», της ανάπτυξης άλλων 20.000 στρατιωτών στο Ιράκ. Ταυτόχρονα, επανέλαβε τις δεσμεύσεις της για την αναβίωση του «οδικού χάρτη» στην Παλαιστίνη (του αμερικανόπνευστου «ειρηνευτικού» σχεδίου που έχει απορρίψει ήδη ο παλαιστινιακός λαός), στην εγκάρδια συνάντησή που είχε με τον Αμπάς, δηλώνοντας ότι μέσα στους επόμενους μήνες θα επιταχύνει την πρόοδο στην κατεύθυνση του «οδικού χάρτη», μιας και πολλά χρόνια περίμεναν οι Παλαιστίνιοι να φτιάξουν το δικό τους κράτος και οι Ισραηλινοί να ζήσουν με ασφάλεια!

Τέλος, στρίμωξε ξανά το Ιράν, καταγγέλλοντας ότι ενισχύει τους Ιρακινούς αντάρτες (!!!) και απέσπασε τη συγκατάβαση των οχτώ αραβικών κρατών (Μπαχρέιν, Κουβέιτ, Ομάν, Κατάρ, Σαουδική Αραβία, ΗΑΕ, Ιορδανία και Αίγυπτος) στην αντιϊρακινή της πολιτική. Στην κοινή ανακοίνωση που υπέγραψαν, όχι μόνο συντάσσονται με την αμερικανική πολιτική, αλλά αφήνουν αιχμές ενάντια στην ανάμιξη του Ιράν στα εσωτερικά του Ιράκ (χωρίς όμως να τολμούν να το κατονομάσουν).

Όπως ανέφερε η Ουάσιγκτον Ποστ, «η Ράις περιοδεύει στη Μέση Ανατολή για να κερδίσει στήριξη στο σχέδιο του Μπους και να δώσει ώθηση σ' αυτό που αυτή αποκαλεί "δεσπόζουσα" συμμαχία των αραβικών κρατών που αντιτίθενται σε βίαιους εξτρεμιστές όπως το Ιράν, η Συρία, η Χεζμπολά και η Χαμάς» (17/1/07).

Την ίδια στιγμή οι Αμερικάνοι στέλνουν άλλο ένα αεροπλανοφόρο στην περιοχή (για πρώτη φορά μετά το 2003) εκπέμποντας άλλο ένα μήνυμα πυγμής προς πάσα κατεύθυνση.

Ολα καλά λοιπόν! Πανηγυρισμούς όμως δε βλέπουμε και... ανησυχούμε. Γιατί μπορεί οι Αμερικάνοι να θέλουν να φτιάξουν ένα αραβικό «συνασπισμό των προθύμων» για τα μελλοντικά τους σχέδια, μπορεί να θέλουν να στριμώξουν το Ιράν να ευθυγραμμιστεί με την πολιτική τους (ας μην ξεχνάμε ότι το Ιράν είναι η μόνη χώρα της περιοχής που έδωσε χρήματα στην κυβέρνηση της Χαμάς και συνεχίζει να στηρίζει τη Χεζμπολά), μπορεί να θέλουν να φανούν ότι κάτι κάνουν για εσωτερική κατανάλωση, αυτό όμως δε γίνεται αν δεν πετύχουν σε τρία τουλάχιστον βασικά μέτωπα.

Πρώτα απ' όλα στο Παλαιστινιακό, αναβιώνοντας τη νεκρή (για την ακρίβεια: σε κατάσταση προχωρημένης αποσύνθεσης) «ειρηνευτική» διαδικασία, παρεούλα με τον Αμπάς. Υστερα στο Ιράκ, καταφέροντας να στήσουν μια σταθερή κυβέρνηση-μαριονέτα που θα εξυπηρετεί τα συμφέροντά τους στην περιοχή. Και τέλος στο Λίβανο, απομονώνοντας τη Χεζμπολά ή αδρανοποιώντας την, ώστε να μην είναι πρόβλημα για τα μελλοντικά τους σχέδια. Αν πετύχουν σ' αυτά τα μέτωπα, το στρίμωγμα του Ιράν και της Συρίας θα είναι «piece of cake».

Τίποτα όμως δεν προμηνύει ότι θα κάνουν το παραμικρό βήμα μπροστά σε οποιοδήποτε απ' τα παραπάνω μέτωπα, γι' αυτό και η περιοδεία Ράις δεν πρόσθεσε τίποτα το καινούργιο που να δημιουργεί μια νέα δυναμική για την αμερικανική πολιτική στη Μέση Ανατολή. Το να μαζέψεις τα στρατιωτάκια σου και να τα βάλεις να σου γλείφουν τα πόδια δεν είναι και τόσο δύσκολο. Το δύσκολο είναι να παίξεις σωστά το... σκάκι μ' αυτά τα στρατιωτάκια, όταν δεν έχεις απέναντί σου παρόμοια στρατιωτάκια αλλά μαχητές και αντάρτικα κινήματα που δεν αστειεύονται.

Ζόρια προσκυνημένων

Μπορεί ένα γκάλοπ από κάποιον «ανεξάρτητο οργανισμό» που εδρεύει στη Ραμάλα, που είδε τα φώτα της δημοσιότητας από το πρακτορείο Ρόιτερς, να κατέγραψε προβάδισμα της Φατάχ στην περίπτωση που θα γινόταν αυτή τη στιγμή εκλογές στην Παλαιστίνη, όμως ο Αμπάς δε φαίνεται και τόσο σίγουρος για τη νίκη του. Δεν εξηγείται αλλιώς η υπταναχώρηση απ' την πρόσφατη απόφασή του για πρόωρες εκλογές. Στην κοινή συνέντευξη Τύπου με την Κοντολιζα Ράις την περασμένη Κυριακή, δήλωσε: «Ελπίζουμε να το πετύχουμε αυτό (σ.σ. την κυβέρνηση «εθνικής ενότητας») το δυνατό συντομότερα και αυτό να οδηγήσει σε ένα happy end, με το οποίο η ζητούμενη κυβέρνηση θα σχηματιστεί, διαφορετικά θα πάμε πίσω στο λαό και θα κάνουμε Προεδρικές και Βουλευτικές εκλογές».

Αν ο Αμπάς είναι σίγουρος ότι θα κερδίσει τις εκλογές, τότε γιατί δεν τις κάνει άμεσα, αλλά συνεχίζει να πιέζει τη Χαμάς να υποχωρήσει; Αν στο παραπάνω συνυπολογίσουμε και τις ανησυχίες του αρχηγού της ισραηλινής Σιν Μπετ, που δήλωσε στη Χααρέτζ (25/12/06) ότι οι πιθανότητες να κερδίσει η Φατάχ τις εκλογές είναι σχεδόν μηδενικές, τότε μπορούμε να καταλάβουμε γιατί ο Αμπάς διαστάζει να προχωρήσει σε εκλογές πριν εξασφαλίσει ότι θα έχει σοβαρή πιθανότητα να νικήσει.

Γι' αυτό και στη συνάντησή με τη Ράις (βλ. διπλανή στήλη) ο Αμπάς απέρριψε οποιαδήποτε πρόταση για Παλαιστινιακό Κράτος με προσωρινά σύνορα και ζήτησε το άμεσο σταμάτημα των ισραηλινών επιθέσεων, την απελευθέρωση των κρατουμένων, το σταμάτημα της κατασκευής του τείχους του αίσχους και των αποκλει-

σμών, προκειμένου να κριθεί αξιόπιστη απ' το λαό η οποιαδήποτε ειρηνευτική διαδικασία. Το ζήτημα είναι κατά πόσο μπορεί να γίνει κάτι τέτοιο τη στιγμή που οι Σιωνιστές εξακολουθούν την πολιτική της συλλογικής τιμωρίας του Παλαιστινιακού λαού, εισβάλλοντας σε πόλεις της Δυτικής Οχθής, συλλαμβάνοντας «υπόπτους» και δολοφονώντας αμάχους (όπως έκαναν πρόσφατα στη Ραμάλα σκοτώνοντας τέσσερις και τραυματίζοντας δεκάδες), ενώ ταυτόχρονα επεκτείνουν τους ισραηλινούς εποικισμούς στη Δυτική Οχθη δίνοντας την άδεια για την ανέγερση άλλων 44 κατοικιών στο μεγαλύτερο εβραϊκό εποικισμό της (Μάαλε Αντουμίμ).

Ο Αμπάς γνωρίζει ότι ο Παλαιστινιακός λαός δε βλέπει με τόσο καλό μάτι τα νταραβέρια του με τους Αμερικάνους, εκτός κι αν πιστέψουμε ότι οι Παλαι-

στίνιοι είναι... φιλοαμερικανοί. Από την άλλη, οι Σιωνιστές έχουν παγιωθεί στα αδιέξοδα της πολιτικής τους, μη μπορώντας να κάνουν πίσω και να αποδεχτούν τη Χαμάς στο πολιτικό παιχνίδι (αν αυτή δεν τους δώσει «γην και ύδωρ»). Δεν θέλουν τη δημιουργία ενός πραγματικού Παλαιστινιακού κράτους, φοβούμενοι ότι θα δημιουργηθεί ένα ακόμα κράτος «τρομοκράτης» στην περιοχή με απρόβλεπτες συνέπειες για τα μακροπρόθεσμα συμφέροντά τους, γι' αυτό και οι «υποχωρήσεις» που μπορούν να κάνουν δεν ξεπερνούν τα όρια του σχηματισμού ενός ψευδοκράτους, χωρίς ισχύ και υπό τον δικό τους έλεγχο. Από την άλλη, όμως, όσες συλλήψεις και στοχευμένες δολοφονίες και να κάνουν (κι έχουν κάνει ήδη πάρα πολλές) δε μπορούν να σταματήσουν την Παλαιστινιακή Αντίσταση να μάχεται.

■ Παλαιστίνιοι φυλακισμένοι

Στη λήθη της «διεθνούς κοινότητας»

Τη στιγμή που η λεγόμενη «διεθνής κοινότητα» έχει επιβάλει ένα πρωτοφανές οικονομικό εμπάργκο στην Παλαιστίνη και οι επικεφαλής του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας» κάνουν τα πάντα για να ωθήσουν την παλαιστινιακή κοινωνία σε εμφύλιο πόλεμο, αν η κυβέρνηση της Χαμάς δεν αναγνωρίσει το Ισραήλ, πάνω από 10.000 Παλαιστίνιοι σαπίζουν στις ισραηλινές φυλακές, μεταξύ των οποίων 400 παιδιά, 115 γυναίκες, 36 βουλευτές και 4 υπουργοί της κυβέρνησης.

Αυτά μεταξύ άλλων αναφέρονται στην τελευταία έκθεση του παλαιστινιακού υπουργείου για τις υποθέσεις των κρατουμένων, που δημοσιεύτηκε τον περασμένο Νοέμβριο και επιβεβαιώνονται (με μικρές αποκλίσεις στους ακριβείς αριθμούς) από την ισραηλινή οργάνωση B'Tselem (Ισραηλινό Κέντρο Ενημέρωσης για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα στις κατεχόμενες περιοχές), σε ανάλογη έκθεση που δημοσιεύτηκε τον περασμένο Σεπτέμβριο. Σύμφωνα με το παλαιστινιακό υπουργείο, 650.000 Παλαιστίνιοι υπολογίζεται ότι έχουν συλληφθεί κατά καιρούς τα τελευταία 40 χρόνια (από τον πόλεμο των 6 ημερών, το 1967), 40.000 απ' τους οποίους φυλακίστηκαν μετά το ξέσπασμα της δεύτερης Ιντιφάντα.

Μπροστά σ' αυτή τη βαρβαρότητα η «διεθνής κοινότητα» κωφεύει, αποδεικνύοντας ότι το μόνο της ενδιαφέρον είναι πώς θα παγιώσει τους Παλαιστίνιους στην αναγνώριση

της κατοχής και πως θα καταγγείλει την Αντίσταση, όταν αυτή ξεφεύγει από τα ασφυκτικά όρια που της θέτουν για να είναι «νόμιμη». Παρακάτω θα παρουσιάσουμε ορισμένα απ' τα στοιχεία που έχουμε στα χέρια μας, επισημαίνοντας ότι ακόμα κι αυτά τα νούμερα μπορεί να είναι μικρότερα απ' την πραγματικότητα καθώς - όπως αναφέρει η έκθεση του παλαιστινιακού υπουργείου - δεν έχουν συμπληρωθεί οι κατάλογοι με εκατοντάδες κρατούμενους που συνεχίζουν να συλλαμβάνονται οι Σιωνιστές, ενώ δε συμπεριλαμβάνονται κρατούμενοι που προέρχονται απ' την παλαιστινιακή αστυνομία.

■ Κρατούμενοι χωρίς κατηγορίες ή δική

Περισσότεροι από τους μισούς φυλακισμένους (51.1%, βλ.

Πίνακα 1) δεν έχουν περάσει από δίκη (43%) ή ακόμα χειρότερα δεν τους έχουν καν απαγγεθεί κατηγορίες (8.1%), δηλαδή ανήκουν στην κατηγορία των «διοικητικών κρατούμενων» (administrative detainees) που έχουν γίνει πλέον της μόδας στον «αγώνα κατά της τρομοκρατίας». Μεταξύ των κρατουμένων αυτών υπάρχουν ακόμα και μητέρες με μωρά, όπως η 42χρονη Ετάφ Αλιάν, μητέρα ενός κοριτσιού 20 μηνών, που σύμφωνα με τη Διεθνή Αμνηστία (βλ. <http://web.amnesty.org/pages/isr-action-detention>) παραμένει φυλακισμένη στη φυλακή Χάσαρον του Ισραήλ από τις 22 Δεκεμβρίου του 2005 (!) χωρίς να της έχει απαγγελθεί καμία κατηγορία. Η αρχική εξάμηνη «διοικητική» της κράτηση, ανανεώθηκε έκτοτε τέσσερις φορές και στις 31 Γενάρη του 2007 ενδεχομένως να ανανεωθεί για μία ακόμα φορά.

■ Βαριές καταδικές

Ας μην έχουμε όμως στο μυαλό μας μόνο τους «αθώους». Γιατί η καταδίκη των «ενόχων» αποτελεί εξίσου πρόκληση. Οι βαριές καταδικές και οι καταδικές για ασήμαντη αφορμή αποτελούν μια ακόμα απόδειξη του χαρακτήρα της σιωνιστικής κατοχής ως αξίου συνεχιστή των ναζιφασιστικών καθεστώτων. Ενα μεγάλο ποσοστό των καταδικασμένων (35.79%, βλ. Πίνακα 2) έχουν καταδικαστεί σε πάνω από 10 χρόνια φυλάκιση. Ο λόγος που μπορεί να καταδικαστεί κανείς ποικίλει και χωράει τα πάντα. Σύμφωνα με την παλαιστινιακή μη κυβερνητική οργάνωση ADDAMEER - «Σύνδεσμος Υποστήριξης των Κρατουμένων και των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων» (βλ. <http://www.addameer.org/detention/background.html>), η συμμετοχή σε συλλογή χρημάτων για κοινωνικά φιλανθρωπικά οργανώσεις που σχετίζονται με τη Χαμάς χαρακτηρίζεται «σύνδεσμος με την τρομοκρατία».

Εγκλημα αποτελεί και η ανάρτηση της παλαιστινιακής σημαίας ή η μετακίνηση των σκουπιδιών που άφησαν οι ισραηλινοί στρατιώτες στη μέση του δρόμου ή οι μπαλωθείς κατά τη διάρκεια ενός γάμου, ακόμα κι αν αυτές πέσουν σε περιοχή που υποτίθεται ότι είναι υπό παλαιστινιακή διοίκηση (την επονομαζόμενη περιοχή «Α»). Ενας μαθητής θρησκευτικού σχολείου της Χαμάς καταδικάστηκε σε 14 μήνες φυλάκιση μό-

■ Βοήθεια

Νίκη των διαδηλωτών

Ο κυβερνήτης της Κοτσαμπάμπα, Μάνφρεντ Ρέγιες Βίλα, που ανήκει στην αντιπολίτευση, αναγκάστηκε τελικά να αποσύρει στις 15 Ιανουαρίου το σχέδιο διεξαγωγής δημοψηφίσματος για μεγαλύτερη αυτονομία από την κεντρική κυβέρνηση ύστερα από πολυήμερες μαχητικές φιλοκυβερνητικές διαδηλώσεις, κατά τις οποίες σκοτώθηκαν δύο διαδηλωτές, όταν χιλιάδες Ινδιάνοι που είχαν καταλάβει το κέντρο της πόλης ήρθαν σε σύγκρουση με διαδηλωτές της αντιπολίτευσης. Ωστόσο, παρά την υποχώρηση του κυβερνήτη, χιλιάδες διαδηλωτές, σπλισμένοι με λουστούς, μαχαίρια και όπλα, παρέμειναν στο κέντρο της πόλης απαιτώντας την παραίτησή του.

Μεγάλη φιλοκυβερνητική διαδήλωση έγινε και στο προάστιο Ελ Αλτο της πρωτεύ-

ουσας Λα Πας, με αίτημα την παραίτηση του κυβερνήτη της επαρχίας Λα Πας, ο οποίος υποστηρίζει επίσης την αυτονομία της επαρχίας, παρόλο που η πλειοψηφία των ψηφοφόρων τάχθηκε εναντίον στο δημοψήφισμα του περασμένου Ιουλίου.

Υστερα από τη νίκη στις προεδρικές εκλογές του Εβρο Μοράλες, η αντιπολίτευση

προσπαθεί να προκαλέσει πολιτική κρίση στη χώρα, χρησιμοποιώντας, εκτός των άλλων, τους έξι από τους εννιά κυβερνήτες των επαρχιών που ανήκουν στην αντιπολίτευση, οι οποίοι πιέζουν την κυβέρνηση, διεκδικώντας περισσότερη αυτονομία από την κεντρική κυβέρνηση και μεγαλύτερο μερίδιο από τα κρατικά έσοδα.

■ Αφγανιστάν

Ζητούν ενισχύσεις

Την παράταση της παραμονής 1200 αντρών της 10ης Ορεινής Ταξιαρχίας του Πεζικού, που προορίζονταν να μεταφερθούν στο Ιράκ, για όλο το 2007 ζήτησε ο διοικητής των αμερικάνικων δυνάμεων στο Αφγανιστάν, αντιστράτηγος Καρλ Αϊκενμπέρι, από τον υπουργό Αμυνας Ρόμπερτ Γκέιτς κατά την πρόσφατη επίσκεψή του σε Αφγανιστάν και Πακιστάν.

Τη στιγμή αυτή βρίσκονται στο Αφγανιστάν 24.000 περίπου Αμερικάνοι στρατιώτες, από τους οποίους οι 11.000 υπηρετούν υπό νατοϊκή διοίκηση και οι υπόλοιποι κυνηγούν την Αλ - Κάιντα και τους Ταλιμπάν και εκπαιδεύουν τον αφγανικό στρατό. Πρόκειται για τη μεγαλύτερη αμερικάνικη στρατιωτική δύναμη από την αρχή του πολέμου τον Οκτώβριο του 2001, η οποία

όμως δεν επαρκεί για να αντιμετωπίσει τον πολλαπλασιασμό των επιθέσεων.

Σύμφωνα με τα στοιχεία που έδωσε η αμερικάνικη στρατιωτική διοίκηση για τις επιθέσεις των ανταρτών στο Αφγανιστάν το 2006, οι επιθέσεις αυτοκτονίας έφτασαν στις 139 από 27 το 2005 και οι επιθέσεις με βόμβες τοποθετημένες στο οδόστρωμα διπλασιάστηκαν, από 783 το 2005 σε 1.677 το 2006. Ο αριθμός των λεγόμενων «άμεσων επιθέσεων», με ελαφρά όπλα, χειροβομβίδες και άλλα όπλα ανέβηκε από 1.558 το 2005 σε 4.542 το 2006.

Για πρώτη φορά φέτος, οι επιθέσεις όχι μόνο δεν σταμάτησαν κατά τη χειμερινή περίοδο, αλλά αντίθετα έχουν σημειώσει αύξηση κατά 300% από τον περασμένο Σεπτέμ-

βριο σε σχέση με το 2005.

Ο πόλεμος μαζί με την εξουδετέρωση της πλητύτερης χρονιά πολλές αγροτικές περιοχές στο βόρειο, νότιο και δυτικό Αφγανιστάν και έχει μειώσει κατά 50% την παραγωγή σταριού, έχουν αυξήσει κατακόρυφα τη φτώχεια και την εξαθλίωση του αγροτικού πληθυσμού. Υπολογίζεται ότι από την ξηρασία πλήττονται 2,5 περίπου εκατομμύρια. Πολλές οικογένειες κυριολεκτικά πεινάνε και για να εξασφαλίσουν κάποια χρήματα και να μην πεθάνουν από την πείνα αναγκάζονται να πουλούν μικρά κορίτσια, ακόμη και 8 χρόνων, ως νύφες. Η ποσό που πληρώνει η οικογένεια του γαμπρού για τη νύφη κυμαίνεται από 1.500 μέχρι 2.000 δολάρια και δίνεται σε πολλές περιπτώσεις με δό-

νο και μόνο επειδή συμμετείχε στο μάθημα! Για να μη μιλήσουμε για σοβαρότερα «αδικήματα», όπως η συμμετοχή σε διαδήλωση ή το να πετροβολάει κανείς τα ισραηλινά στρατεύματα κατοχής...

■ Προκλητικές διακρίσεις

Η κρατιστική πολιτική του ισραηλινού κράτους αποκαλύπτει στην ολότητά της με μια απλή σύγκριση των ποινών που πέφτουν στους Παλαιστίνιους σε σχέση με τους ισραηλινούς εποίκους. Αξίζει να διαβάσει κανείς την αναφορά του ADDAMEER σχετικά με αυτές τις προκλητικές διακρίσεις:

«Η Σάναα, 14 χρόνων απ' τη Χεβρόνα, συνελήφθη όταν η μεγαλύτερη αδελφή της επιχείρησε να μαχαίρωσε έναν έποικο στο δρόμο. Κρίθηκε ένοχη για το σχεδιασμό του μαχαίρωματος του εποίκου, ωστόσο το δικαστήριο συμφώνησε ότι η Σάναα δεν πραγματοποίησε το σχέδιό της και στην πραγματικότητα την ώρα που συνελήφθη στεκόταν μόνη και ανυποψίαστη για το τι συνέβαινε γύρω της. Πέντε μήνες μετά τη σύλληψή της, ένα τριμελές δικαστήριο, μετά από τρίωρη συνεδρίαση, την καταδίκασε σε ένα χρόνο φυλάκιση και επιπρόσθετη τετραετή ποινή με αναστολή, αν δεν διαπράξει κανένα αδίκημα μέσα στα επόμενα πέντε χρόνια. Το δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη την ηλικία της ή το γεγονός ότι δεν διέπραξε αυτή τη βίαιη πράξη...

Ο Ναούμ, 37 χρόνων απ' τον παράνομο εποίκισμό του Μπιτάρ Ιλίτ, καταδικάστηκε σε έξι μήνες κοινοτική εργασία για τη βάρβαρη σφαγή ενός 11χρονου Παλαιστίνιου αγοριού. Σύμφωνα

Πίνακας 1: Κρατούμενοι ανα τύπο κράτησης

Τύπος κράτησης	Αριθμός Κρατουμένων	Ποσοστό
Καταδικασμένοι	5133	48,9%
Διοικητικοί κρατούμενοι (χωρίς την απαρτία κατηγορίας)	850	8,1%
Περιμένοντας δίκη	4517	43%
Σύνολο	10500	100%

Πίνακας 2: Κρατούμενοι ανα διάρκεια καταδίκης

Διάρκεια καταδίκης	Αριθμός Κρατουμένων	Ποσοστό
1 μήνας - 10 χρόνια	3296	64,21%
10 - 15 χρόνια	467	9,10%
15 - 50 χρόνια	738	14,38%
Πάνω από 50 χρόνια	632	12,31%
Σύνολο	5133	100,00%

Πηγή: Υπουργείο για τις υποθέσεις των Παλαιστίνιων φυλακισμένων

να με τους μάρτυρες, ο Ναούμ δολοφόνησε βάνουσα το αγόρι κλοτσώντας το στο κεφάλι και χτυπώντας το με τη λαβή του τουφεκιού του. Αρχικά αθώωθηκε από το Περιφερειακό Δικαστήριο της Ιερουσαλήμ και το Ανώτατο Ισραηλινό Δικαστήριο τον έκρινε υπεύθυνο για τη βάνουσα δολοφονία μετά από έφεση των κατηγορών. Παρολαυτά, ο Ναούμ καταδικάστηκε μόνο στην ποινή της κοινοτικής εργασίας και σε ένα πρόστιμο 17.000 δολαρίων!

Σύμφωνα με την ίδια πηγή, μεταξύ του Δεκέμβρη του 1987 (ξεκίνημα της πρώτης Ιντιφά-ντα) και του Μάρτη του 2001,

οι ισραηλινοί έποικοι δολοφόνησαν 119 Παλαιστίνιους, μεταξύ των οποίων 23 παιδιά κάτω των 17 στις κατεχόμενες παλαιστινιακές περιοχές. Από τις 89 υποθέσεις που καταγράφηκαν απ' το Β'Tselem ξέρετε πόσες κατέληξαν σε καταδίκες; Μόλις 22! Μόνο τρεις ήταν οι καταδίκες σε ισόβια κάθειρξη (αν και 6 καταδικάστηκαν για φόνο εκ προμελέτης), απ' τις οποίες οι δύο μειώθηκαν σε 13 και 11 χρόνια αντίστοιχα. Αν και η ποινή για ανθρωποκτονία (όχι εκ προμελέτης) είναι 20 χρόνια, σύμφωνα με την ισραηλινή νομοθεσία, επτά έποικοι που βρέθηκαν ένοχοι για φό-

νο (όχι εκ προμελέτης) καταδικάστηκαν σε ποινές από 6 μήνες μέχρι 7,5 χρόνια! Αν και η ποινή για ανθρωποκτονία από αμελεια είναι 3 χρόνια, άλλοι επτά έποικοι που διέπραξαν αυτό το αδίκημα καταδικάστηκαν είτε σε κοινοτική εργασία (οι πέντε απ' αυτούς) είτε σε ποινές που δεν ξεπερνούσαν τον 1,5 χρόνο! 39 περιπτώσεις δολοφονιών έκλεισαν χωρίς καμία νομική δράση.

Το ίδιο χρονικό διάστημα (Δεκέμβρης 1987 - Μάρτης 2001), 115 ισραηλινοί έποικοι σκοτώθηκαν από Παλαιστίνιους στις κατεχόμενες περιοχές. Για όλες έγινε έρευνα και μόνο 10 περι-

πτώσεις έκλεισαν. 33 Παλαιστίνιοι κατηγορήθηκαν για φόνο και όλοι καταδικάστηκαν σε ισόβια κάθειρξη χωρίς καμία δυνατότητα μείωσης της ποινής! Κανένας Παλαιστίνιος δεν αθώωθηκε για λόγους αυτοάμυνας, ενώ οι ισραηλινές δυνάμεις ασφαλείας δολοφόνησαν 15 υπόπτους πριν τους περάσουν από δίκη. Εκτός όμως απ' τα ισόβια, οι 22 καταδικασθέντες αντιμετώπισαν και το γκρέμισμα των σπιτιών των οικογενειών τους. Αυτό θα πει κοινωνική δικαιοσύνη!!!

■ Σύγχρονα κολαστήρια

Θα μπορούσαμε να αναφέρουμε πολλά πράγματα γύρω από τη δραματική κατάσταση που βιώνουν οι Παλαιστίνιοι κρατούμενοι στις πάνω από 30 φυλακές και στρατόπεδα συγκέντρωσης που οι Σιωνιστές έχουν στοιβάξει 40.000 Παλαιστίνιους (μεταξύ των οποίων 5.000 παιδιά) τα τελευταία 6,5 χρόνια. Σύμφωνα με τα στοιχεία που δημοσίευσε το παλαιστινιακό υπουργείο για τις υποθέσεις των φυλακισμένων, 183 κρατούμενοι έχουν πεθάνει στις ισραηλινές φυλακές, λόγω βασανιστηρίων ή εγκληματικής αδιαφορίας για τα προβλήματα υγείας που αντιμετώπιζαν ή από καθαρά δολοφονικές ενέργειες των ισραηλινών αρχών.

Αυτός ο αριθμός, όμως, είναι σίγουρα πολύ πιο κάτω απ' την πραγματικότητα - όπως η ίδια πηγή αναφέρει - αφού δεν συνυπολογίζεται ο θάνατος αυτών που απελευθερώθηκαν και πέθαναν μετά από λίγο καιρό, εξαιτίας των άθλιων συνθηκών κράτησης. Από τους 183 που

άφησαν την τελευταία τους πνοή στις ισραηλινές φυλακές οι 69 πέθαναν εξαιτίας βασανιστηρίων. Τα βασανιστήρια που εφαρμόζονται είναι μαστίγωμα, τοποθέτηση στην κατάψυξη, πολύωρη ορθοστασία, παρεμπόδιση ύπνου, απομόνωση, σεξουαλικές βλάβες, χτυπήματα σε υπαρκτές πληγές, βασανισμοί συγγενών μπροστά στα μάτια των φυλακισμένων και πολλά άλλα. Ενα από τα πιο διαδεδομένα βασανιστήρια είναι η «Σαμπάχ», η τοποθέτηση του κρατούμενου δεμένου πιεσθάγκωνα σε καρέκλα με πλάτη γεμάτη από καρφιά, η οποία είναι ελαφρά γερμένη προς τα μπρος, έτσι ώστε να μη μπορείς να καθίσεις σε σταθερή θέση.

Αυτά τα βασανιστήρια δεν αποτελούν, όμως, παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, σύμφωνα με τους εμπνευστές του «αντιτρομοκρατικού» αγώνα. Πώς λοιπόν οι Παλαιστίνιοι να μην είναι γεμάτοι μίσος για το σιωνιστικό τερατούργημα που λέγεται «κράτος του Ισραήλ» και πώς να το αναγνωρίσουν;

ΥΓ: Τη στιγμή που γράφονταν αυτές οι γραμμές, άλλος ένας Παλαιστίνιος κρατούμενος άφησε την τελευταία του πνοή σε φυλακή της ερήμου Νεγκέφ, προκαλώντας την οργισμένη αντίδραση πολλών κρατουμένων που την περασμένη Τρίτη προχώρησαν σε απεργία πείνας. Σύμφωνα με το υπουργείο υποθέσεων των Παλαιστίνιων φυλακισμένων, πάνω από 1.000 κρατούμενοι πάσχουν από χρόνιες ασθένειες, 150 απ' τους οποίους χρειάζονται άμεση ιατρική φροντίδα που δεν τους παρέχουν οι ισραηλινές αρχές. Γι' αυτό το έγκλημα όμως δε μιλάει κανένας.

Αγώνας για νίκη

Αγωνιστικές προοπτικές διαγράφονται στο φοιτητικό κίνημα, όπως έδειξε η μεγάλη πανελλαδική πορεία της περασμένης Τετάρτης και το μαζικότατο Συντονιστικό που ακολούθησε στο Πολυτεχνείο. Οι ταλαντεύσεις του τύπου «πάμε τώρα για εξεταστική και μετά βλέπουμε» φαίνεται να μπαίνουν στην άκρη, τουλάχιστον στους κόλπους του πιο μαχητικού κομματιού του κινήματος, αυτού που δημιούργησε το κίνημα των καταλήψεων τον προηγούμενο Μάρ-Ιούνιο.

Υπάρχει και η πρόσφατη πείρα που βαραίνει στα μυαλά και στις συνειδήσεις και οδηγεί σε ωριμότερες σκέψεις, τοποθετήσεις και αποφάσεις. Το κίνημα των καταλήψεων εκείνης της περιόδου, το πιο δυνατό και μαζικό εδώ και πολλά χρόνια, άφησε τη «δουλειά» στη μέση. Είχε τον αντίπαλο στριμωγμένο στη γωνιά και αντί να τον ρίξει νοκ άουτ, τον άφησε να φύγει μ' έναν ελιγμό. Προτίμησε την αναβολή του νόμου-πλαίσιου, αντί για την οριστική απόσυρσή του (μαζί με την υπογραφή που τον είχε ετοιμάσει). Εφτασε μια ανάσα από τη νίκη και δεν τη γεύτηκε, αρκούμενο στα προεόρτιά της. Το φθινόπωρο χάθηκε η δεύτερη ευκαιρία. Εξι βδομάδες απεργούσαν οι δάσκαλοι, ξεκίνησε κίνημα μαθητικών καταλήψεων, όμως το φοιτητικό κίνημα απουσίασε επιδεικτικά από το προσκήνιο.

Τώρα τα πράγματα είναι πιο κρίσιμα. Το μέτωπο είναι διπλό. Από τη μια το άρθρο 16, από την άλλη ο νόμος-πλαίσιο, που περιμένει στο συρτάρι της Γιαννάκου να δοθεί το σύνθημα για την προώθησή του στη Βουλή. Και οι δυνάμεις του αντίπαλου περισσότερες. Το ΠΑΣΟΚ ανεκλήθη από την εφεδρεία και έπιασε θέση στην πρώτη γραμμή του μετώπου. Τα δικά του στελέχη εμφανίζονται πιο προκλητικά και πιο απαξιωτικά για όσους αντιστέκονται στην αναθεώρηση του άρθρου 16.

Γράφαμε την προηγούμενη βδομάδα ότι το φοιτητικό κίνημα έχει δυο επιλογές: ή θα λειτουργήσει ως ηττοπαθές κίνημα διαμαρτυρίας, που απλά θα ενισχύσει τα ψηφοθηρικά σακούλια της αντιπολίτευσης, ή θα λειτουργήσει ως κίνημα με προοπτική νίκης, κλείνοντας τ' αυτιά του στις σειρήνες του ατομικισμού και τραβώντας τον αγώνα σε ένταση και σε διάρκεια, με πίστη στις δυνάμεις του, με πίστη στη νίκη.

Φαίνεται πως η ζυγαριά κλίνει προς τη δεύτερη επιλογή, αν και το τοπίο δεν έχει ξεκαθαρίσει ακόμα (από Δευτέρα θα έχουμε κρίσιμες συνελεύσεις). Στον προβληματισμό που αναπτύσσεται θα θέλαμε να προσθέσουμε μερικές σκέψεις ακόμη, στηριγμένες στην πείρα του προηγούμενου διαστήματος.

Για να κατακτήσει τη νίκη το φοιτητικό κίνημα οφείλει να αναγορευτεί σε κεντρικό παράγοντα στην πολιτική και κοινωνική ζωή της χώρας. Αυτό απαιτεί εξωστρέφεια, συνεχή παρουσία στους δρόμους (όχι μόνο μια πορεία τη βδομάδα), πρωτοτυπία στα μέσα πάλης, αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες στη λήψη και την εκτέλεση των αποφάσεων, κλιμάκωση και συντονισμό.

ΤΗΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗ ΠΑΡΑΚΕΥΗ,
ΣΤΙΣ 12 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ, ΠΕΡΙΘΟΥ 6:00 ΠΜ
ΕΓΙΝΕ ΕΠΙΘΕΣΗ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΠΡΕΣΒΕΙΑΣ

ΑΝ ΗΛΑΣΤΑΝ ΣΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ
ΚΑΙ ΕΙΔΑΤΕ ΚΑΤΙ ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΠΡΟΙ ΒΟΥ ΣΑΣ ΦΑΝΗΚΕ ΥΠΟΧΙΤΟ,
ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ ΕΝΗΜΕΡΩΣΤΕ ΜΑΣ.

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΑΥΤΟΙ ΕΙΣΑΝΟΝ ΝΑ ΗΓΓΕΚΟΝΤΑΝ ΣΤΗ ΠΕΡΙΟΧΗ
ΤΗΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΜΕΡΕΣ Η ΚΕΚΟΜΑΔΑΣ ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ.

ΑΝ ΘΥΜΑΣΤΕ ΝΑ ΕΙΔΑΤΕ ΚΑΤΙ ΑΣΥΝΗΘΕΣΤΟ,
ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ ΤΡΑΦΩΘΗΝΕΤΕ ΜΑΣ.

Η ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ ΒΟΥ ΘΑ ΔΕΙΣΤΕ
ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΑΣ ΒΟΗΘΗΣΕΙ
ΝΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΟΥΜΕ ΤΑ ΑΤΟΜΑ
ΒΟΥ ΗΤΑΝ ΥΠΕΥΘΥΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ.

ΤΡΑΦΩΘΗΝΕΤΕ ΣΤΟ 170 Η ΣΤΟ 1014
ΑΠΟ ΣΤΑΘΕΡΟ Η ΚΙΝΗΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΑΣ ΘΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΙ.

■ Γελοιοότητα και αγυρτεία (1)

«Χαιρετίζω τις ειρηνικές διαδηλώσεις των Αμερικανών πολιτών ενάντια στην πολιτική του Μπους. Αυτές οι μαζικές κινητοποιήσεις των λαών μπορούν να βάλουν φρένο στην πολιτική αυτή και όχι ενέργειες σαν αυτή που είδαμε στην αμερικανική πρεσβεία». Γιάννης Δραγασάκης, βουλευτής ΣΥΝ. Όταν η γελοιοότητα ξεπερνά την πολιτική αγυρτεία. Μήπως θυμάται ο κ. Δραγασάκης πόσο εμπόδισαν την αμερικανοβρετανική εισβολή και κατοχή του Ιράκ οι μαζικότερες φιλειρηνικές αντιπολεμικές διαδηλώσεις σε όλο τον κόσμο και στις ίδιες τις ΗΠΑ; Και ποιος του είπε ότι όσοι προχωρούν σε ενέργειες «σαν αυτή που είδαμε στην αμερικανική πρεσβεία» έχουν την άποψη ότι έτσι θα βάλουν φρένο στην πολιτική του Μπους;

■ Γελοιοότητα και αγυρτεία (2)

«Η καταδίκη ενεργειών όπως η χτεσινή, ενεργειών που τύποις μόνο στρέφονται κατά των ΗΠΑ, αλλά, αντίθετα, και επί της ουσίας διευκολύνουν την αμερικανοκρατία, την αναπαράγουν και επιδιώκουν να τη διευρύνουν και να τη νομιμοποιήσουν, είναι αυτονόητη. Και είναι αυτονόητη η καταδίκη γιατί ο αγώνας ενάντια σε αυτούς, τους Αμερικανούς τρομοκράτες, που δολοφονούν στο Ιράκ, στη Γιουγκοσλαβία και στη Σομαλία, όχι μόνο δεν εξυπηρετείται, αλλά, αντίθετα, με τέτοιες ενέργειες, ο αγώνας αυτός συκοφαντείται και υπονομεύεται. (Ν. Μπογιόπουλος, «Ριζοσπάστης», 13.1.07). Εμείς τώρα τι να σχολιάσουμε; Μπορείς να κάνεις συζήτηση με προβοκάτορες που βιάζονται κι αυτή κόμα την κοινή λογική;

■ Βασιλή κάτσε φρόνιμα

«Την "καρδιά" των δικαιωμάτων και των αγώνων του ελληνικού λαού στοχεύει η επίθεση με ρουκέτα στην αμερικανική πρεσβεία, ενώ διευκολύνει τη συμμετοχή στους πολέμους των ΗΠΑ "κατά της τρομοκρατίας" ανά τον κόσμο» («Ριζοσπάστης», 13.1.07). Όταν είσαι ομορτυνιστής, όταν υπηρετείς με το δικό σου τρόπο το αστικό σύστημα, τότε αποχτάς και

■ Αναζητούνται ρουφιάνοι

Μες στην απελπισία τους κι αφού είδαν ότι οι εκκλήσεις των τηλερουφιάνων προς τους πολίτες να πάνε και να καταθέσουν ό,τι ύποπτο είδαν γύρω από την αμερικανική πρεσβεία, μέρες ή και βδομάδες πριν την επίθεση με ρουκέτα, οι μπάτσοι αποφάσισαν να αναλάβουν δράση μόνοι τους. Τύπωσαν προκηρύξεις και άρχισαν να τις μοιράζουν μόνοι τους. Τις έστειλαν σε όλα τα δημοσιογραφικά γραφεία, τις κόλλησαν στις εισόδους των πολυκατοικιών της περιοχής, τις έδωσαν χέρι-χέρι σε κόσμο που κατοικεί ή εργάζεται στη γύρω από την πρεσβεία περιοχή.

Μόνο που δεν πήραν υπόψη τους δυο πράγματα. Πρώτο, ότι η ρουφιανιά εξακολουθεί να είναι το πιο απεχθές πράγμα στον ελληνικό λαό. Όταν μάλιστα πρόκειται για χτύπημα ενάντια στους Αμερικανούς, που ο λαός το υποδέχτηκε κρυφολώντας πανηγυρικά, το να βρεις ρουφιάνους γίνεται το πιο δύσκολο πράγμα του κόσμου. Δεύτερο, ότι εκείνοι που έχουν διάθεση να ρουφιανέψουν θέλουν και μπαξίσι. Εντάξει το «Η ταυτότητά σας θα προστατευθεί», αλλά το «Προβλέπεται αμοιβή για όποιον βοηθήσει τις έρευνες» πού πήγε; Γίνεται, ωρέ Πολύδωρα, κανένας ρουφιάνος για τη δόξα; Θέλει φράγκα ο ρουφιάνος κι όταν η υπόθεση μυρίζει δολάριο θέλει πιο πολλά.

ασθενή μνήμη. Αν μη τι άλλο, θα έπρεπε να είναι προσεκτικοί οι άνθρωποι του Περισσού όταν γράφουν τέτοιες παπαριές. Ζει ακόμα η γενιά (κι αν δε ζούσε υπάρχουν οι μνήμες) της Αντίστασης. Ξέρουμε πολύ καλά ότι ίδια ακριβώς ήταν τα επιχειρήματα των δωσίλογων ενάντια στην Αντίσταση, στη διάρκεια της ναζιφασιστικής κατοχής: «Χτυπούν αυτοί ένα γερμανό φαντάρο και προκαλούν τα αντίποινα των κατοχικών αρχών». Κι αν πάμε ακόμα παραπίσω στην Ιστορία μας, θα θυμηθούμε τη σοφή παροιμία «Βασιλή κάτσε φρόνιμα να γίνεις νοικοκύρης» κι εκείνο το «φωτιά και τσεκούρι στους προσκυνημένους» του Κολοκοτρώνη.

Στην ίδια (ο Θεός να την κάνει) ανάλυση διαβάζουμε: «Στήνεται στο εδώλιο ο αντιαμερικανισμός του ελληνικού λαού και ενοχοποιούνται οι αντιιμπεριαλιστικοί αγώνες και οι πορείες στην αμερικανική πρεσβεία, που από ορισμένους "φίλους των ΗΠΑ" καταγγέλλονται ότι "υποθάλπουν τρομοκρατικά χτυπήματα κατά των ΗΠΑ"». Τόσο δύσκολο είναι να καταλάβετε, ωρέ παιδιά του Περισσού, ότι και οι αντιαμερικανικές διαδηλώσεις και η ρουκέτα κατά της πρεσβείας βγαίνουν από την ίδια μήτρα και υπηρετούν τον ίδιο στόχο; Ο απλός κόσμος το κατάλαβε, εσείς όχι. Να μη σας αδικούμε, όμως, και σεις το 'χετε καταλάβει. Μόνο που εσείς υπηρετείτε σκοπιμότητες εξουσιαστικές, ενώ ο απλός κόσμος όχι.

■ Ποιον

κοροϊδεύουν;

Δεν δούλευαν -λέει- οι κάμερες, γιατί δεν το επιτρέπει η Αρχή Προστασίας προσωπικών δεδομένων. Σε ποιον τα πουλάτε αυτά, ρε; Δεν πήγε πέσει το Μάη αιφνιδιαστικά στη ΓΑΔΑ η Αρχή Προστασίας

■ Βασιλικότεροι του βασιλέως

Πιο φανατικά από τα στελέχη της κυβέρνησης εμφανίζονται τα στελέχη του ΠΑΣΟΚ στο ζήτημα της γενίκευσης της χρήσης χαφιεδοκαμερών. Μιλώντας στη ΝΕΤ ο σκιάδης υπουργός Δημόσιας Τάξης Αλ. Παπαδόπουλος κάλεσε την ελληνική κοινωνία να αποδεχτεί τη χρήση χαφιεδοκαμερών, γιατί «αν υπάρχουν στόχοι επίφοβοι να χτυπηθούν είναι πολύ λογικό - και συμβαίνει σε όλες τις χώρες του κόσμου και μάλιστα σε χώρες με αποδεδειγμένη δημοκρατία - να υπάρχει παρακολούθηση από κάμερες». Ο δε πρώην υπουργός Μπατσαρίας, ο παρασημοφορηθείς από το FBI χρυσοχοΐδης σε δηλώσεις του στο ραδιόφωνο του «Αλφα» υποστήριξε ότι «αφού δεν κάνουμε καλά τη δουλειά μας, βλέπετε ότι δε δουλεύουν οι κάμερες, με αποτέλεσμα να παθαίνουμε ζημιές».

Πολύ πιο «μαζεμένοι» εμφανίστηκαν δεξιοί πολιτικοί, όπως η Ντόρα και ο Σουφλιάς, που δήλωσε ότι δε θέλει τον «μεγάλο αδελφό».

Ευεξήγητη η στάση των Πασόκων. Έχουν διπλό λόγο να εμφανίζονται βασιλικότεροι του βασιλέως. Πρώτο, είναι αυτοί που πρωτοέβαλαν τις κάμερες, μαζί με όλα τα άλλα μέτρα (τρομονόμος κ.λπ.). Δεύτερο, είναι στην αντιπολίτευση και ο δρόμος προς την κυβέρνηση περνάει (και) από την πρεσβεία. Η πρεσβεία μπορεί και επηρεάζει καταστάσεις, ρίχνει χρήμα, ασκεί πιέσεις, δημιουργεί «λόμπι» και πάντα στην ποδιά της σφάζονται (τα) παλικάρια (του αστικού πολιτικού κόσμου).

και βρήκε όλες τις κάμερες να λειτουργούν κανονικότερα; Δεν έβαλε τότε και ένα πρόστιμο 3.000 ευρώ στην ΕΛΑΣ, διότι λειτουργούσε κάμερες για τις οποίες είχε ανακληθεί από την Αρχή η άδεια λειτουργίας; Σιγά μην ακούσουν ο Πολύδωρας και το ασφαληταριότο την κάθε Αρχή Προστασίας, που την έχουν για στολίδι, για την εξαπάτηση των αφελών. Απλά, δεν τους συμφέρει πολιτικά να παραδεχτούν, ότι όλα τα συστήματά τους είναι άχρηστα, όταν αντιμετωπίζουν την ευρηματικότητα όσων είναι αποφασισμένοι να πράξουν σύμφωνα με τις αποφάσεις τους.

■ Πολιτική σπέκουλα

«Τρίμηνη πανελλαδική καμπάνια αφιερωμένη στην παιδεία» αποφάσισε να οργανώσει η ΚΕ του ΚΚΕ. Όσο κι αν ψάξει κανείς, όμως, το κείμενο της σχετικής απόφασης δε θα δει να αναγορεύεται σε βασικό στόχο της καμπάνιας η στήριξη και ανάπτυξη των αγώνων που βρίσκονται σε εξέλιξη, με πρώτον τον αγώνα για την αποτροπή της αναθεώρησης του άρθρου 16. Μοναδικός στόχος είναι η αποκόμιση πολιτικής υπεραξίας από το κόμμα (έρχονται και εκλογές, βλέπετε).

■ Το ήνε κιάλας

«Με αγώνες θα τους εμποδίσουμε (τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ), είπαν κάποιοι! Με αγώνες γενικά δε γίνεται τίποτα! Με αλλαγή του συσχετισμού των δυνάμεων σε βάρος τους και με λαϊκή συμμαχία για την εξουσία, γίνεται!...» (Σχόλιο του «Ριζοσπάστη», στη στήλη «Τηλεπάθη», που γράφει ο διευθυντής του, 13.1.07).

Είναι τόσο το θράσος τους, τέτοιο το μίσος τους για τους κοινωνικούς αγώνες που ξεφεύγουν από το δικό τους έλεγχο και διεκδικούν, που δε διστάζουν να το πουν ανοιχτά: Με τους αγώνες δε γίνεται τίποτα! Σημασία έχει ν' αλλάξει ο συσχετισμός δυνάμεων, να ανεβάσει τα εκλογικά ποσοστά του το ΚΚΕ σε βάρος της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ! Αυτή η λογική είναι που τους έκανε να σταθούν εχθρικά απέναντι στο κίνημα των φοιτητικών καταλήψεων το περασμένο καλοκαίρι, αυτή η λογική τους έκανε να αντιταχθούν στην απεργία διάρκειας των δασκάλων, αυτή η λογική τους οδήγησε στο πούλημα της απεργίας των ναυτεργατών πρόσφατα ή των αγροτικών μπλόκων παλιότερα. Αυτή η λογική τους οδηγεί και τούτες τις μέρες στην υπονόμηση κάθε ιδέας για αποφασισμένο και παρατεταμένο αγώνα με καταλήψεις στα ΑΕΙ-ΤΕΙ.

ΥΓ: Σ' αυτούς τους... μαρξιστάρδες, αφιερώνουμε τα γνωστά λόγια του Μαρξ: *Η εργατική τάξη θα είναι ανίκανη για οποιοδήποτε μεγάλο απελευθερωτικό κίνημα, αν δε μπορεί να δώσει τις μάχες ενάντια στους καθημερινούς σφετερισμούς του κεφάλαιου.* Σ' αυτούς τους καθημερινούς αγώνες διδάσκονται η εργαζόμενη κοινωνία και η νεολαία της να αγωνίζονται, να αποκτούν εμπιστοσύνη στις δυνάμεις τους και να νικούν.

■ Υπάρχουν και άλλα

Με προσωρινή παύση τεσσάρων μηνών τιμωρήθηκε από το πειθαρχικό του ΔΣΑ ο καθηγητής της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθήνας Ι. Γιαννίδης, επειδή παρά τη σχετική απαγόρευση παραστάθηκε κατ' επανάληψη ως συνήγορος σε πρωτοβάθμια δικαστήρια. Παράλληλα, ο ΔΣΑ έστειλε το φάκελο και στον εισαγγελέα πλημμελειοδικών, για να διαπιστώσει εάν διαπράχθηκαν και ποινικά αδικήματα. Ο Γιαννίδης είναι συνήγορος πολιτικής αγωγής (της οικογένειας Μπακογιάννη και άλλων) στη δίκη της 17Ν. Ηταν στον πρώτο βαθμό είναι και στο δεύτερο, αν και έχει να πατήσει από την αρχή της δίκης, όπως το σύνολο σχεδόν της πολιτικής αγωγής. Στην ίδια δίκη υπάρχουν και άλλοι πανεπιστημιακοί: Αναγνωστόπουλος, Τσόλας, Λίβος είναι τρία ονόματα που μας έρχονται πρόχειρα. Εκεί, βέβαια, είναι εφετέιο και δεν υπάρχει απαγόρευση. Υπάρχει όμως μια άλλη διάσταση. Ελεγχε κανείς αν αυτοί οι πανεπιστημιακοί, που δικηγορούν, απασχολούνται με σχέση μερικής απασχόλησης στο πανεπιστήμιο, όπως απαιτεί ο νόμος; Αυτό δεν είναι δουλειά του ΔΣΑ, είναι όμως των Πανεπιστημίων και του υπουργείου Παιδείας.

■ Η ξεφτίλα της τρομοκρατίας

Και τα δυο κρατικά κανάλια μετέδωσαν μια «συγκλονιστική είδηση». Σε ελληνική «ιστοσελίδα αντιεξουσιαστών» δημοσιεύεται φωτογραφία που δείχνει ρουκετοβόλα RPG μαζί με άλλα όπλα. «Η Αντιτρομοκρατική ασχολείται σοβαρά με το θέμα». Τα παιδιά του Infymedia σε χρόνο ρεκόρ ξεβράκωσαν τα τρομοπαπαγαλάκια. Η φωτογραφία ήταν από τη Φαλούτζα και υπάρχει στην ηλεκτρονική Wikipedia, στο λήμμα RPG! Και τα παπαγαλάκια το βούλωσαν!

Στο προηγούμενο φύλλο σχολιάσαμε στην πατριωτική κωμωδία που παιζόταν έντονα στα ΜΜΕ, για το θέμα των απαλλαγών και των ρουσφετιών στο στρατό για τα παιδιά της υψηλής κοινωνίας και για τα ικανά και αφοσιωμένα παπαγαλάκια της. Παρά το μπουμπουνήμα της πρεσβείας, ο ευχάριστος θόρυβος δε λέει να καταλαγιάσει συμπληρώνοντας τη γενική ευθυμία των ημερών. Στο χορό μπήκε, όπως ήταν φυσικό, και η σοβαρή και ταυτόχρονα επαναστατική αριστερά, δηλαδή ο Περισσός. Στο «Ριζοσπάστη» της 11ης Γενάρη, στη στήλη «Πολιτική», εμφανίστηκε ένα βαρύγδουπο κείμενο με τον τίτλο «Η υποκρισία για τα ρουσφέτια στις Ενοπλες Δυνάμεις» (τα κεφαλαία ανήκουν στον συγγραφέα). Συγγραφέας ένας υψηλόβαθμος απόστρατος караβανάς, μέλος της Κίνησης για την Εθνική Αμυνα, γνωστό παραμάγαζο του Περισσού.

Ο αριστερός πατριώτης караβανάς,

Ο караβανάς συνεργάτης του Περισσού μας ενημερώνει: «Απόστρατοι αξιωματικοί ανώτατων βαθμών (σ.σ. !!!!) και έχοντες υπηρετήσει σε θέσεις Αρχηγών Γενικών Επιτελείων, (σ.σ. !!!!) κατ' επανάληψη και ανοιχτά έχουν από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης εκφράσει τους φόβους τους για αποδυνάμωση της αμυντικής μας ισχύος, τα μέλη της Κίνησης για την Εθνική Αμυνα (σ.σ. μαζί με το Κόμμα, συμπληρώνουμε εμείς, για να διορθώσουμε τη μετριοφροσύνη του) μόνη διατυπώνουν τις θέσεις τους προς αυτήν την κατεύθυνση».

Αφού λέει και άλλα ωραία και εξόχως πατριωτικά, αναφωνεί: «Η αποφυγή στρατεύσης προσβάλλει και το λαό και το φρόνημά του. Καιρός να συνεγερθούμε!»

Εδώ το πράγμα αρχίζει και σοβαρεύει. Παρασοβαρεύει. Γιατί πίσω από αυτό το αφελές, εκτός τόπου και χρόνου, πατριωτικό κρεσέντο φανερώνεται σε

βαφτίζεται κομμουνιστικό. Όχι απλά αριστερό. Δε χρειάζεται να ανατρέξουμε σε κείμενα και αποφάσεις. Ούτε καν στην ιστορική εμπειρία. Η καθημερινή πολιτική αντιπαράθεση, η πολιτική παρέμβαση του Περισσού αυτή τη βδομάδα μας έδωσε φρέσκο υλικό.

Στη Βουλή συζητήθηκε επερώτηση του ΚΚΕ για την ενέργεια. Εκεί μέσα σε όλα τα άλλα ξεχώρισε η πολιτική ανάλυση του θέματος της ιδιωτικοποίησης, της αύξησης των τιμολογίων της επιχείρησης κλπ, από τον Αντώνη Σκυλλάκο. «Εμείς δε λέμε -είπε- επιστροφή στο παρελθόν, δηλαδή ΔΕΗ κρατική που θα εξυπηρετεί το μεγάλο κεφάλαιο, ζητάμε ενιαίο φορέα ενέργειας, για να έχουμε φθηνότερο ρεύμα, πραγματική στήριξη της βιομηχανίας και διάφορων κλάδων και περιοχών αλλά με άλλου είδους ανάπτυξη, σε συν-

Πατριωτική κωμωδία μέρος 2^ο (εκ Περισσού)

αφού αναφέρει εισαγωγικά ότι τα παιδιά της μεγαλοαστικής τάξης προτιμούνται πάντα στις «εξυπηρετήσεις», περνάει στο κυρίως θέμα. Αναλύει διεξοδικά και με πάθος την κατάσταση στο στρατό (συγγνώμη, στις Ενοπλες Δυνάμεις) και αποφαίνεται ότι η δραστηκή μείωση της θητείας και ο ατλαντικός προσανατολισμός της χώρας είναι οι αιτίες της τραγελαφικής κατάστασης. Ας τον απολαύσουμε:

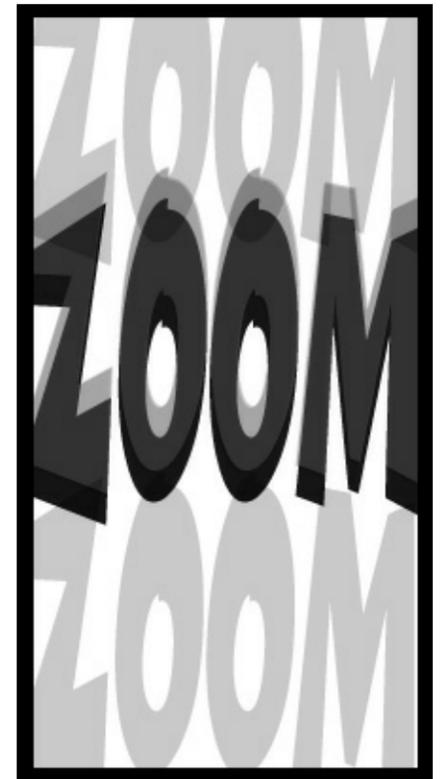
«Η δραστηκή μείωση της θητείας σήμερα έχει ως αποτέλεσμα και την αύξηση των ρουσφετιών. Εκτός των επιπτώσεων στη μαχητική ικανότητα, στα ποσοστά επάνδρωσης των μονάδων, στο ηθικό του στρατεύματος, στην αγωνιστική και πατριωτική συνείδηση των στελεχών κ.α. (...) Επομένως λογικά σκέφτεται ο ένοπλος πωσ δεν είναι η υπηρεσία του ή η θητεία του προσφορά υπέρ της πατρίδας, αλλά π.χ. υπέρ των ΗΠΑ ή των πετρελαϊκών εταιριών. Αρα για ποιο λόγο να μη κινηθεί με το ρουσφέτι ώστε να περάσει καλύτερα;»

Πού βαδίζουμε κύριοι; Πού πάμε; Εφυγαν όλοι από τις Θερμοπύλες; Όχι βέ-

όλο της το μεγαλείο μια μικροαστική-εθνικιστική προσέγγιση για το κράτος και τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του. Το κράτος, το αστικό κράτος, το ελληνικό αστικό κράτος, δεν είναι οργάνωση δύναμης, βίας και καταπίεσης των εκμεταλλεζόμενων τάξεων από τη μεγαλοαστική τάξη (και όχι μόνο), που αναφέρεται στην αρχή του άρθρου ο караβανάς.

Το κράτος και ο στρατός, ως τμήμα του πιο σκληρού μηχανισμού του, δεν έχουν σαν κύρια αποστολή τη διαίωση της εκμετάλλευσης, τη διαίωση της κυριαρχίας της αστικής τάξης. Όχι, βροντοφωνάζει ο απόστρατος μέσα από τις στήλες του... κομμουνιστικού «Ριζοσπάστη». Η βασική αποστολή των Ενόπλων Δυνάμεων είναι η φύλαξη των συνόρων, τα πραγματικά κυριαρχικά δικαιώματα, η αντιμετώπιση της απειλής εναντίον της χώρας μας, λέει!

Εγκαταλείπουμε τον απόστρατο στον πατριωτικό, αταξικό και γελοίο παραλογισμό του. Μένει να ψάξουμε ποια είναι τα καιρία σημεία που ενώνουν την πατριωτική κωμωδία του με την πολιτική ενός κόμματος που θέλει να αυτο-

θήκες λαϊκής οικονομίας!»

Ανάπτυξη της βιομηχανίας, άλλη κρατική πολιτική ενέργειας, σε καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής! Εκμεταλλευτικές σχέσεις παραγωγής, εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, τάξεις και ταξική πάλη, και πάνω από αυτές τις σχέσεις ένα κράτος -και ένας στρατός φυσικά- που δεν θα λειτουργεί σαν θεματοφύλακας της αστικής τάξης, αλλά εναντίον της. Γιατί το ΚΚΕ και οι σύμμαχοί του -σαν τον караβανά- θα έχουν κερδίσει τις εκλογές και θα μετατρέψουν το αστικό κράτος, θα το μεταμορφώσουν, θα το μετεξελίξουν ακριβώς στο αντίθετό του!

Η σοβαρότητα μας ξανάβγαλε στην κωμωδία. Η «κομμουνιστική» ανάλυση προσέγγισε την υπερπατριωτική. Μα, αν δε ταιριάζανε, δε θα συμπεθεριάζανε.

Παντελής Νικολαΐδης

Την πάπια Μιχαλολιάκος, Πολύδωρας, Καραμανλής

Όλες οι μεγάλες εφημερίδες (πλην των δεξιών, που έτσι κι αλλιώς δεν είναι μεγάλες) είχαν μικρά ή μεγαλύτερα ρεπορτάζ για την αποκάλυψη που έγινε στη δίκη της 17Ν από τους Γ. Κούρτοβικ

και Δ. Κουφοντίνα. Μιλάμε για το βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών, που αποφαίνεται, με εισήγηση και του ειδικού ανακριτή Λ. Ζερβομπτεάκου, ότι η ενέργεια κατά Μιχαλολιάκου δεν έγινε από τη 17Ν ή άλλη

οργάνωση ένοπλης επαναστατικής βίας. Εγινε από μαφιόζικα κυκλώματα.

Πέρασε ένα δεκαήμερο και κάνουν την πάπια όλοι. Ο ίδιος ο Μιχαλολιάκος (ευλόγως). Ο Πολύδωρας που είχε

σπεύσει να τον καλύψει (η ακροδεξιά τους ενώνει). Και ο Καραμανλής που ακούει από τα πιο επίσημα χείλη να κατηγορείται ένας υφυπουργός του για σχέσεις με μαφιόζικα κυκλώματα και... σφουρίζει.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΤΗΣ «ΚΟΝΤΡΑΣ»

ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

για να αποτρέψουμε την αναθεώρηση του άρθρου 16

Συνάδελφοι,

Βρισκόμαστε στο πιο κρίσιμο σημείο του αγώνα μας ενάντια στην αναθεώρηση του άρθρου 16. Από τις αποφάσεις που θα πάρουμε τώρα, από τον τρόπο που θα δράσουμε, θα εξαρτηθεί η έκβαση των πραγμάτων. Στο χέρι μας είναι να νικήσουμε, πετυχαίνοντας είτε το μέγιστο (να μην αναθεωρηθεί το άρθρο 16) είτε το μίνιμουμ (να μη συγκεντρωθεί πλειοψηφία 180 ψήφων στη Βουλή). Ας δούμε τα δεδομένα που πρέπει να σταθμίσουμε για να πάρουμε τις αποφάσεις μας.

1 Στη Βουλή ΝΔ και ΠΑΣΟΚ έδειξαν την πλήρη συναίνεσή τους. Όχι μόνο τάχθηκαν υπέρ της αναθεώρησης του άρθρου 16 με τα ίδια ακριβώς επιχειρήματα, ψάχνοντας μάταια κάτι για να διαφοροποιηθούν, αλλά και έδειξαν πλήρη περιφρόνηση για τις διαμαρτυρίες του φοιτητικού κινήματος, της εκπαιδευτικής κοινότητας, ακόμη και θεσμικών φορέων. Εφτασαν στο σημείο να λαιοδρήσουν να βρίσουν και να συκοφαντήσουν τις κινητοποιήσεις μας, με πρωταγωνιστή της βρισιάς τον Πάγκαλο. Οσο για τους διαφωνούντες του ΠΑΣΟΚ, αυτοί τάχθηκαν υπέρ της πρότασης του κόμματός τους για την αναθεώρηση του άρθρου 16, διαφωνώντας μόνο στην τακτική ως προς τις ψηφοφορίες. Και σε καμιά περίπτωση δεν έδειξαν διατεθειμένοι να συγκρουστούν έστω και σε επίπεδο τακτικής.

Αρα, σε επίπεδο Κοινοβουλίου δε μπορούμε να περιμένουμε τίποτα.

2 Εξω από τη Βουλή έχει διαμορφωθεί ένα πλατύ ρεύμα ενάντια στην αναθεώρηση του άρθρου 16. Σ' αυτό το ρεύμα, όμως, κυρίαρχες αυτή τη στιγμή φαίνονται οι θεσμικές δυνάμεις (σύγκλητοι πανεπιστημίων, ΠΟΣΔΕΠ, Ομοσπονδίες εκπαιδευτικών, συνδικαλιστική γραφειοκρατία ΑΔΕΔΥ-ΓΣΕΕ). Δυνάμεις που από την ίδια τους τη φύση δε

μπορούν να τραβήξουν τη σύγκρουση στα άκρα, να προκαλέσουν πολιτική κρίση στο σύστημα. Δυνάμεις ηττοπαθείς και συμβιβαστικές. Επιπλέον, το μήμα εκείνο της αντιπολίτευσης που εμφανίζεται αντίθετο στην αναθεώρηση του άρθρου 16, ενδιαφέρεται πρωτίστως, όπως κάνει πάντοτε, για την αποκόμιση πολιτικής υπεραξίας και όχι για τη νίκη του κινήματος. Βρισκόμαστε και σε προεκλογική περίοδο, οπότε τα πολιτικά κέρδη ενδιαφέρουν περισσότερο από οτιδήποτε άλλο. Αν τα πράγματα οξυνθούν, όμως, αν το κίνημα με τον αγώνα του προκαλέσει πολιτική κρίση, αυτές οι δυνάμεις θα είναι οι πρώτες που θα σαλπίσουν υποχώρηση, όπως έχουν κάνει άπειρες φορές ως τώρα στους πιο διαφορετικούς κινηματικούς χώρους.

Αρα, οι αντιτιθέμενες στην αναθεώρηση του άρθρου 16 θεσμικές δυνάμεις μάς είναι χρήσιμες για τη δημιουργία ενός ευρύτερου κλίματος, δε μπορούμε όμως να περιμένουμε απ' αυτές να τραβήξουν τον αγώνα μέχρι τη νίκη. Και βέβαια, δεν πρέπει να τους αναγνωρίσουμε σε καμιά περίπτωση ηγετικό ρόλο στο κίνημα αντίστασης.

3 Εκείνο που λείπει από το σκηνικό είναι η δυναμική, πρωτοπόρα και αποφασιστική συμμετοχή του φοιτητικού κινήματος.

Όταν δίνουμε τον αγώνα ενάντια στο νόμο πλαίσιο, εμείς καθορίζουμε τις εξελίξεις και όλοι οι υπόλοιποι αναγκάστηκαν να συρθούν πίσω από τον αγώνα μας. Το ίδιο πρέπει να γίνει και τώρα, αν θέλουμε να γίνουμε κίνημα νίκης. Αν θέλουμε να γίνουμε κίνημα διαμαρτυρίας, κίνημα που θα χρησιμοποιηθεί για την άντληση πολιτικής υπεραξίας από δυνάμεις της αντιπολίτευσης, αυτό είναι το πιο εύκολο πράγμα του κόσμου. Μας την προτείνουν ήδη αρκετοί καλοθελητές αυτή την τακτική: μια διαδήλωση έγινε στις 10 Γενάρη. Άλλη μια στις 17 έχει προγραμματιστεί. Αντε άλλη μια μεταξύ 22 και 28 Φλεβάρη, που θα γίνει η πρώτη ψηφοφορία στην Ολομέλεια της Βουλής. Και μια τελευταία μεταξύ 22 και 28 Μάρτη, που θα γίνει η δεύτερη και τελική ψηφοφορία στην Ολομέλεια της Βουλής.

Πιστεύει κανείς ότι θα μας πάρει στα σοβαρά με μια τέτοια τακτική το μαύρο μέτωπο που έχει συγκροτηθεί μεταξύ ΝΔ και ΠΑΣΟΚ για την αναθεώρηση του άρθρου 16; Μια παροιμία λέει «σκυλί που δε δαγκώνει, άσ' το ν' αλυχτάει». Για να μας πάρουν στα σοβαρά, λοιπόν, πρέπει να «δαγκώσουμε». Όπως «δαγκώσαμε» τον περασμένο Μάη-Ιούνη, με αποτέλεσμα η κυβέρνηση να αναγκαστεί να βάλει στο ψυγείο το

νόμο-πλαίσιο.

4 Αν χαθεί ο αγώνας για το άρθρο 16, τότε οι εξελίξεις μπορεί να πάρουν τη μορφή χιονοστιβάδας. Ηδη, η κυβέρνηση, ενθαρρυσμένη από τη συναίνεση που έχει διαμορφωθεί με το ΠΑΣΟΚ και βλέποντας ότι οι αντιδράσεις παίρνουν τη μορφή περιοδικών συλλαλητηρίων, χωρίς κλιμάκωση, χωρίς την προοπτική να γίνουν αυτές κεντρικό πολιτικό ζήτημα που θα καθορίζει τις εξελίξεις, ξαναβγάζει από το ψυγείο το νόμο-πλαίσιο και δηλώνει επίσημα (διά στόματος Γιαννάκου), ότι θα τον ψηφίσει ενδεχομένως μέχρι τον Ιούνη και πάντως πριν τη λήξη της σημερινής κυβερνητικής θητείας.

Επομένως, αν χαθεί ο αγώνας για το άρθρο 16, πέρα από τη σημασία που έχει αυτό καθεαυτό για τηννώτατη εκπαίδευση στη χώρα μας (οι οποίες έχουν σωστά επισημανθεί), μπορεί να χαθούν πολύ περισσότερα.

Μονόδρομος η κλιμάκωση και ο συντονισμός

Νομίζουμε ότι εκ των πραγμάτων ένα μόνο δρόμο έχουμε μπροστά μας, αν θέλουμε να νικήσουμε. Αν θέλουμε να ακυρώσουμε την αναθεώ-

ρηση του άρθρου 16 και να μη δούμε αιφνιδιαστικά ψηφισμένο το νόμο-πλαίσιο: Να αναπτύξουμε ΑΠΟ ΤΩΡΑ ένα κίνημα ίδιο σε ένταση και έκταση με εκείνο που ανάγκασε την κυβέρνηση να αποσύρει προσωρινά το νόμο-πλαίσιο.

Ένα κίνημα καταλήψεων διάρκειας, που θα αγκαλιάσει όλα τα ΑΕΙ και ΤΕΙ και που θα διατρανώσει την απόφασή του να μη σταματήσει αν δεν νικήσει.

Ένα κίνημα που θα διδαχτεί από την πείρα του και θα διορθώσει όλα τα στραβά του προηγούμενου. Που θα στηριχτεί σε γνήσιες και όχι φολκλιδεμένες αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες. Που θα αναπτύξει έναν ουσιαστικό συντονισμό, με γνώμονα τα συμφέροντα του ίδιου του κινήματος κι όχι τις μικροκομματικές ανάγκες των διάφορων «μαγαζιών».

Ένα κίνημα που θα βγει από τα πανεπιστήμια και θα ξεχυθεί στους δρόμους, κάνοντας καθημερινά αισθητή την παρουσία του με ακτιβιστικές ενέργειες που θα δημιουργούν αίσθηση και θα κλιμακώνουν τον αγώνα.

Μόνο ένα τέτοιο κίνημα μπορεί να νικήσει.

Οσο για το επιχειρήμα που ακούγεται, ότι πρέπει να προηγηθεί η εξεταστική και μετά να ξεκινήσουμε, μόνο ως επιχειρήμα μη αγώνα μπορεί να εκληφθεί. Όταν δε μας θεωρούν σοβαρή απειλή τώρα, γιατί να μας θεωρήσουν ένα-δυο μήνες μετά, όταν η σχετική κοινοβουλευτική διαδικασία θα έχει φτάσει στο τέλος; Και πώς μπορεί να προεξοφληθεί ότι είναι-δυο μήνες μετά το κίνημα θα είναι έτοιμο για αγώνα διάρκειας, ότι δε θα λειτουργήσει η λογική της «τελειωμένης κοινοβουλευτικής διαδικασίας» κλπ. κλπ.; Είναι δυνατόν να έχεις μια δυνατότητα τώρα και να την... αναβάλλεις;

14 Γενάρη 2007

■ Παιχνίδι με το νόμο-πλαίσιο

Την προηγούμενη εβδομάδα, η Γιαννάκου είχε δηλώσει ότι ο νόμος-πλαίσιο θα προωθηθεί στη Βουλή μέχρι τον Ιούνη και πάντως στη διάρκεια της θητείας αυτής της κυβέρνησης, απορρίπτοντας την πρόταση Παναγιωτόπουλου να προωθηθεί «πακέτο» με την αναθεώρηση του άρθρου 16. Προφανώς, εκείνο που πρυτάνευσε είναι η ανάγκη να μη διαταραχτεί η συναίνεση με το ΠΑΣΟΚ. Την περασμένη Πέμπτη στο παρυσό του Ρουσόπουλου, που ρωτήθηκε σχετικά, έδωσε την παρακάτω απάντηση, που είναι πολύ λιγότερο σιβυλλική από τις απαντήσεις που έδινε άλλες φορές:

«Η συζήτηση, όπως σας έχω πει, θα διαρκούσε όσο χρονικό διάστημα θεωρείτο εύλογο. Πιστεύω ότι έχει διαρκέσει μεγάλο χρονικό διάστημα. Είμαι βέβαιος ότι σε σύντομο χρονικό διάστημα θα είμαστε σε θέση να ανακοινώσουμε περισσότερα πράγματα από όσα σας λέω σήμερα. Η δημόσια αυτή διαβούλευση κράτησε πάνω από ένα χρόνο. Γνωρίζουν όλοι οι πολίτες τις προθέσεις της κυβέρνησης. Εχουμε ακούσει και εμείς τις απόψεις όλων των φορέων. Υπάρχουν καθηγητές κατά δεκάδες ή κατά εκατοντάδες που έχουν υπογράψει κείμενα και άλλοι που έχουν συμμετάσχει στο διάλογο. Είμαι βέβαιος ότι θα καταλήξουμε σε ένα σχέδιο νόμου το οποίο θα βοηθήσει στην αναβάθμιση της ποιότητας των Ανωτάτων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων και θα λύσει και προβλήματα, όπως αυτό το οποίο είπαμε προηγουμένως».

Φαίνεται καθαρά ότι η κυβέρνηση περιμένει να δει πώς θα εξελιχτεί η μάχη του άρθρου 16. Έτσι και τη βγάλε καθαρή, θα δοκιμάσει να περάσει και το νόμο-πλαίσιο, εκτιμώντας ότι έχει καταικήσει το φοιτητικό κίνημα.

Εμποροι της γνώσης και καπιταλιστές

«Ελεύθερο πανεπιστήμιο» έφτιαξε η «Φιλεκπαιδευτική Εταιρεία» στην οποία δεσπόζουν μεγάλες μορφές των... προοδευτικών γραμμάτων, όπως ο Μπαμπινιώτης και ο Γεωργουσόπουλος. Επειδή -λένε- η «διά βίου εκπαίδευση» είναι ανάγκη για τον εργαζόμενο, που θέλει να μορφωθεί αλλά δεν έχει διεξόδους, αυτοί αποφάσισαν να οργανώσουν δέκα κύκλους μαθημάτων σε τομείς των ανθρωπιστικών επιστημών (γλώσσα, αρχαιολογία, φιλοσοφία, θέατρο και λογοτεχνία), τα οποία θα μπορεί να παρακολουθήσει όποιος θέλει, πληρώνοντας 100 ευρώπουλα για κάθε κύκλο.

Κι επειδή αυτά τα μαθήματα δεν παρακολουθούνται από ανθρώπους που έχουν σχετικό ενδιαφέρον (όποιος ενδιαφέρεται μπορεί διαβάζοντας μερικά βιβλία να μάθει περισσότερα

απ' όσα θα του πει κάποιος παπάρας στη διάλεξή του, η «Φιλεκπαιδευτική» θα χορηγεί και βεβαιώσεις παρακολούθησης, για να πλουτίζουν τις λίστες των βιογραφικών όσων αναζητούν δουλειά.

Το ρόλο αυτό θα έπρεπε να παίξουν τα πανεπιστήμια -είπε ο Μπαμπινιώτης- αλλά δε μπορούν, λόγω των... «θεσμικών αγγυλώσεων». Διότι δε μπορούν να βάλουν διδάκτρα!

Στο μεταξύ, οι καπιταλιστές του ΕΒΕΑ έστειλαν στους λυκεύχες εγκύκλιο για να ενημερώσουν τους μαθητές της Β' και Γ' τάξης ότι προκηρύσσουν διαγωνισμό στην έκθεση με θέμα: «Αναγκαίες προϋποθέσεις, ώστε η ίδρυση μη κρατικών πανεπιστημίων να αποφέρει τα μεγαλύτερα δυνατά οφέλη στην οικονομική και κοινωνική μας εξέλιξη, συμβάλλοντας παράλληλα και στη βελτίωση της λει-

τουργίας των κρατικών πανεπιστημίων, αλλά και στο γενικότερο εκσυγχρονισμό του εκ-

παιδευτικού μας συστήματος!» Τα βραβεία θα επιδοθούν από την υπουργό Παιδείας!

■ Βερέμης αποκαλυπτικός

Την Τετάρτη 10 Γενάρη στη Βουλή, στη συζήτηση για την αναθεώρηση του άρθρου 16, χέρι-χέρι οι βουλευτές της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ σκίζονταν να αποδείξουν πως η αναθεώρηση του άρθρου 16 σε καμιά περίπτωση δεν πρόκειται να οδηγήσει σε νομιμοποίηση των ΚΕΣ και σε μεταβάπτισή τους σε πανεπιστήμια. Και ήρθε να τους διαψεύσει ένας άνθρωπος υπεράνω υποψίας στο συγκεκριμένο ζήτημα. Ο πρόεδρος του ΕΣΥΠ Θ. Βερέμης, ο άνθρωπος με το γνωστό αντιφοιτητικό μένος, που είπε στο «Βήμα της Κυριακής»:

«Τα ιδιωτικά πανεπιστήμια ούτε θα βελτιώσουν ούτε θα ανταγωνιστούν τα δημόσια ανώτατα ιδρύματα. Εκείνο που θα συμβεί είναι τα Κέντρα Ελευθέρων Σπουδών που συνεργάζονται με ορισμένα πανεπιστήμια (πρώην polytechnics) της Βρετανίας, τα οποία όμως η χώρα αυτή αναγνωρίζει, θέλουμε δεν θέλουμε, αργά ή γρήγορα, θα τα αναγνωρίσουμε κι εμείς, γιατί διαφορετικά θα πέσουν πρόστιμα... Έτσι το άρθρο 16, από την άποψη της αναθεώρησης, είναι διακοσμητικό ή μάλλον επιβεβλημένο. Στην Ελλάδα δεν πρόκειται να έρθει ούτε το Χάρβαρντ ούτε το Γέιλ».

Για τα ΚΕΣ, λοιπόν, γίνεται το νταβαντούρι κι ως αφήσουν τα σάπια, Κωστάκης, Γιωργάκης και λοιπός θίασος.

ΚΟΝΤΡΑ

**“Δεν ντρέπομαι,
δεν μεταμελούμαι,
είμαι περήφανος
που πήρα μέρος
σε αυτόν τον
μεγάλο αγώνα
για την ελευθερία
του ανθρώπου”**

Η ΕΟ 17Ν δεν υπάρχει πλέον. Σε μένα έλαχε από εκείνη την Οργάνωση να μιλήσω, να καλυφθεί το κενό της σιωπής.

Πήραμε μέρος στον παλιόν αγώνα, των καταπιεσμένων, των απόκληρων, των ταπεινών και καταφρονεμένων όπου Γης, στον μεγάλο αγώνα για το προαιώνιο ιδανικό, την απελευθέρωση του ανθρώπου.

Γοητευτήκαμε από τη μεγαλύτερη αφήγηση, απ' την προϊστορία της ανθρωπότητας μέχρι σήμερα, την αγία αφήγηση του κομμουνισμού. Από τις ευγενικές και ηρωικές παραδόσεις του ελληνικού λαού στο διάβα των αιώνων, των κλεφτών του 21, των αγροτικών εξεγέρσεων, της ανεπανόληπτης εποποιίας του ΕΛΑΣ και του Δημοκρατικού Στρατού.

Δεν μείναμε στην πικρή ειρωνεία, όπως λέει ο Γσε, των κραυγών εμψύχωσης των πληβείων προς τους αγωνιζόμενους μονομάχους, αλλά διαλέξαμε να μπούμε στην αρένα, να μοιραστούμε τη μοίρα τους, να τους συντροφέψουμε στο θάνατο ή στη νίκη.

Σ' αυτόν τον μακρό αγώνα σημασία δεν έχει αν πέσεις, αλλά να βρεθεί άλλο χέρι να συνεχίσει.

Οι δρόμοι αλλάζουν, οι καιροί αλλάζουν, οι τρόποι αλλάζουν, αλλά ο σκοπός είναι ίδιος. Αυτή είναι η μοίρα μας, να αγωνιζόμαστε και να αντιστεκόμαστε. Να πολεμάμε και να πέφτουμε, να πέφτουμε και να νικάμε.

Πήραμε μέρος στην περιπέτεια του ανθρώπου. Θελήσαμε να χτυπήσουμε την καρδιά των συμβόλων, να θρυμματίσουμε τις βεβαιότητες, να συντηρήσουμε τη σπίθα της ελπίδας. Να δείξουμε ότι δεν είναι άτρωτοι, ότι μπορούν να χτυπηθούν, ότι μπορούν να νικηθούν.

Αντισταθήκαμε στο θάνατο της μνήμης, γιατί η λησμονιά είναι ο θρίαμβος των εξουσιαστών.

Θελήσαμε να αντισταθούμε στο διαρκές έγκλημα των ισχυρών του πλούτου και της εξουσίας. Να στοιχηθούμε με το ανοιχτό αίτημα της Ιστορίας, για έναν κόσμο χωρίς αδικία, χωρίς πείνα και πολέμους, χωρίς την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, την καταπίεση, το φόβο, την ταπείνωση. Για να μπορέσει

ν' ανθίσει το χαμόγελο στα χείλη κάθε παιδιού σ' όλο τον κόσμο, όπως είπε ο μπαρμπα-Πιάννης Μακρυγιάννης.

Κοιτάζω προς τα πίσω τη μικρή ιστορία της Οργάνωσης και δεν τη βιάζω στο μικροσκόπιο. Οχι εδώ πάντως. Δέω, ότι ακόμμη και αν κάναμε λάθη, για ένα είμαι σίγουρος: οι αντίπαλοί μας δεν είχαν δίκιο.

Παίρνω όλη την ιστορία επάνω μου. Ολόκληρη η ιστορία είναι δική μας, δεν την τεμαχίζω να διαλέξω μερικά κομμούνια και να πετάξω τα υπόλοιπα. Παίρνω όλη την ευθύνη για όλα. Είναι αυτονόητη πράξη για έναν επαναστάτη. Είναι στοιχειώδης πράξη αυτοσεβασμού.

Γιατί το χρωστάω στις χιλιάδες φυλακισμένους, εξορισμένους, βασανισμένους αγωνιστές του λαού μας. Γιατί το χρωστάω στη μνήμη των αμούστακων παιδιών, που ξυπνούσαν το πρωί και δεν έβλεπαν τον ήλιο ν' ανατέλλει για να μην βάλουν μια υπογραφή.

Για να μπορώ να σταθώ μπροστά σ' αυτούς που για να γίνει πράξη τ' όνειρό τους πολέμησαμε και να μιλήσουμε ανοιχτά, με εμπιστοσύνη, για όσα κάναμε, για όσα δεν κάναμε και για όσα δεν κάναμε σωστά.

Δεν ντρέπομαι, δεν μεταμελούμαι, είμαι περήφανος που πήρα μέρος σε αυτό τον μεγάλο αγώνα για την ελευθερία του ανθρώπου.

Από εδώ, από αυτή τη θέση στο «εδόλιο» της Ιστορίας, στέλνω το αντάρτικο σινιάλο στους συντρόφους. Στους φυλακισμένους συντρόφους μου. Ακούω τον ήχο από τα κελιά τους. Στους Βάσκους και στους Ιρλανδούς, στους Γάλλους, τους Ιταλούς και τον Γερμανούς, τους Τούρκους και τους Κούρδους, στους φυλακισμένους αδελφούς της αδούλωτης Παλαιστίνης, στα κάτεργα κάθε γωνιάς του κόσμου.

Θυμούμαστε και τιμάμε όσους έπεσαν σ' αυτό τον υπέροχο αγώνα. Δεν τους ξεχνάμε, δεν ξεχνάμε την ιστορία μας. Η σκέψη μας και η καρδιά μας είναι δίπλα σε όσους αγωνίζονται σε όλο τον κόσμο, σε όσους παλεύουν για ν' αλλάξουν τον κόσμο, είτε με τ' όπλο στο χέρι είτε στη σύγκρουση στο δρόμο, στην αντίχρεση των καινούριων δρόμων για το μέλλον του ανθρώπου, για την επανάσταση.

Για την επανάσταση, που όπως λέει η Ρόζα, η Ρόζα που έπεσε σαν σήμερα, 15 του Γενάρη, «θα υψώσει τη βροντερή φωνή της ως τους ουρανό στο νικητήριο σάλπισμά της: Ημουν, είμαι και θα είμαι».

Ο δρόμος είναι μακρύς. Όμως κανείς αγώνας δεν είναι μάταιος, κανείς αγώνας δεν πάει χαμένος. Ο αγώνας δεν αναβάλλεται, δεν σταματά, συνεχίζεται.

«Οτι αρχή και τέλος παλαιόθεν και ως τώρα, όλα τα θερία πολεμούν να μας φάνε και δεν το μπορούνε. Τρώνε από μας και μένει και μαγιά» (σ.σ. Μακρυγιάννη Απομνημονεύματα)

Δεν παίρνω το λόγο για να απολογηθώ. Δεν έχω τίποτε και για τίποτε να απολογηθώ σε σας. Δεν ζήτησα και δεν ζητώ τίποτε από το δικαστήριό σας. Δεν με ενδιαφέρει η απόφασή σας για μένα και το δήλωσα από την πρώτη στιγμή της δίκης. Δεν διάβηκα την πόρτα της Ασφάλειας για να τεθώ στην κρίση σας. Ούτε για να θέσω στην κρίση σας την ιστορία της Οργάνωσης. Δεν μπορεί ένα ταξικό δικαστήριο, πολύ περισσότερο ένα ειδικό δικαστήριο σαν το δικό σας, να κρίνει τους κοινωνικούς αγώνες. Δεν μπορεί να δικάσει ένα ιστορικό φαινόμενο.

Η πάλη των τάξεων κρίνεται αλλού και η Ιστορία βγάζει τις δικές της αποφάσεις. Η δίκη αυτή είναι δίκη του ταξικού αντιπάλου. Θα με δικάσετε και καταδικάσετε σαν ταξικό αντίπαλο, για όσα εγώ εκπροσωπώ στην αίθουσα αυτή. Θα γράψετε κι εσείς σελίδες ολόκληρες πασχίζοντας να δικαιολογήσετε ηθικά και πολιτικά την απόφασή σας, όπως έκανε και το πρωτόδικο, ό,τι τότε οι δημοσιογράφοι χαρακτηρίσαν προκήρυξη της καθεστωτικής τάξεως.

Και μαζί με εμένα θα δικάσετε τυφλά και όλους όσους έπεσαν στα δίχτυα εκείνης της τρομερής επιχείρησης που στήθηκε το καλοκαίρι του 2002. Αποτελείτε ένα ειδικό δικαστήριο επιλεγμένων δικαστών, εξοπλισμένο με την έκτακτη νομοθεσία και τη μεθοδολογία εκτάκτων στρατοδικείων, που επιστρατεύει πάντοτε η εξουσία όταν βρίσκεται σε κρίση.

Αυτή είναι μια πολιτική δίκη. Δικάζετε τη 17 Νοέμβρη, την Οργάνωση που αμφισβήτησε έντοπλα το πολιτικό σύστημα σε όλο το εύρος του μετώπου. Που καταρράκωσε το κύρος της πολιτικής εξουσίας που εσείς στηρίζετε, που αμφισβήτησε το μονοπώλιο της κρατικής βίας. Αυτή είναι μια δίκη όπου δεν αρκεί η συντριβή του κατηγορουμένου, αλλά και των αξιών στο όνομα των οποίων πάλεψε. Για να καταδειχθεί η δήθεν ανωτερότητα των κυρίαρχων αξιών, για να σταλεί στους υπηκόους το μήνυμα ότι κάθε αντίσταση είναι μάταιη και όποιος αντιστέκεται θα εξοντωθεί.

Στη δίκη αυτή, χωρίς να τηρούνται καν τα προσήματα, υποτάχθηκε το δίκαιο στη σκοπιμότητα, εξουτελίστηκε στο όνομα του κρατικού συμφέροντος η διαδικασία, περιφρονήθηκε επιδεικτικά η διερεύνηση της αλήθειας, καταπατήθηκαν όλα εκείνα που κομψά λέγονται τεκμήριο αθωότητας, αποδεικτικοί κανόνες, βάρος της απόδειξης, δικαιώματα του κατηγορουμένου, οικονομική τάξη και άλλα τέτοια ηχηρά. Ευτελίστηκε αυτό που λέγεται αξιοπρέπεια των δικαστών. Ακόμη και μεγάλες εφημερίδες μίλησαν για δίκη παρωδία.

Δεν πρόκειται όμως απλώς για μια παρωδία. Αυτή η υπόθεση από τις 29 Ιουνίου μέχρι σήμερα αποτελεί ένα τεράστιο πολιτικό, νομικό και δικαστικό σκάνδαλο, όπου καταστρατηγήθηκαν δικαιώματα και ελευθερίες, καταπατήθηκε η ίδια η εξουσιαστική νομιμότητα, το ίδιο το Σύ-

■ 192η συνεδρίαση Δευτέρα, 15.1.2007

«Κύριε Πρόεδρε, η δήλωση που έκανα πιο πριν ήταν η τελευταία σ' αυτή την αίθουσα. Εδώ για μένα αυτή η δίκη τελείωσε, η διαδικασία ολοκληρώθηκε. Δεν με ενδιαφέρει η απόφασή σας και δεν με αφορά. Δεν με ενδιαφέρει τι λέει το δίκαιο και η δικονομία σας, δεν έχει καμία σημασία για μένα. Αλλωστε μας αποδειξατε ότι δεν έχει ούτε για σας. Θέλω να πω στους συνηγούς μου, ιδίως στη Γιάννα Κούρτοβικ, που στάθηκε δίπλα μου από την πρώτη στιγμή δίνοντας σκληρές μάχες, ότι εξακολουθούν να έχουν την εμπιστοσύνη μου. Όμως η παρουσία μας σ' αυτή τη δίκη εδώ τελείωσε. Δεν θέλω να αγορεύουν για μένα, δεν έχω τίποτε άλλο να πω και τίποτε να ζητήσω από το δικαστήριο. Θα τους ζητήσω όμως ακόμη, να μην επιτρέψουν το διορισμό συνηγών από το δικαστήριο και να μη δώσουν το δικαίωμα σε κανέναν αχυράνθρωπο να με εκπροσωπή σ' αυτό το δικαστήριο. Τέλος θέλω να ευχαριστήσω τους φίλους και συντρόφους που ήρθαν εδώ σήμερα σ' αυτό το δικαστήριο».

Μ' αυτά τα λόγια, ο Δημήτρης Κουφοντίνας αποχώρησε από το έκτακτο τρομοδικείο του Κορυδαλλού. Περιήφανος, στηρός, με ψηλά το κεφάλι, όπως τον γνωρίσαμε όλοι από τη στιγμή της σύλληψής του. Είχε προηγηθεί ένα σαραντάλεπτο «κατηγόρω», αντί για απολογία. Γιατί οι επαναστάτες δεν απολογούνται στα ταξικά δικαστήρια της αστικής τάξης. Απολογούνται μόνο στο λαό και την Ιστορία.

Ολόκληρο το κείμενο αυτής της τελευταίας τοποθέτησης του Δ. Κουφοντίνα δημοσιεύεται σ' αυτό το τετρασέλιδο αφιέρωμα. Είναι ένα κείμενο λιτό και ταυτόχρονα μεστό, που αγκαλιάζει το χτες και το σήμερα και οραματίζεται το αύριο. Το αύριο της κοινωνικής απελευθέρωσης, που θα προκύψει μέσα από μια πραγματική λαϊκή επανάσταση. Ένα κείμενο με αναφορές στον Τσε και τη Ρόζα (στην επέτειο της δολοφονίας της μούλιστα), τον Αρη και το Μακρυγιάννη, τον ΕΛΑΣ και το ΔΣΕ, την Πολιτισμική, την Ιρακινή και τη Λιβανέζικη Αντίσταση, τα αντάρτικα και τα κινήματα της Λατινικής Αμερικής. Ένα κείμενο στο οποίο αποτυπώθηκε η αγωνία του επαναστάτη όχι για την προσωπική του τύχη (για μια φορά ακόμη το ξεκαθάρισε ευθύς εξαρχής: «Δεν ζήτησα και δεν ζητώ τίποτε από το δικαστήριό σας. Δεν με ενδιαφέρει η απόφασή σας για μένα και το δήλωσα από την πρώτη στιγμή της δίκης»), αλλά για την πορεία της επανάστασης, για το δύσβατο δρόμο μέσα από τον οποίο θα περάσει «η έφοδος στους ουρανούς».

Αν εξαιρέσουμε την εισαγγελία, που για μια φορά ακόμη αντέδρασε σχεδόν υστερικά, το δικαστήριο αντιμετώπισε τον Δ. Κουφοντίνα με το σεβασμό που αρμόζει στον πολιτικό αντίπαλο. Ο πρόεδρος απέφυγε εντελώς τις υστερίες και δεν δοκίμασε να εκκενώσει την αίθουσα από τον κόσμο που ξέσπασε σε χειροκροτήματα και συνθήματα. Σιωπηλοί και χωρίς προκλήσεις έμειναν και οι δικηγόροι της πολιτικής αγωγής, που ύστερα από καιρό ξαναβρέθηκαν στη δίκη (Αναγνωστόπουλος, Τσόλκα, Κατσαντώνης, Λυκουρέζος, Λίβος, Τζαννετής κ.ά.).

Κατάμεστα τα έδρανα των δικηγόρων υπεράσπισης, ενώ στο ακροατήριο ξεχωρίζαν δυο σεμνές μορφές. Ο Χρήστος Τσιγαρίδας, που τον είδαμε κατασυγκλημένο, να προσπαθεί με κόπο να συγκρατήσει τα δάκρυά του, και ο καθηγητής Κώστας Μπέης, ένας άνθρωπος που έχει εκφραστεί δημόσια (σε άρθρα του στην «Ελευθεροτυπία» με θετικό τρόπο για την προσωπικότητα του Κουφοντίνα, ενώ λίγο πριν την έναρξη της τοποθέτησής του πέρασε στα έδρανα των συνηγών υπεράσπισης, χαιρέτισε τον Κουφοντίνα και είχε μια σύντομη συνομιλία μαζί του.

Όπως ξεκαθαρίστηκε μετά την αποχώρηση Κουφοντίνα, οι συνήγοροί του Γ. Κούρτοβικ και Β. Καρύδης θα εξακολουθήσουν να τον εκπροσωπούν με τυπική και μόνο παρουσία στη δίκη.

νταγμα, κατακουρελιάστηκε ο ίδιος ο περίφημος νομικός πολιτισμός σας. Και κάθε δικαστική βαθμίδα εντέλλεται να επικυρώσει και να νομιμοποιήσει αδιακρίτως και οπωσδήποτε όλες τις παραβιάσεις που έχουν συντελεστεί από την προδικασία μέχρι σήμερα. Για παράδειγμα, το δικαστήριό σας επικύρωσε όλες τις προανακριτικές προϊόντα βασανιστηρίων στην εντατική του Ευαγγελισμού, τη στιγμή που για τις βαριές καταδίκες θα αρκούσε η ανακριτική, αποτέλεσμα των βασανιστηρίων, όπου τηρήθηκαν κάποιες προσηγόμενα νομιμότητας. Όμως, όχι, έπρεπε να νομιμοποιηθούν τα πάντα, έπρεπε να νομιμοποιηθεί και αυτή η έσχατη κατάπτωση της αστικής νομιμότητας. Βλέπετε, η υπόθεση αυτή έπρεπε, εκτός από όσα ανέφερα πιο πριν, να επιτελέσει μια επιπλέον σημαντική λειτουργία: να συμβάλει στην εναρμόνιση του νομικού πλαισίου με τις ανάγκες της νέας ολοκληρωτικής μορφής του καπιταλισμού.

Στις νέες συνθήκες της εργασιακής και κοινωνικής ανασφάλειας απαιτείται ένας επανακαθορισμός της νομιμότητας, μια νομιμοποίηση των εκτάκτων μέτρων. Στον νέου τύπου εργασιακό μεσαίωνα των ευελικτών, πρόσκαιρων, άτυπων μορφών εργασίας και του κοινωνικού-εργασιακού αποκλεισμού αντιστοιχεί ένας νέου τύπου νομικός μεσαίωνας.

Στη δίκη αυτή δεν έγιναν απλώς βήματα, συντελέστηκαν άλματα προς τα πίσω. Το πρώτο δικαστήριο είχε να αντιστοιχίσει σώνει και καλά κατηγορούμενους με ενέργειες. Δεδίστασε γι' αυτό να στηριχθεί σε κραυγαλέες ψευδομαρτυρίες, σε κατασκευασμένα σενάρια, στην ιδιοτελή συνεργασία των προθύμων βοη-

θών εισαγγελέα. Αυτό εδώ το δικαστήριο είναι φανερό ότι δε μπορεί ή δεν θέλει να κάνει τίποτ' άλλο από την πάση θυσία επιβεβαίωση των αποφάσεων της πρώτης δίκης. Έχετε να δικάσετε με ένα παράλογο και αντιφατικό κατηγορητήριο, να επιβεβαιώσετε πράγματα που δεν θα μπορούσαν με τον τρόπο που περιγράφονται να έχουν γίνει. Πράγματα αυτονόητα για όλους, η κοινή λογική, φαίνεται να μην ισχύουν για σας.

Το ξαναείπα στη δίκη, δεν θα μπορούσαν άπραγα παιδιά να συμμετέχουν σε κρίσιμες ενέργειες. Δεν θα μπορούσαν νεομήτρη μέλη να δραματίσουν ρόλους κλειδί. Δεν θα μπορούσε κάποιος να βρίσκεται ταυτόχρονα σε διαφορετικά μέρη. Σε μια επαναστατική οργάνωση κανείς δεν διατάζει κανέναν και κανείς δεν δέχεται εντολές για ό,τι είναι κρίσιμη απόφαση για την επαναστατική δράση όπου επέλεξε να συμμετάσχει.

Έχει στηριχθεί η κατηγορία σε αυτά τα τετράδια και τα κωδικά ονόματα. Όμως είναι γνωστό, ότι ψευδώνυμα και κωδικά ονόματα χρησιμοποιούνται από τις παράνομες οργανώσεις για να διασφαλιστεί η μυστικότητα τόσο προς τα έξω όσο και στο εσωτερικό της οργάνωσης. Οτι αυτά αλλάζουν ή εναλλάσσονται ή σχετίζονται με συγκεκριμένες λειτουργίες και όχι με συγκεκριμένα πρόσωπα. Οτι το ίδιο άτομο μπορεί να έχει ταυτόχρονα διαφορετικά ονόματα ή το ίδιο όνομα να λαμβάνουν διαφορετικά πρόσωπα. Αυτά είναι πολύ γνωστά πράγματα. Τα συμπεράσματα που βγάζει η πρωτόδικη απόφαση είναι πέρα για πέρα λανθασμένα, δεν έχουν καμία σχέση με την πραγματικότητα και υπάρχει

πλήρης σύγχυση.

Δεν ήρθα εδώ γιατί πίστεψα ότι θα μπορούσε κάποιο δικαστήριο να κάνει κάτι διαφορετικό από το πρώτο. Σ' αυτόν τον τόπο όμως υπήρξαν δικαστές που έμειναν στην Ιστορία. Πρόσφατα, για παράδειγμα, ο ΔΣΑ τίμησε τον δικαστή Παύλο Δελαπόρτα. Νομίζετε ότι θα τιμήσει ποτέ κανείς τον βασανιστή εισαγγελέα Διώτη; Ούτε καν οι εντολές του, που περιορίστηκαν να του κρεμάσουν ένα ντενεκεδάκι στο πέτο και αυτός ο υποτελής καμάρωνε σαν γύφτικο σκεπάρνι.

Δεν πρόκειται εδώ για μια συνηθισμένη δίκη. Εδώ αντιπαράσσονται εκπρόσωποι από τις δύο Ελλάδες, από τα δύο σώματα της διχασμένης Ελλάδας. Ποτέ άλλοτε σε μια αίθουσα δικαστηρίου δεν συνασπίστηκαν τόσος πλούτος, τόση ισχύς, απέναντι σε μια χούφτα ανθρώπους από τα πιο φτωχά κοινωνικά στρώματα. Τρεις μεγάλες δυνάμεις, ΗΠΑ, Μεγάλη Βρετανία, Τουρκία, μαζί με τις ισχυρότερες πολιτικά και οικονομικά οικογένειες της χώρας, θέλουν να τους καταδικάσουν με βαριές ποινές ως μέλη της 17Ν, αδιαφορώντας για τα πραγματικά περιστατικά. Τους αρκεί, όπως δήλωσε κυνικά ο εκπρόσωπος των Αμερικανών, να υπάρχουν οι πιο βαριές ποινές.

Με καλείτε να απολογηθώ. Δεν ξέρω ποιος θα έπρεπε να απολογηθεί εδώ μέσα. Αυτοί που αντιστάθηκαν με τα μέσα της παράδοσης των κινήματων, είτε αυτά των μαζικών αγώνων των δρόμων, είτε αυτά της ένοπλης παράδοσης; Ή μήπως αυτοί που αποτελούν θανάσιμη και εφιαλτική απειλή για ολόκληρη την ανθρωπότητα, ο υπ' αριθμόν ένα τρομοκράτης του πλανήτη, με τις συνεχείς πολεμικές επεμβάσεις, υπεύ-

θυνος για το μεγαλύτερο έγκλημα, τις μαζικές σφαγές αμάχων; Ή οι υπεύθυνοι για τα εκατομμύρια των θανάτων από τους άλλους, τους πιο αθόρυβους αλλά πιο δολοφονικούς πολέμους, τον οικονομικό πόλεμο που αφαιμάσσει ολόκληρο τον πλανήτη και τον πόλεμο στο περιβάλλον που επιφέρει μη αναστρέψιμες οικολογικές καταστροφές;

Ο ελληνικός λαός δεν ξεχνά τα τόσα δεινά στα οποία τον υπέβαλαν οι ΗΠΑ και ο πιστός και περισσότερο ίσως κυνικός ακόλουθός τους, η Μεγάλη Βρετανία. Ή ακόμη να αγνοήσει την επιθετική και επεκτατική πολιτική του στρατιωτικού κατεστημένου της Τουρκίας. Υπάρχουν οι μήμες του Δεκέμβρη, των ναυπάλμ κατά του Δημοκρατικού Στρατού, η τρομοκρατία των πέτρινων χρόνων, το παρακράτος, η αποστασία, η δικτατορία, το έγκλημα της εισβολής και κατοχής της Κύπρου. Ή μήπως πρέπει να απολογηθούν οι ισχυρές πολιτικά και οικονομικά οικογένειες, οι απόγονοι των μαυραγοριτών, των δωσίλογων, των πρακτόρων των ξένων, αυτοί που από το πουθενά έκαναν αμύθητες περιουσίες ληστεύοντας και διαγουμίζοντας τη χώρα; Ή μήπως το πολιτικό προσωπικό της διαπλοκής, της διαφθοράς, του ξεπουλήματος της δημόσιας περιουσίας, της απαξίωσης της δημόσιας παιδείας και υγείας; Της εξάρτησης και της υποτέλειας; Της μόνιμης λιτότητας για τους πολλούς και των προνομίων για τους λίγους. Μήπως οι μεγαλοδικηγόροι της πολιτικής αγωγής, κατ' εικόνα και ομοίωση της διεφθαρμένης αστικής τάξης, των κυκλωμάτων και της αγοραπωλησίας των δικαστικών αποφάσεων; Ή μήπως οι εκπρόσωποι ενός άδικου και υποκριτικού δικαστικού συστήματος των δύο μέτρων και δύο σταθμών;

Για όλους τους λόγους αυτούς εγώ δεν απολογούμαι σε σας. Εμείς από τα σπλάχνα του λαού προερχόμενοι, τα συμφέροντά του θελήσαμε να υπηρετήσουμε, τους πόνους του αφρουγκραστήκαμε, με τη φωνή αυτών που δεν έχουν φωνή μιλήσαμε. Σ' αυτούς τώρα απευθύνομαι, σ' αυτούς τώρα απολογούμαι, λογοδοτώ. Σ' αυτούς θα απευθυνθώ όταν τελειώσει κι αυτή η δίκη, ώστε χωρίς το βάρος της και μακριά από τις σκοπιμότητές της, να επικοινωνήσω, να εκθέσω, να εκθεθώ και να κριθώ. Πολύ περισσότερο, να δώσω τις σκέψεις μου αλλά και μαζί τους να σκεφτώ.

Το δικαστήριό σας επιτελεί την πολιτική εντολή να δικάσει, υποτίθεται, τη βία, την τρομοκρατική βία. Στην πραγματικότητα, σ' αυτή την αίθουσα τίθενται αντιμέτωπες δύο μορφές βίας, ριζικά διαφορετικές ως προς το νόημά τους, ως προς το αξιακό σύστημα στο οποίο αναφέρονται. Από τη μια η πρωτογενής, απεριόριστη, επιθετική, ηγεμονική και ισοπεδωτική βία. Βία πολύμορφη, πολυπρόσωπη, καθολική, αδιαμφισβήτητη και ολαζονική. Από την άλλη η συμβολική ή αμυντική λαϊκή αντίβια, βία ως έσχατη επιλογή, βία αυτοαμφισβητούμενη.

Αυτή η αίθουσα γίνεται η σκηνή όπου διαδραματίζεται ένα ακόμα επεισόδιο του κοινωνικού πολέμου, εκτυλίσσεται εκείνη η κύρια πλευρά του, αυτή του ιδεολογικού πολέ-

μου. Με δικάζετε ως τρομοκράτη, μια έννοια που μέχρι πρόσφατα δεν υπήρχε στον Ποινικό Κώδικα, παρότι αποτελούσε ένα από τα κύρια όπλα του ιδεολογικού πολέμου του συστήματος, εδώ και δεκαετίες τουλάχιστον.

Μας αποκαλούν τρομοκράτες, όπως κατά καιρούς έχουν αποκαλέσει έτσι τους αντάρτες του ΕΛΑΣ και του Δημοκρατικού Στρατού, τον Παναγιώλη και τους Κύπριους αγωνιστές που κρεμούσαν οι Άγγλοι, τους Βάσκους ή τους Παλαιστίνιους μαχητές. Μας αποκαλούν τρομοκράτες αυτοί που είναι υπεύθυνοι για τις κορυφαίες μορφές βίας και τρομοκρατίας, τον πόλεμο, τη φτώχεια και την ανεργία. Ποτέ όμως ο ελληνικός λαός δεν τρομοκρατήθηκε από τη 17N, την ένιωθε δίπλα του και όχι απέναντί του.

Ο όρος «Τρομοκρατία» είναι ιδεολογική, πολεμική έννοια, η οποία επιτελεί διπλή λειτουργία. Από τη μια απαξιώνει τον αντίπαλο και από την άλλη νομιμοποιεί την εξουσία, ως «αντιτρομοκρατική», ως αμυνόμενη. Πρόκειται για εκείνη την πλευρά του ιδεολογικού πολέμου που, αναποδογυρίζοντας το νόημα των λέξεων, αντιστρέφει την πραγματικότητα. Πρώτος την περιέγραψε ο Θουκυδίδης, όταν έγραφε, αναφερόμενος στον κοινωνικό πόλεμο μέσα στις πόλεις-κράτη της εποχής του: «Και την ειωθυίαν αξίωσιν των ονομάτων ες τα έργα αντήλλαξαν τη δικαιοσύνη» (ακόμη και τη συνηθισμένη σημασία των λέξεων σε σχέση με τα πράγματα την άλλαξαν καταπώς τους άρεσε).

Η 17N πήρε μέρος σε αυτόν τον κοινωνικό πόλεμο, που έρχεται πολύ πριν από μας και θα συνεχίζεται όσο υπάρχει κοινωνική αδικία και εκμετάλλευση. Δεν είχαμε την αυταπάτη ότι με τη δράση μας αναλαμβάνουμε να οικοδομήσουμε μια ολοκληρωμένη, αρθρωμένη και αποκλειστική στρατηγική για την ανατροπή του καπιταλισμού. Δεν υπερεκτιμήσαμε το ρόλο μας, δεν θεωρήσαμε ότι είμαστε το κέντρο ή η φωτισμένη καθοδήγηση του κινήματος. Η κύρια πλευρά της στρατηγικής μας ήταν να επέμβουμε στο μερικό επίπεδο της διαμόρφωσης των ιδεολογικών όρων για να αναδειχθεί και να συγκροτηθεί από ευρύτερες κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις εκείνη η πολύπλευρη και αρθρωμένη πολιτική στρατηγική που είναι απαραίτητη για την κοινωνική αλλαγή. Η δράση και τα κείμενά μας αποσκοπούσαν στο να μπορέσουν να ερμηνεύσουν οι κοινωνικά δρώντες την πραγματικότητα με όρους αλήθειας. Να αποκαλυφθούν οι ρίζες των προβλημάτων, οι αιτίες που τα γεννούν. Να χτυπηθεί το κυρίαρχο και οργανωμένο παραγόμενο και αναπαραγόμενο καπιταλιστικό και ιμπεριαλιστικό ψεύδος.

Η συνολική δράση της Οργάνωσης, με αυτή την έννοια, είχε πολιτικά αποτελέσματα, τα οποία θα συνεχίσουν να επιδρούν και στο μέλλον, παρά και ανεξάρτητα από αυτούς που τα δημιούργησαν. Η ανάδειξη και η συσχέτιση της διακθοράς με τη φύση του κοινωνικού συστήματος. Η επαναφορά και ο τονισμός της έννοιας της κοινωνικής αδικίας. Η συνεχής αποκάλυψη των εγκλημάτων των Αμερικανών και της ωμής λει-

τουργίας του «δόγματος ισχύος» στις διεθνείς σχέσεις, ιδιαίτερα μέσα στο δυσμενές εθνικό και διεθνές περιβάλλον της δεκαετίας του '80. Η ανάδειξη της ανάγκης για πραγματική δράση στη κατεύθυνση μιας πραγματικής και όχι ψευδεπίγραφης ελευθερίας, δικαιοσύνης και δημοκρατίας. Η ίδια η δράση, πέρα από τα άμεσα αποτελέσματα, για τους αδύναμους της ελληνικής κοινωνίας αποσκοπούσε στην ανατροπή της μοιρολατρίας, της ηττοπάθειας, στη συνεχή υπόμνηση και απόδειξη ότι ο Δαβίδ μπορεί να πλήξει τον Γολιάθ, ο αδύνατος μπορεί να κλονίσει τον ισχυρό.

Η σύνδεση της πρακτικής και του λόγου της 17N με το όραμα του αυτοδιαχειριζόμενου σοσιαλισμού έδειχνε τη σχέση των μερικών αντιστάσεων μεταξύ τους, καθώς και με τον τελικό σκοπό, αυξάνοντας την κατανόηση για τη σχέση της μερικής δράσης με τη δυναμική της κοινωνίας. Αναδείκνυε έτσι την ανάγκη και τη δυνατότητα εναλλακτικής πρότασης απέναντι στην υπάρχουσα κοινωνικοπολιτική πραγματικότητα.

Αυτό που νομιμοποιούσε τη δράση της 17N ήταν αυτό που πάντα νομιμοποιούσε τη δράση της επαναστατικής Αριστεράς. Το ότι δεν ζούμε σε μια κοινωνία ειρήνης, ελευθερίας, ισότητας, δικαιοσύνης και δημοκρατίας, αλλά σε έναν διαχασμένο κόσμο πελώριων κοινωνικών ανισοτήτων, όπου μαίνεται ένας αδυσώπητος και ανειρήνευτος κοινωνικός πόλεμος. Οτι για μας οι αρχές της ισότητας, της κοινωνικής δικαιοσύνης και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας είναι θεμελιώδεις και αδιαπραγμάτευτες. Οτι αυτές δεν μπορούν να πραγματοποιηθούν στα πλαίσια του υπάρχοντος κοινωνικοπολιτικού καθεστώτος. Οτι αυτό το καθεστώς δεν μπορεί να βελτιωθεί και να εξανθρωπιστεί, παρά μόνο να ανατραπεί, πριν οδηγήσει την ανθρωπότητα στην αυτοκαταστροφή. Οτι η ιστορική πείρα έχει δείξει ότι η κυρίαρχη τάξη ποτέ δεν θα παραδώσει την εξουσία της σε ένα πλειοψηφικό ρεύμα αλλά αντίθετα θα την υπερασπίσει με τη χρήση του μέγιστου ποσού βίας (δεν είναι για το τίποτε που υπάρχουν όλοι αυτοί οι τρομακτικοί και εξειδικευμένοι μηχανισμοί βίας), όπως την υπερασπίζει με την πολύμορφη καθημερινή βία. Οτι η κοινωνική αλλαγή, ο αυτοδιαχειριζόμενος σοσιαλισμός με διαδικασίες άμεσης δημοκρατίας, δεν θα πέσει από τον ουρανό, δεν θα μας τον χαρίσει κανένας, αλλά θα είναι αποτέλεσμα μιας μακρόχρονης, πολύπλευρης και πολύμορφης προσπάθειας. Και ότι αυτή η προσπάθεια, αυτή η προοπτική πρέπει να αρχίσει να προετοιμάζεται από τώρα. Οτι η επαναστατική Αριστερά καθορίζει τα μέσα πάλης της ανάλογα με την κάθε φορά συγκυρία και αυτή η επιλογή είναι δικαίωμά της.

Η ηθική και πολιτική νομιμοποίηση της δράσης της 17N επιβεβαιωνόταν από ένα μεγάλο τμήμα του ελληνικού λαού και έτσι την εμπράξαμε και εμείς. Την εκλάμβανε ως απόδοση δικαιοσύνης. Την έβλεπε ως ένα αναγκαίο πολιτικό και κοινωνικό αντίβαρο στην ασυδοσία των κυρίαρχων. Εκτιμούσε τη συνέπεια λόγων και έργων. Όμως καταλάβαινε πολύ καλά ότι βρισκόμασταν στην

ίδια πλευρά, παλεύαμε για τα ίδια συμφέροντα, για την ίδια υπόθεση.

Σ' αυτόν τον τόπο που σπαράσσεται από τον πόλεμο ανάμεσα στις δύο Ελλάδες, όσοι διαλέξαμε τον ένοπλο δρόμο δεν θέλαμε να περάσουμε στην απέναντι πλευρά από τις ασφαλείς διαβάσεις. Σταθήκαμε στα κοινωνικά σύνορα, στο σημείο της σύγκρουσης, εκεί που μαίνεται ο κοινωνικός πόλεμος. Εκεί όμως που η βία είναι μονοπώλιο της μιας πλευράς, η πρωτοβουλία της βίας, η οργάνωση και οι μορφές που θα πάρει το σχέδιο της βίας αποτελεί αποκλειστικό προνόμιο των κυρίαρχων. Εκεί που η ταξική πάλη αποκτά πρόσωπο και ονοματεπώνυμο: Κεφαλαιοκράτες, κρατικά όργανα, πολιτικό προσωπικό, εκπρόσωποι των ξένων επικυρίαρχων και πράκτορες των μυστικών υπηρεσιών τους. Συγκεκριμένα πρόσωπα που λαμβάνουν τις επιτελικές αποφάσεις σ' αυτόν τον κοινωνικό πόλεμο, τον οργανώνουν και τον διεξάγουν. Που έχουν την πολιτική και ηθική ευθύνη για την εκμετάλλευση, την καταπίεση, τους πολέμους, την καταστολή και βαρύνονται με εγκλήματα, που η τάξη των ισχυρών του πλούτου και της εξουσίας θεωρεί ανδραγαθήματα και βέβαια δεν τιμωρούνται από τη Δικαιοσύνη τους.

Σας μίλησα για τα θύματα, από τη δική μας πλευρά, αυτών των κοινωνικών ανταγωνισμών, ιδιαίτερα εκείνης της διάστασής τους, της σημαντικότερης, του ακήρυχτου κοινωνικού πολέμου. Τους δολοφονημένους στα λεγόμενα εργατικά ατυχήματα. Κάθε τρεις μέρες σκοτώνουν έναν εργάτη, κάθε τρεις μέρες ένας άνθρωπος, ένας συγκεκριμένος άνθρωπος θυσιάζεται στο βωμό του κέρδους. Εννέα στους δέκα από αυτούς τους θανάτους, δολοφονίες τις λέμε εμείς, θα μπορούσαν να αποφευχθούν, σύμφωνα με έκθεση των Επιθεωρητών Εργασίας, αν τηρούνταν στοιχειώδη μέτρα ασφαλείας. Όμως το αίμα των εργατών είναι φθινό, η αξία της δικής τους ζωής μηδαμινή, αφού πίσω περιμένουν οι στρατιές των ανέργων.

Μετρούμε τους νεκρούς της δικής μας Ελλάδας. Τους δολοφονημένους στους σκωλοπνίχτες των φιλοπάτριδων εφοπλιστών. Τους καμένους στα αμπάρια για να γλιτώσουν τα λίγα ψωροδολάρια για τα γκαζ φρι. Τους χαλικωμένους με τα τρύπια πνευμόνια στις στοές των ορυχείων των φιλότεχνων καπιταλιστών. Μετρούμε τους νεκρούς μας. Τους εκατοντάδες νέους που δολοφονεί η δεύτερη πηγή κέρδους στον καπιταλισμό (ή μήπως η πρώτη;) μετά τη βιομηχανία των όπλων, αυτή των ναρκωτικών. Τους απελπισμένους αυτόχειρες στα κελιά της φυλακής, στην απόγνωση της ανεργίας και της φτώχειας, στα εγκαταλειμμένα γηρατειά. Για τους ισχυρούς, τους τεχνοκράτες και τους ειδικούς τους, αποτελούν απλά νούμερα, στοιχεία των στατιστικών τους, αναγκαία «κακά» της τους κοινωνικούς ισολογισμούς της λειτουργίας του οικονομικοκοινωνικού τους συστήματος. Για μας δεν είναι αριθμοί, είναι άνθρωποι που άφησαν χαροκαμένες μάνες, ορφανεμένες σγκαλιές, παιδιά χωρίς πατρική στοργή. Για μας κάθε ένα όνομα είναι μια πληγή στην καρδιά μας, ένα χτύπημα στη συνείδηση, μια επιβε-

βαίωση της ανάγκης του αγώνα για μια κοινωνία δικαιοσύνης, που δεν θα ευτελίζει τη ζωή, δεν θα εξευτελίζει την ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Αθροίζουμε τους νεκρούς της οικονομικής βίας, της κοινωνικής, της κρατικής βίας στη χώρα μας. Τους προσθέτουμε στα σαράντα χιλιάδες παιδιά που πεθαίνουν καθημερινά στον κόσμο από την πείνα, στους χιλιάδες νεκρούς της κάθε μέρας από τους πολέμους του ολοκληρωτικού καπιταλισμού της εποχής μας. Δεν κάνουμε συμψηφισμούς θυμάτων, απορρίπτουμε την αριθμητική του πόνου. Η επαναστατική βία είναι δευτερογενής, είναι απάντηση στην πρωταρχική βία πελώριας έκτασης, που χύνει καθημερινά ποταμούς αίματος, έχει και αυτή όμως κόστος ζωών. Αυτό είναι το δράμα της Ιστορίας, όπως θα έλεγε ο Ντεμπρέ. Για μας ακόμη και ο πόνος του αντιπάλου είναι και δικός μας πόνος. Θα θέλαμε να μην είναι έτσι τα πράγματα και οι δίκαιοι αγώνες να μην έχουν κόστος. Πιστέψαμε όμως και πιστεύουμε στο δίκαιο αυτού του αγώνα. Το επαναστατικό κίνημα είχε και έχει να σκεφτεί πώς ο αγώνας που διεξάγει μπορεί να συνεχιστεί αντιμετωπίζοντας συγχρόνως τούτη την αντίφαση. Γιατί, ας μην έχουμε αυταπάτες, ο αγώνας για μια δίκαιη κοινωνία θα συνεχίζεται όσο υπάρχουν άνθρωποι.

Το 1975, η 17N εκτελεί τον σταθμάρχη της CIA στην Ελλάδα, Γουέλς. Το 2000, τον Σόντερς, ένα από τα σημαντικότερα στελέχη του αγγλικού στρατιωτικού μηχανισμού. Ίδιος ο επιτελικός ρόλος τους: Ο πρώτος, με προϋπηρεσία στη χώρα μας κατά τα πέτρινα μετεμφυλιακά χρόνια, στη συνέχεια στην Κύπρο, κατά τη δύσκολη περίοδο 60-64, καθοδηγητής του Σαμαών, έπειτα στη Γουατεμάλα, οργανωτής των δολοφονικών ταγμάτων θανάτου, πιλοτική εφαρμογή του προγράμματος που θα ματώσει έκτοτε όλη τη Λατινική Αμερική και όχι μόνο. Σήμερα στο Ιράκ, περισσότεροι από δέκα χιλιάδες παραστρατιωτικοί, οργανωμένοι σε τάγματα θανάτου, χρηματοδοτούνται από τον αμερικανικό στρατό κατοχής, για να κάνουν τη βρόμικη δουλειά, αυτή που τώρα βλέπουμε να έχει πάρει τη μορφή εμφύλιου πολέμου. Ο τελευταίος, ο Σόντερς, ήταν παρών σε όλους τους πολέμους της ξεπεσμένης αυτοκρατορίας: κατά των αγωνιστών στις Μαλδίβες, στο Ιράκ, στη Γιουγκοσλαβία, στη Σιέρα Λεόνε.

Ίδια ήταν η προπαγάνδα των δύο μεγάλων δυνάμεων: ονόμασαν αυτούς τους επιτελείς των εγκληματικών επεμβάσεων σε κάθε γωνιά του πλανήτη έντιμους ανθρώπους και εθνικούς ήρωες.

Κρίνοντας αυτά τα δύο γεγονότα, αυτές τις δύο ενέργειες της 17N, μέσα από τη μεταξύ τους χρονική απόσταση των 25 χρόνων, κρίνοντάς τα ακόμη από την απόσταση των χρόνων που τα χωρίζει από το σήμερα, μπορούμε να πούμε πως διαφορετικές ήταν οι συνθήκες της κάθε περιόδου. Άλλες στην αρχή και άλλες στο τέλος του ιστορικού κύκλου της ενεργητικής συμμετοχής της 17N τόσο στην πάλη κατά της ιμπεριαλιστικής επέμβασης όσο και στην ταξική πάλη στη χώρα μας. Το 1975, η επανάσταση φαινόταν ως κοντινή

πραγματικότητα. Το 2000 δεν φαίνεται, είναι αλήθεια, ακόμη ως άμεση δυνατότητα. Όμως, όσο και αν διαφοροποιήθηκαν οι συνθήκες, όσο και αν πρέπει να δίνονται κάθε φορά συγκεκριμένες και επίκαιρες απαντήσεις, τα βασικά ερωτήματα παραμένουν τα ίδια. Και στο κύριο, στο πρωταρχικό ερώτημα, σε αυτό που αφορά την αναγκαιότητα της κοινωνικής επανάστασης, η απάντηση είναι σήμερα, περισσότερο από ποτέ άλλοτε, καταφατική.

Είναι η μοναδική απάντηση μπροστά σε μια τρελή πορεία της ανθρωπότητας, που νομίζω ότι όσοι πραγματικά σκέφτονται και αισθάνονται τη βλέπουν, προς την αυτοκαταστροφή. Ζούμε σε έναν κόσμο ριζικά διαφορετικό από αυτόν του 1975. Η επιστημονικοτεχνική επανάσταση εισήγαγε στο χώρο της παραγωγής ένα νέο τεχνολογικό παράδειγμα, ενώ η κεφαλαιοκρατική παγκοσμιοποίηση προσέλαβε τη μορφή της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης. Αυτή η τελευταία αποτελεί το νέο τύπο κυριαρχίας του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου σε συνθήκες γενικευμένου ολιγοπωλιακού ανταγωνισμού. Αυτός ο τύπος παγκοσμιοποίησης μεταμόρφωσε βαθιά τόσο τις δομές όσο και τις σκέψεις ανάμεσα στους ανθρώπους, μέσα σε κάθε έθνος αλλά και ανάμεσα στα έθνη ολόκληρου του πλανήτη, επιφέροντας τεράστιες αλλαγές στο οικονομικό, κοινωνικό, πολιτικό και πολιτιστικό επίπεδο.

Ζούμε εποχές αβεβαιότητας, ανασφάλειας, σύγχυσης, αγωνίας και άγχους. Βαθύτατης κρίσης, με οδυνηρότατες συνέπειες για τους λαούς ολόκληρου του πλανήτη. Ποτέ άλλοτε δεν υπήρξαν πιο βαθιές κοινωνικές ανισότητες. Κατά τον Ραμονέ, οι 358 πλουσιότεροι άνθρωποι της Γης έχουν εισόδημα μεγαλύτερο από το σύνολο του εισοδήματος της πλειονότητας των κατοίκων του πλανήτη. Και ενώ ποτέ άλλοτε η τεχνολογία δεν παρουσίασε τέτοιες απελευθερωτικές δυνατότητες, ποτέ άλλοτε δεν χρησιμοποιήθηκε από τους ισχυρούς του κόσμου για τον ολοκληρωτικό έλεγχο της ανθρωπότητας, για τη μετατροπή της σε κοπάδι αριθμημένων ατόμων.

Ο άγριος καπιταλισμός της εποχής μας, ο νεοφιλελευθερισμός, έχει ένα οικονομικό, κοινωνικό, πολιτικό και ιδεολογικό σχέδιο για να ελέγξει και να διαμορφώσει τον κόσμο σύμφωνα με τις επιθυμίες του, για να διατηρήσει και να αυξήσει τα προνόμια μιας ελάχιστης μειονότητας σε τεράστιο επίπεδο. Το οικονομικό του σχέδιο συνίσταται στην οικονομική και κοινωνική απορρύθμιση, την εξάλειψη όλων των περιορισμών για το κεφάλαιο, την ιδιωτικοποίηση όλων των δημόσιων υπηρεσιών: εκπαίδευση, υγεία, ασφάλιση. Τη μείωση του κοινωνικού κράτους, την εργασιακή ανασφάλεια. Το κοινωνικό του σχέδιο είναι ο μέγιστος κατακερατπισμός της κοινωνίας. Μια διαμενόμενη κοινωνία σε αντιμαχόμενες ή απομονωμένες ομάδες, που να μη μπορούν να συγκροτήσουν μια πλειονότητα αμφισβήτησης.

Συστατικό στοιχείο του σχεδίου είναι η ιδεολογία του τέλους των ιδεολογιών, που πλασάρουν πρόθυμα οι ενσωματωμένοι διανοούμενοι. Το πολιτικό τους σχέδιο είναι η αυταρχική

δημοκρατία. «Ή, για να παραφράσω τον Θουκυδίδη, «λόγω μεν δημοκρατία, έργω δε η λίγων ανδρών αρχή». Η φιλελεύθερη ολιγαρχία, η μεταδημοκρατία, όπως είναι ο μοντέρνος όρος. Οπου τηρείται η δημοκρατική τελετουργία των εκλογών και του πολυκομματισμού, αλλά οι ουσιαστικές οικονομικές αποφάσεις δεν λαμβάνονται στη Βουλή, ούτε ελέγχονται από αυτή. Η ιδεολογική του βάση δημιουργήθηκε από την κρίση έως και την έκλειψη του κρατικού σοβιετικού σοσιαλισμού, καθώς και την αποτυχία της δυτικοευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας.

Στις μέρες μας, πίσω από τη δημοκρατική βιτρίνα που προβάλλουν τα κοινοβουλευτικά καθεστώτα βρίσκεται το αυταρχικό κράτος, έτοιμο να διασφαλίσει με την ωμή βία τα συμφέροντα των ολίγων και να ελέγξει, εξοπλισμένο με νέες τεχνολογίες, τη ζωή και το μυαλό των πολλών. Συστατικό στοιχείο του πολιτικού σχεδίου είναι ο καθοριστικός ρόλος των σύγχρονων ΜΜΕ στο να «εξημερώνουν το σαστισμένο κοπάδι», όπως λέει ο Τσόμσκι, και να κατασκευάζουν τη συναίνεση. Κοντά σε αυτά και ο άλλος μηχανισμός εξήμερωσης: ο καταναλωτισμός, κυρίως μέσω του δανεισμού, αυτής της δαμόκλειας σπάθης των υπερχρεωμένων ομήρων, δουλπαρόικων του καθεστώτος.

Πρόκειται για ένα πολιτικό σχέδιο που δεν θα μπορούσε να λειτουργήσει χωρίς τη συναίνεση και τη νομιμοποίηση που του παρέχει η νεοφιλελευθεροποίηση της Αριστεράς. Μια Αριστερά που υπέσπευε τη σημαία του σοσιαλισμού και επέτρεψε στους απατεώνες του ονείρου να ευτελίσουν τις αξίες του αγώνα και να εξαργυρώσουν το παρελθόν, οδηγώντας ένα μεγάλο τμήμα του λαού στην απογοήτευση και την αποστρατεία.

Το ιδεολογικό σχέδιο του νεοφιλελευθερισμού συνίσταται στη γκεμπελικό τύπου επαναληπτική εξύμνηση των αρετών της αγοράς και του ατομικισμού, δαιμονοποιώντας καθετί δημόσιο και συλλογικό. Η νεοφιλελεύθερη εφαρμογή της παγκοσμιοποίησης με τον τρόπο που χρησιμοποιεί τις νέες τεχνολογίες οδηγεί την ανθρωπότητα και το περιβάλλον στην καταστροφή. Είναι η παγκοσμιοποίηση της φτώχειας, της ανεργίας, της βίας, των πολέμων. Του αποκλεισμού, της περιθωριοποίησης, του ρατσισμού, της καλλιέργειας των αντιπαράθεσεων ανάμεσα στις εθνότητες. Της πολιτισμικής ισοπέδωσης, της καταστροφής των εθνικών ταυτοτήτων και της εθνικής πολιτιστικής κληρονομιάς. Της παραχαράξης της Ιστορίας, της καταστροφής των ανθρωπιστικών αξιών, των αξιών του συλλογικού και της αλληλεγγύης. Των οικολογικών καταστροφών, της σταθερής υπερθέρμανσης του πλανήτη, της κατασπατάλησης των φυσικών πόρων, της μη αναστρέψιμης μόλυνσης των νερών, του εδάφους και του αέρα.

Απέναντι σε αυτή την ολομέτωπη επίθεση, την επέλαση της νεοφιλελεύθερης λαίλαπας και του νέου αποικιοκρατικού τύπου ιμπεριαλισμού, η Αριστερά βρέθηκε ανέτοιμη και βυθίστηκε σε βαθιά θεωρητική, προγραμματική και οργανωτική κρίση. Ο κορμός της, το πιο παραδοσιακό κομμάτι της δεν αποτόλμησε

να πραγματοποιήσει μια οργανική και σε βάθος κριτική θεώρηση του λεγόμενου υπαρκτού σοσιαλισμού και να τοποθετηθεί απλά και απερίφραστα εξηγώντας ότι δεν ήταν αυτός ο σοσιαλισμός που θέλουμε και ονειρευόμαστε. Η Αριστερά στο σύνολό της δεν έχει επίσης κατορθώσει να βελτιώσει και επικαιροποιήσει τα θεωρητικά της εργαλεία. Γι' αυτό και δεν μπορεί να αναλύσει συνολικά και σε βάθος τον σημερινό ολοκληρωτικό καπιταλισμό της τεχνολογικής επανάστασης, της μεταφορντικής οργάνωσης, της παγκοσμιοποίησης, των χρηματοοικονομικών πολέμων. Έτσι, η Αριστερά βιώνει μια βαθιά προγραμματική κρίση, δυσκολεύεται να βρει μια σοβαρή και αξιόπιστη εναλλακτική πρόταση που να περιλαμβάνει τα δεδομένα της νέας πραγματικότητας και να οδηγήσει στη σύγκλιση όλων των κοινωνικών στρωμάτων που πλήττονται από το κυρίαρχο καθεστώς. Υπάρχει πλεονασμα διαγνώσεων και έλλειμμα θεωρητικής, όπως λέει η Μάρτα Αρνέκερ.

Μέσα σε ένα δυσμενή συσχετισμό δυνάμεων, μία κατακερματισμένη κοινωνία όπου ηγεμονεύει η κυρίαρχη ιδεολογία, ο ατομισμός και ο καταναλωτισμός, το ζητούμενο είναι να επεξεργαστούμε μια εναλλακτική πρόταση. Μια πρόταση που, ξεκινώντας από τις σημερινές αδυναμίες του λαϊκού κινήματος, να βρει τα δυνατότα στοιχεία του, με στόχο να οικοδομηθεί εκείνη η κοινωνική δύναμη που θα συναρθρώνει το σύνολο των εργαζομένων με το σύνολο των καταπιεσμένων, περιθωριοποιημένων και αποκλεισμένων και θα μπορεί να αντιπαρατεθεί με τη δύναμη της κυριαρχίας. Κανένα κοινωνικό τμήμα δεν είναι δυνατό από μόνο του να κερδίσει σήμερα μια μάχη, αν δεν στηριχθεί στον υπόλοιπο πληθυσμό.

Για να αντιμετωπιστεί αυτή η μεγάλη πρόκληση, για να μετατραπούν οι αδυναμίες σε δύναμη, για να υπάρξει αντιπαράθεση στην κυριαρχία, για να πραγματοποιηθεί το αδύνατο, για να γίνει η έφοδος στον ουρανό, χρειάζεται να πατάμε γερά στο έδαφος των εμπειριών, τις επιτυχίες και τα λάθη των αγώνων που προηγήθηκαν. Η εμπειρία της 17Ν αποτελεί πλέον ένα τμήμα αυτής της πολύτιμης κληρονομιάς του κινήματος και μπορεί να προσφέρει υλικό σε αυτή τη διαδικασία.

Στη σημερινή εποχή των υποχωρήσεων, όμως, υπάρχουν δύο πολύτιμες πηγές άντλησης διδαγμάτων που είναι αδύνατο να αγνοήσουμε. Πρώτον, η μεγαλειώδης αντίσταση των λαών της Μέσης Ανατολής, της ακατάβλητης Παλαιστίνης, του Ιράκ και του Λιβάνου, που ταπεινώσαν και εξευτέλισαν τις μεγαλύτερες και ισχυρότερες μηχανές του κόσμου, τις ΗΠΑ, την Αγγλία, το Ισραήλ, αχρηστεύοντας τα πλέον υπερσύγχρονα οπτικά τους συστήματα. Ο αυτοσεβασμός του απλού καθημερινού ανθρώπου, οι πολιτισμικές του αξίες και η εθνική αξιοπρέπεια απέναντι στην ξένη βία και τη βαρβαρότητα. Ο Δαβίδ απέναντι στον Γολιάθ. Οι άνθρωποι εκεί πέτυχαν το μεγαλύτερο άθλο: ανέτρεψαν το σχεδιασμό για τον αμερικανικό 21ο αιώνα, άλλαξαν στην κυριολεξία την πορεία των παγκόσμιων εξελίξεων. Και έδωσαν σε όλους μας ένα πολύτιμο μάθημα: ότι η έντονη αντίσταση απέναντι στους ισχυρούς αυτού του

πλανήτη μπορεί να είναι και νικηφόρα. Η εμβέλεια αυτής της νίκης και οι επιπτώσεις στις παγκόσμιες εξελίξεις φαίνεται πως θα είναι μεγαλύτερες από αυτές της ήττας των ΗΠΑ στο Βιετνάμ.

Δεύτερον, από τη Λατινική Αμερική, από τη γη που γέννησε την κουβανέζικη επανάσταση και τον Τσε, την ιδέα του Φοκισμού και της πολιτικοστρατιωτικής οργάνωσης, τα αντάρτικα της πόλης και των ορεινών ιθαγενικών περιοχών, μας έρχονται ελπιδοφόρες ειδήσεις. Πρωτοβουλίες βάσης και κοινωνικά κινήματα, διεργασίες αντίστασης και νέες οργανωτικές μορφές, που επεξεργάζονται εναλλακτικές προτάσεις, αλλάζουν την παραδοσιακή αντίληψη της πολιτικής, συναρθρώνουν τις μερικές αντιτάσεις και επιχειρούν να οικοδομήσουν σε νέες βάσεις μια αντισυστηματική κοινωνική δύναμη.

Οφείλουμε να διδασκόμαστε από τις εμπειρίες αυτών των κινήματων. Για να χτίσουμε την άλλη, τη διαρκή Αριστερά. Την αντάρτικη Αριστερά. Της αντίστασης και του αγώνα. Της ανυπακοής και της ανατροπής. Που θα χτυπά τη νεοφιλελεύθερη στρατηγική του κατακερματισμού και της εξατομικεύσης. Που δεν θα αυτοκαταργείται περιοριζόμενη στα πλαίσια της εκάστοτε αστικής νομιμότητας, αλλά με ευελιξία θα επιλέγει και θα εναλλάσσει διαρκώς τα μέσα πάλης, ανάλογα με τις ανάγκες και τη συγκυρία. Που θα αρνείται τη λογική και τις πρακτικές τόσο της φωτισμένης πρωτοπορίας όσο και της αυτάρκειας των επιμέρους κινήματων. Που θα ενσαρκώνει τις αρχές για τις οποίες μάχεται. Που δεν θα καταφεύγει πάντοτε στην ευκολία της διαμαρτυρίας, αλλά θα εκτίθεται στην ευθύνη της θέσης. Που δε θα μεταθέτει στη δεύτερη παρουσία της οραματιζόμενης αλλαγής των σχέσεων παραγωγής τις αναγκαίες και υποχρεωτικές αλλαγές του σήμερα, γιατί, όπως λέει ο Μάρκος, «δεν θα 'χει αξία ένας καινούριος κόσμος, αν δεν κάνουμε τίποτε για να αλλάξουμε αυτόν που έχουμε».

Η ΕΟ 17Ν δεν υπάρχει πλέον. Σε μένα έλαχε από εκείνη την Οργάνωση να μιλήσω, να καλυφθεί το κενό της σιωπής. Πήραμε μέρος στον παλιόν αγώνα, των καταπιεσμένων, των απόκληρων, των ταπεινών και καταφρονεμένων όπου Γης, στον μεγάλο αγώνα για το προαιώνιο ιδανικό, την απελευθέρωση του ανθρώπου. Γοητευτήκαμε από τη μεγαλύτερη αφήγηση, απ' την προϊστορία της ανθρωπότητας μέχρι σήμερα, την αγία αφήγηση του κομμουνισμού. Από τις ευγενικές και ηρωικές παραδόσεις του ελληνικού λαού στο διάβα των αιώνων, των κλεφτών του 21, των αγροτικών εξεγέρσεων, της ανεπανόληπτης εποποιίας του ΕΛΑΣ και του Δημοκρατικού Στρατού.

Δεν μείναμε στην πικρή ειρωνεία, όπως λέει ο Τσε, των κραυγών εμπύχωσης των πληβείων προς τους αγωνιζόμενους μονομάχους, αλλά διαλέξαμε να μπορούμε στην αρένα, να μοιραστούμε τη μοίρα τους, να τους συντροφέψουμε στο θάνατο ή στη νίκη.

Σ' αυτόν τον μακρύ αγώνα σημασία δεν έχει αν πέσεις, αλλά να βρεθεί άλλο χέρι να συνεχίσει.

Οι δρόμοι αλλάζουν, οι καιροί αλλάζουν, οι τρόποι αλλάζουν, αλλά

ο σκοπός είναι ίδιος. Αυτή είναι η μοίρα μας, να αγωνιζόμαστε και να αντιστεκόμαστε. Να πολεμάμε και να πέφτουμε, να πέφτουμε και να νικάμε.

Πήραμε μέρος στην περιπέτεια του ανθρώπου. Θελήσαμε να χτυπήσουμε την καρδιά των συμβόλων, να θρυμματίσουμε τις βεβαιότητες, να συντηρήσουμε τη σπιθαμή της ελπίδας. Να δείξουμε ότι δεν είναι άπρωτοι, ότι μπορούν να χτυπηθούν, ότι μπορούν να νικηθούν.

Αντισταθήκαμε στο θάνατο της μνήμης, γιατί η λησμονιά είναι ο θρίαμβος των εξολοθρευτών.

Θελήσαμε να αντισταθούμε στο διαρκές έγκλημα των ισχυρών του πλούτου και της εξουσίας. Να στοιχηθούμε με το ανοιχτό αίτημα της Ιστορίας, για έναν κόσμο χωρίς αδικία, χωρίς πείνα και πολέμους, χωρίς την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, την καταπίεση, το φόβο, την ταπείνωση. Για να μπορέσει ν' ανθίσει το χαμόγελο στα χείλη κάθε παιδιού σ' όλο τον κόσμο, όπως είπε ο μπαρμπα-Γιάννης Μακρυγιάννης (σ.σ. αναφέρεται σε μια φράση του βετεράνου αγωνιστή Γιάννη Μακρυγιάννη, που κατέθεσε ως μάρτυρας υπεράσπισής του).

Κοιτάζω προς τα πίσω τη μικρή ιστορία της Οργάνωσης και δεν τη βλέπω στο μικροσκόπιο. Οχι εδώ πάντως. Λέω, ότι ακόμη και αν κάναμε λάθη, για ένα είμαι σίγουρος: οι αντίπαλοί μας δεν είχαν δίκιο.

Παίρνω όλη την ιστορία επάνω μου. Ολόκληρη η ιστορία είναι δική μας, δεν την τεμαχίζω να διαλέξω μερικά κομμάτια και να πετάξω τα υπόλοιπα. Παίρνω όλη την ευθύνη για όλα. Είναι αυτονόητη πράξη για έναν επαναστάτη. Είναι στοιχειώδης πράξη αυτοσεβασμού.

Γιατί το χρωστώ στις χιλιάδες φυλακισμένους, εξορισμένους, βασανισμένους αγωνιστές του λαού μας. Γιατί το χρωστώ στη μνήμη των αμούστακων παιδιών, που ζυπνούν σαν το πρωί και δεν έβλεπαν τον ήλιο ν' ανατέλει για να μην βάλουν μίαν υπογραφή.

Για να μπορώ να σταθώ μπροστά σ' αυτούς που για να γίνει πράξη τ' όνειρό τους πολεμήσαμε και να μιλήσουμε ανοιχτά, με εμπιστοσύνη, για όσα κάναμε, για όσα δεν κάναμε και για όσα δεν κάναμε σωστά.

Δεν ντρέπομαι, δεν μεταμελούμαι, είμαι περήφανος που πήρα μέρος σε αυτό τον μεγάλο αγώνα για την ελευθερία του ανθρώπου.

Από εδώ, από αυτή τη θέση στο «εδώλιο» της Ιστορίας, στέλνω το αντάρτικο σινιάλο στους συντρόφους. Στους φυλακισμένους συντρόφους μου. Ακούω τον ήχο από τα κελιά τους. Στους Βάσκους και στους Ιρλανδούς, τους Γάλλους, τους Ιταλούς και τους Γερμανούς, τους Τούρκους και τους Κούρδους, στους φυλακισμένους αδελφούς της αδούλωτης Παλαιστίνης, στα κάτεργα κάθε γωνιάς του κόσμου.

Θυμούμαστε και τιμάμε όσους έπεσαν σ' αυτό τον υπέροχο αγώνα. Δεν τους ξεχνάμε, δεν ξεχνάμε την ιστορία μας. Η σκέψη μας και η καρδιά μας είναι δίπλα σε όσους αγωνίζονται σε όλο τον κόσμο, σε όσους παλεύουν για ν' αλλάξουν τον κόσμο, είτε με τ' όπλο στο χέρι είτε στη σύγκρουση στο δρόμο, στην ανίχνευση των καινούριων δρόμων για το μέλλον του ανθρώπου, για την επανάσταση.

Για την επανάσταση, που όπως λέει η Ρόζα, η Ρόζα που έπεσε σαν σήμερα, 15 του Γενάρη, «θα υμώσαι τη βροντερή φωνή της ως τους ουρανούς στο νικητήριο σάλπισμά της: *Ημουν, είμαι και θα είμαι*».

Ο δρόμος είναι μακρύς. Όμως κανείς αγώνας δεν είναι μάταιος, κανείς αγώνας δεν πάει χαμένος. Ο αγώνας δεν αναβάλλεται, δεν σταματά, συνεχίζεται.

Κι όπως λέει ο ποιητής, *Να τους το πούμε να το καταλάβουνε.*

Πως δεν χαμηλώνει ο Ολυμπος. Πως δεν αλλάζει ο ήλιος, πως δεν αλλάζουν τα χρώματα ποτέ σ' αυτή τη χώρα.

Και πως δεν κόπηκε ποτέ στη μέση το τραγούδι.

Τ' αφήνει ο γέρος του Μωριά, το ξαναπαίει ο Αρης.

Τ' αφήνουν τα κλεφτόπουλα, το παίρνουν οι Ελασίτες

Το παίρνουν τα ψηλά βουνά, το σέρνουν τα ποτάμια

Τ' αφρολογούν οι θάλασσες, καίγονται τα λημέρια...

Τελείωσα.

(σ.σ. οι στίχοι είναι του Νικηφόρου Βρεττάκου).

(Το ακροατήριο ξεσπά σε χειροκροτήματα. Η αίθουσα σεϊέται από το σύνθημα: «Τιμή, τιμή στους αγωνιστές»)

Πρόεδρος (ήρεμα): Διακόπτουμε για δέκα λεπτά.

Μετά το διάλειμμα, ο Δ. Κουφοντίνης ξαναπαίρνει το λόγο και δηλώνει:

Κύριε Πρόεδρε, η δήλωση που έκανα πιο πριν ήταν η τελευταία σ' αυτή την αίθουσα. Εδώ για μένα αυτή η δίκη τελείωσε, η διαδικασία ολοκληρώθηκε. Δεν με ενδιαφέρει η απόφασή σας και δεν με αφορά. Δεν με ενδιαφέρει τι λέει το δίκαιο και η δικονομία σας, δεν έχει καμία σημασία για μένα. Άλλωστε μας αποδείξατε ότι δεν έχει ούτε για σας. Θέλω να πω στους συνηγούς μου, ιδίως στη Γιάννα Κούρτοβικ, που στάθηκε δίπλα μου από την πρώτη στιγμή δίνοντας σκληρές μάχες, ότι εξακολουθούν να έχουν την εμπιστοσύνη μου. Όμως η παρουσία μας σ' αυτή τη δίκη εδώ τελείωσε. Δεν θέλω να αγορεύσουν για μένα, δεν έχω τίποτε άλλο να πω και τίποτε να ζητήσω από το δικαστήριο. Θα τους ζητήσω όμως ακόμη, να μην επιτρέψουν το διορισμό συνηγών από το δικαστήριο και να μη δώσουν το δικαίωμα σε κανέναν αχυράνθρωπο να με εκπροσωπεί σ' αυτό το δικαστήριο. Τέλος θέλω να ευχαριστήσω τους φίλους και συντρόφους που ήρθαν εδώ σήμερα σ' αυτό το δικαστήριο.

(Χειροκροτήματα. Ακούγονται τα συνθήματα: «Το πάθος για τη λευτεριά είναι δυνατότερο απ' όλα τα κελιά», «Τιμή, τιμή στον αγωνιστή», «Λευτεριά στον αγωνιστή».) Ο πρόεδρος χτυπά το κουδούνι χωρίς να πει τίποτα, ενώ η εισαγγελέας Ε. Κουτζαμάνη, κυριολεκτικά εκτός εαυτού, περιφρονώντας τη δικονομική τάξη που προβλέπει ότι η ευταξία στη δικαστική αίθουσα είναι δικαίωμα του προέδρου, φωνάζει: «Σταματήστε, σταματήστε, έξω, έξω!»).

■ Κεντρικός στόχος του νέου αμερικανοϊρακινού σχεδίου

Καταστολή της σουνιτικής αντίστασης

Η γνωστή αμερικανική οργάνωση «Παρατηρητήριο για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα (Human Rights Watch)», με έδρα τη Νέα Υόρκη, σε ανακοίνωση που έδωσε στη δημοσιότητα στις 8 Ιανουαρίου κατηγορεί το ιρακινό υπουργείο Εσωτερικών ότι συνεργάζεται με τις σιιτικές πολιτοφυλακές, τις Ταξιαρχίες Μπαντρ και το Στρατό του Μεχντί, που ευθύνονται για τη δολοφονική δράση των αποσπασμάτων θανάτου. «Οι πολιτοφυλακές δρουν υπό την προστασία του υπουργείου Εσωτερικών, απαγάγοντας, βασανίζοντας και δολοφονώντας εκατοντάδες ανθρώπους κάθε μήνα και πετώντας τα παραμορφωμένα σώματά τους σε δημόσιους χώρους. Δεν είναι ξεκάθαρο αν το υπουργείο ελέγχει τις πολιτοφυλακές ή αν οι πολιτοφυλακές ελέγχουν το υπουργείο, αλλά σε κάθε περίπτωση είναι υπεύθυνες για πολλές από τις μεγαλύτερες βαρβαρότητες στο Ιράκ σήμερα», αναφέρει μεταξύ άλλων η ανακοίνωση, σύμφωνα με ρεπορτάζ του πρακτορείου Reuters.

Πρόκειται για σημαντική καταγγελία, γιατί μια πηγή υπεράνω υποψίας υποδεικνύει τους ενόχους, επιβεβαιώνει ποιοι υποκίνησαν και τροφοδοτούν την εμφύλια σφαγή και αποκαλύπτει ότι οι υποτιθέμενοι διώκτες των αποσπασμάτων θανάτου, οι Αμερικάνοι και οι Ιρακίνοι συνεργάτες τους, αυτοί που κάθε τόσο σχεδιάζουν και θέτουν σε εφαρμογή σχέδια «περιστολής» της δράσης τους και της βίας στη Βαγδάτη, στην πραγματικότητα καλύπτουν και προστατεύουν τους

αυτουργούς της εθνοκάθαρσης του σουνιτικού πληθυσμού, που στηρίζει και τροφοδοτεί την αντίσταση κατά της αμερικανικής κατοχής, προκαλώντας αναπόφευκτα αντίποινα σε βάρος του σιιτικού πληθυσμού.

Αμερικάνοι και σιιτική ηγεσία συμπύκνουν σε ένα βασικό στόχο, στη συντριβή της αντίστασης. Οι πρώτοι για ευνοήτους λόγους και η δεύτερη (ιδίως ο Σαντρ) για να περιορίσει το ρόλο των Σουνιτών και να θέσει υπό τον έλεγχό της όλη τη χώρα ή στη χειρότερη περίπτωση να προχωρήσει η τριχοτόμηση χωρίς σοβαρές αντιδράσεις. Το στόχο αυτό θα υπηρέτησε πρωταρχικά και η ενίσχυση της αμερικανικής στρατιωτικής παρουσίας στη Βαγδάτη με την αποστολή 21.500 επιπλέον στρατιωτών καθώς και το νέο σχέδιο εκκαθαριστικών επιχειρήσεων στη Βαγδάτη που εξήγγειλε ο ιρακινός πρωθυπουργός. Η στρατιωτική επιχείρηση που βρίσκεται σε εξέλιξη από τις 5 Ιανουαρίου στην επαρχία Ντιγιάνλα και οι πολυάριθμες συγκρούσεις στο δρόμο Χάιφα και τις γύρω γειτονίες, όπου υπάρχει ισχυρή δύναμη ανταρτών, τη στιγμή που τα αποσπάσματα θανάτου συνεχίζουν το δολοφονικό τους όργιο, αποκαλύπτουν τις προθέσεις τους και καθιστούν βάσιμη την προειδοποίηση της Ένωσης Μουσουλμάνων Κληρικών ότι οι σιιτικές πολιτοφυλα-

κές ετοιμάζονται να προχωρήσουν σε μεγάλης κλίμακας εκκαθαριστικές επιχειρήσεις στις σουνιτικές περιοχές της Βαγδάτης.

Και δεν είναι μόνο η καταγγελία του «Human Rights Watch». Στην ιστοσελίδα του αμερικανικού δικτύου «Alterne» του πρακτορείου «Reuters», ενόψει της εξαγγελίας του νέου σχεδίου Μπους για το Ιράκ, δημοσιεύτηκε ένα άρθρο με τίτλο «Εξαπολύοντας την προεδρική εκστρατεία το 2008 με εθνοκάθαρση στο Ιράκ» (11/1/07), στο οποίο, μεταξύ άλλων αναφέρονται τα εξής ιδιαίτερα ενδιαφέροντα: «...Σύμφωνα με το Αλ - Τζαζίρα, οι επιδρομές και οι ομαδικές συλλήψεις από τις σιιτικές πολιτοφυλακές ξεκίνησαν την περασμένη Κυριακή. Ο βουλευτής και υπέρμαχος της ειρήνης Σαλέχ αλ - Μουτλάκ κατήγγειλε το σχέδιο ως προσπάθεια εκκαθάρισης της Βαγδάτης από το σουνιτικό πληθυσμό που είχε το 2003. Η Ένωση των Μουσουλμάνων Κληρικών και Ιρακίνοι δορυφορικοί τηλεοπτικοί σταθμοί άρχισαν να μεταδίδουν εκκλήσεις για βοήθεια από συγγενείς και γείτονες στη Βαγδάτη.

Ηδη δεκάδες χιλιάδες έχουν εγκαταλείψει τη Βαγδάτη, το μεγαλύτερο ποσοστό από το ένα εκατομμύριο περίπου των Ιρακινών που έχουν εκτοπιστεί, σύμφωνα με τον ΟΗΕ. 40.000 έχουν εγκατασταθεί στη Φαλούτζα...

Υστερα από μακρόχρονο φλερτ, οι ΗΠΑ έχουν απορρίψει οριστικά κάθε σχέδιο ειρηνευτικών διαπραγματεύσεων με τους ηγέτες της αντιπολίτευσης, συμπεριλαμβανομένων αντάρτικων οργανώσεων. Την περασμένη βδομάδα αμερικανικά και ιρακινά στρατεύματα επιτέθηκαν στα γραφεία ενός Ιρακινού βουλευτή, γνωστού υπέρμαχου της αποχώρησης των Αμερικάνων και των ειρηνευτικών διαπραγματεύσεων με τους αντάρτες. Κατά την επίθεση σκοτώθηκαν 6 άνθρωποι, μεταξύ των οποίων μια τετραμελής οικογένεια...

Απ' αυτή την άποψη, η ενίσχυση (των αμερικανικών στρατευμάτων στη Βαγδάτη) αποσκοπεί στην εκκαθάριση, στη βίαιη μετακίνηση των Σουνιτών από τη Βαγδάτη στους θύλακες της Αλ - Αμπάρ, Αλ - Ντιγιάνλα και σε άλλες περιοχές του Σουνιτικού Τριγώνου, όπου θα υφίστανται τις επιθέσεις των αμερικανικών στρατευμάτων και τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς, μακριά από τα μάτια των δημοσιογράφων. Κλειδί στην εκστρατεία εκκαθάρισης θα είναι οι ειδικές δυνάμεις από το Κουρδιστάν, οι Πεσμεργκά, στόχος των οποίων είναι να διαλύσουν το ιρακινό κράτος...

Σε ανάλογες εκτιμήσεις καταλήγει και το άρθρο με τίτλο «Ο Στρατός Μεχντί χαμηλώνει το προφίλ του ενόψει της άφιξης των αμερικανικών στρατευμάτων», που δημοσιεύτηκε στην αμερικανική ιστοσελίδα των «McClatchy Newspapers» (13/1/07), στο οποίο, μεταξύ άλλων, αναφέρεται:

«...Κατά τη διάρκεια της περασμένης χρονιάς, η πρωτεύουσα βρισκόταν σε κατάσταση εμφύλιου πολέμου, χωρισμένη σε σταθερές σιιτικές και σουνιτικές περιοχές. Ο Στρατός Μεχντί πήρε σιγά σιγά τον έλεγχο στις γειτονικές δυτικά του ποταμού Τύγηρ, όπου άλλοτε υπερίσχυαν οι Σουνίτες... Πολλοί Σουνίτες φοβούνται ότι το νέο σχέδιο για την ασφάλεια της Βαγδάτης θα ανοίξει το δρόμο στο Στρατό του Μεχντί για την τελειωτική εκκαθάριση των Σουνιτών από τη Βαγδάτη. Κατά την ανακοίνωση του σχεδίου, ο πρόεδρος Μπους είπε ότι οι αμερικανικές δυνάμεις θα συγκεντρωθούν στην ήττα της Αλ - Κάντα και της εξέγερσης... Ο Ιρακινός πρωθυπουργός Νούρι αλ - Μαλίκι, Σίτης, που υποστηρίζει και από το Σαντρ, είπε σε βουλευτές και συμβούλους ότι οι δυνάμεις ασφαλείας, σύμφωνα με το νέο σχέδιο, θα χτυπήσουν πρώτα τη σουνιτική εξέγερση, που είναι υπεύθυνη για τις περισσότερες επιθέσεις με παγιδευμένα αυτοκίνητα και βόμβες με στόχο Σίτες και αμερικανικές δυνάμεις... Αμερικάνοι αξιωματικοί εδώ λένε ότι δεν υπάρχει κανένα σχέδιο να κυνηγήσουν ομά-

δες πολιτοφυλακών όσο οι πολιτοφυλακές δεν τους επιτίθενται. "Δεν είναι ανάγκη να στραφούμε εναντίον των πολιτοφυλακών, αν οι πολιτοφυλακές δεν στραφούν εναντίον μας", είπε ο αντιπυργαρχής Σκοτ Μπλάιχβελ, στρατιωτικός εκπρόσωπος της πολυεθνικής μεραρχίας της Βαγδάτης. "Η αποστολή μας δεν είναι να διαλύσουμε τις πολιτοφυλακές, αυτό είναι αρμοδιότητα της κυβέρνησης". Λίγο πιστεύουν ότι ο αλ - Μαλίκι, ένας σκληροπυρηνικός Σίτης, θα στραφεί εναντίον των σιιτικών πολιτοφυλακών».

Με το στόχο του νέου αμερικανοϊρακινού σχεδίου συμβαδίζει και η ταχτική του Στρατού του Μεχντί. Σύμφωνα με το προαναφερόμενο άρθρο, τα μέλη του έχουν σταματήσει να φορούν τις μαύρες στολές, έχουν κρύψει τα όπλα τους και έχουν εγκαταλείψει τα σημεία ελέγχου σε μια εμφανή προσπάθεια να χαμηλώσουν το προφίλ τους στη Βαγδάτη, ενόψει της άφιξης των αμερικανικών δυνάμεων. «Εχουμε ρητές εντολές να διατηρήσουμε χαμηλό προφίλ... να μην έρθουμε σε αντιπαραθέσεις, να μη συρθούμε σε μάχη και να καλμάρουμε την κατάσταση», είπε αξιωματούχος του Μουκτάντα αλ - Σαντρ.

Ο λόγος είναι προφανής. Να στραφούν όλα τα πυρά εναντίον της σουνιτικής εξέγερσης.

Η επιχείρηση στην επαρχία Ντιγιάνλα ξεκίνησε τα χαράματα της 5ης Ιανουαρίου με τη συμμετοχή 1.000 Αμερικάνων και Ιρακινών στρατιωτών. Ιδού πώς περιγράφει την κατάσταση που επικρατεί στην επαρχία ο ανταποκριτής των «Los Angeles Times» στη Μπακούμπα σε σχετικό άρθρο του στο φύλλο της 3ης Ιανουαρίου:

«Όταν οι αμερικανικές δυνάμεις σκότωσαν τον αρχηγό της Αλ Κάντα στο Ιράκ, Αμπύ Μουσάμπ Ζαρκάουι, πριν από έξι μήνες σε ένα χωριό εδώ κοντά, ήλπιζαν ότι θα βελτιωθεί η ασφάλεια σ' αυτή τη στρατηγικής σημασίας επαρχία ακριβώς βόρεια της Βαγδάτης.

Αντίθετα, η ασφάλεια κατέρρευσε στην επαρχία Ντιγιάνλα, η οποία τώρα συγκρατείται ανάμεσα στις πιο ταραχώδεις περιοχές του Ιράκ. Οι επιθέσεις των ανταρτών υπερδιπλασιάστηκαν την περασμένη χρονιά. Η βία έχει διαλύσει την αστυνομική δύναμη της επαρχίας και η ανοικοδόμηση έχει σταματήσει.

Οι δολοφονίες έχουν αφαιρέσει τη ζωή δημάρχων, φύλαρχων, αστυνομικών και δικαστών, συμπεριλαμβανομένου ενός Σίτη, μέλους του επαρχιακού συμβουλίου, που δολοφονήθηκε στις 2 Ιανουαρίου. Πολλοί κυβερνητικοί αξιωματούχοι εδώ κοιμούνται σε ράντζα στα γραφεία τους, γιατί είναι πολύ επικίνδυνο να πάνε με αυτοκίνητο στα σπίτια τους.

Οι ιρακινές δυνάμεις ασφαλείας έχουν εμπλακεί σε τόσες πολ-

■ Ντιγιάνλα: μεγάλη εκκαθαριστική επιχείρηση

Αφαντοι οι αντάρτες

λές βιαιότητες, ώστε ο Αμερικάνος διοικητής εδώ έδωσε πρόσφατα στον Ιρακινό συνάδελφό του μια οργισμένη επίπληξη, παραμοιάζοντας τα ιρακινά στρατεύματα με «απειθήραχτο συρφετό»...

Οι Αμερικάνοι διοικητές προσπαθούν να κάνουν μια απότομη αλλαγή στη στρατηγική, ελπίζοντας ότι μια κλασική εκστρατεία εναντίον της εξέγερσης σε συνδυασμό με τη βοήθεια ανοικοδόμησης και με πιο δραστήρια αμερικανική παρουσία, μπορεί να αλλάξει την κατάσταση.

Προς το παρόν, οι αντάρτες έχουν κερδίσει εδώ το πάνω χέ-

ρι. Την περασμένη βδομάδα διαδήλωσαν την ελευθερία μετακίνησής τους παρελαύνοντας με δεκάδες φορτηγά στους δρόμους της γειτονιάς Αμίν της Μπακούμπα, φωνάζοντας στρατιωτικά συνθήματα και κραδαίνοντας τα όπλα τους...

Η Ντιγιάνλα είναι μια περιοχή με εύφορη γη, άφθονο νερό και ανεκμετάλλευτες πετρελαιοπηγές, που εκτείνεται βόρεια της Βαγδάτης και ανατολικά μέχρι τα ιρακινά σύνορα. Ο πληθυσμός της αποτελείται και από τις τρεις θρησκευτικές και εθνικές ομάδες. Από τα 1,8 εκατομμύρια του πληθυσμού της, περίπου το 55% είναι Σουνίτες. Αλλά επειδή οι Σου-

νίτες μπουκόταραν τις εκλογές που έγιναν πριν από δύο χρόνια, οι Σίτες, που αποτελούν το 30% περίπου του πληθυσμού, έχουν την πλειοψηφία στο επαρχιακό συμβούλιο και ελέγχουν τις τοπικές δυνάμεις ασφαλείας. Οι Κούρδοι, που ζουν στην πλειοψηφία τους στη νοτιοανατολική Ντιγιάνλα, αποτελούν το 15% του πληθυσμού»

Στόχος της επιχείρησης τις πρώτες μέρες ήταν μια απομονωμένη αγροτική περιοχή με αρδευτικά κανάλια, στην οποία οι Αμερικάνοι πιστεύουν ότι οι αντάρτες κρύβουν όπλα, διατηρούν κρησφύγετα και εκπαιδεύ-

ονται. Όμως οι αντάρτες τους περίμεναν καλά προετοιμασμένοι. Σινιάλα καπνού και φωτοβολίδες ανέβαιναν στον ουρανό καθώς η φάλαγγα των τανκς και των Χάμβι κατευθύνονταν προς το μέρος των ανταρτών και οι Αμερικάνοι αξιωματικοί πιστεύουν ότι τις τεχνικές αυτές τις χρησιμοποιούν οι λεγόμενοι παρατηρητές, που παρακολουθούν τις κινήσεις του εχθρού και ειδοποιούν τους αντάρτες στην περιοχή όταν οι αμερικανικές και οι ιρακινές δυνάμεις πλησιάζουν. Οι αντάρτες είχαν σκάψει επίσης χαντάκια στους δρόμους και είχαν κάνει σαμποτάζ στις γέφυρες των καναλιών για να καθυστερήσουν την προέλαση των εχθρικών στρατιωτικών δυνάμεων ή για να εκτρέψουν την πορεία τους σε δρόμους όπου είχαν τοποθετηθεί εκρηκτικοί μηχανισμοί, όπως υποστηρίζουν Αμερικάνοι αξιωματικοί.

Σε κάθε χωριό που συναντούσαν, οι Αμερικάνοι και οι Ιρακίνοι στρατιώτες έκαναν έρευνα από σπίτι σε σπίτι αναζητώντας όπλα, άντρες μάχιμης ηλικίας και πληροφορίες για τις κινήσεις των ανταρτών. Όμως σχεδόν παντού συναντούσαν μόνο γυναίκες, παιδιά και ηλικιωμένους. Οι αντάρτες είχαν γίνει καπνός. Τα αρδευτικά κανάλια και τα τούνελ στην περιοχή τους προσφέρουν ασφαλή καταφύγια και ο εντοπισμός τους από τον εχθρό είναι αδύνατος. Γι' αυτό και στις 8 Ιανουαρίου ανέλαβαν δράση τα βομβαρδιστικά, βομβαρδίζοντας ένα δίκτυο καναλιών όπου υποτίθεται

ότι κρύβονταν αντάρτες.

Τις πρώτες μέρες της επιχείρησης τα αποτελέσματα ήταν απογοητευτικά, ενώ παράλληλα είχαν υποστεί σοβαρές απώλειες από 10 τουλάχιστον αντιαρματικές νάρκες και εκρηκτικούς μηχανισμούς που χτύπησαν αμερικανικά και ιρακινά τανκς και οχήματα, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν τουλάχιστον τέσσερις και να τραυματιστούν 27 Ιρακίνοι στρατιώτες την περασμένη Κυριακή. Την ίδια μέρα τραυματίστηκαν επίσης οχτώ Αμερικάνοι στρατιώτες από αντιαρματική νάρκη που χτύπησε ένα αμερικανικό Μπράντλεϊ. Οι αντιαρματικές νάρκες, που χρησιμοποιήθηκαν για πρώτη φορά από τους αντάρτες τον περασμένο Νοέμβριο σε μια ανάλογη εκκαθαριστική επιχείρηση του αμερικανοϊρακινών στρατευμάτων στην επαρχία Ντιγιάνλα, είναι μια από τις μεγαλύτερες απειλές που αντιμετωπίζουν. Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές η επιχείρηση στην επαρχία Ντιγιάνλα βρίσκεται ακόμη σε εξέλιξη. Ωστόσο, η έκβασή της προδιαγράφεται από τα λόγια του Αμερικανού αντισυνταγματάρχη, επικεφαλής της επιχείρησης: «Δεν θα τους σκοτώσουμε ούτε θα τους συλλάβουμε ποτέ όλους, κι αν ακόμη το καταφέρουμε υπάρχουν πολλοί περισσότεροι που θα πάρουν τη θέση τους. Η επιτυχία μας, κατά τη γνώμη μου, θα βασιστεί σε μια συνεχή παρουσία, ώστε να μην μπορούν να χρησιμοποιούν αυτό τον τόπο ως ασφαλές καταφύγιο».

ΚΤΑΚΤΟ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟ Νο 5

■ 191η συνεδρίαση Παρασκευή, 12.1.07

Μετά τον Α. Παπανδρέου στο Ειδικό Δικαστήριο, ο Χρ. Ξηρός στο έκτακτο τρομοδικείο του Κορυδαλλού είναι ο δεύτερος που θα δικαστεί «ωσει παρών». Με τη διαφορά ότι ο Ανδρέας είχε δικηγόρους, ενώ ο Χριστόδουλος πλέον δεν θα 'χει ούτε δικηγόρους. Αυτή ήταν η απόφαση του δικαστηρίου, που πάρθηκε μετά από κωμικοτραγικά περιστατικά, που κατέδειξαν με το δικό τους τρόπο ότι αυτό που εκτυλίσσεται στον Κορυδαλλό είναι η πλήρης απονομιμοποίηση του ισχύοντος δικαίου και η γελοιοποίηση των μηχανισμών απονομής του. Οχι πως μας στενοχωρεί αυτό, αλλά τουλάχιστον να πάψουν να επαιρούνται για το νομικό τους πολιτισμό.

Με την έναρξη της διαδικασίας οι διορισμένοι συνήγοροι του Χριστόδουλου, Αντωνέλλου και Δημητριάδης, ζήτησαν από το δικαστήριο να τους απαλλάξει από τα καθήκοντά τους, διότι μετά το εξώδικο που τους έστειλε ο Χριστόδουλος βρίσκονται σε αντιδικία μαζί του και δε μπορεί μέσα στην αίθουσα να τον υπερασπίζονται και έξω απ' αυτή να αντιδικούν. Το μόνο που βρήκε να πει ο πρόεδρος είναι πως αυτό έπρεπε να το πουν από την αρχή (!), ξεχνώντας την απειλή για παραπομπή στον εισαγγελέα και το πειθαρχικό του ΔΣΑ, αλλά και το γεγονός ότι τότε δεν είχαν πάρει εξώδικα, άρα τυπικά δεν υπήρχε αυτό που επικαλούνται τώρα. Η εισαγγελέα, που πήγε παραπέρα: Επειδή σας έστειλε ένα εξώδικο, δε σημαίνει πως υπάρχει αντιδικία. Το κάνει για να παρεκλύσει τη δίκη. Ο συνήγορος των Γιωτόπουλου-Τζωρτζάτου Ι. Μυλωνάς, αφού επισήμανε ότι ο διορισμός υπ' αυτές τις συνθήκες εξευτελίζει τους δικηγόρους, πρότεινε να συνεχιστεί η δίκη χωρίς διορισμένους δικηγόρους του Χριστόδουλου.

Στο διάλειμμα που μεσολάβησε οι διορισμένοι πήραν στα χέρια τους και αντίγραφα μηνύσεων που τους έχει υποβάλει ο Χριστόδουλος και επανήλθαν στο αίτημά τους. Η εισαγγελέα, αφού διαπίστωσε ότι με τη διακοπή που είχαν ζητήσει οι διορισμένοι ήταν πανέτοιμοι και υπερασπίστηκαν όπως έπρεπε το Χριστόδουλο (!!!), απεφάνθη ότι ο Χριστόδουλος επιδιώκει να παρεκλύσει τη δίκη για να υπάρξουν παραγραφές εγκληματικών πράξεων και γι' αυτό οι συνήγοροι δεν πρέπει να επηρεαστούν από νόμω και ουσία αβάσιμες εγκλήσεις και εξώδικα!

Ο Ι. Μυλωνάς επανέφερε το αίτημα να απαλλαγούν οι δυο διορισμένοι δικηγόροι του Γιωτόπουλου και πρόσφερε στο δικαστήριο τη λύση να τους απαλλάξει από τον Γιωτόπουλο και να τους διορίσει στο Χριστόδουλο, οπότε δεν θα υπάρξει διακοπή αφού είναι ενημερωμένοι για τη δικογραφία και την πορεία της δίκης!

Το δικαστήριο απέρριψε τα αιτήματα των διορισμένων να απαλλαγούν από το καθήκον που τους ανατέθηκε, αυτοί δήλωσαν ότι αποχωρούν λόγω σύγκρουσης καθηκόντων και ακολούθησε η γνωστή διαδρομή: με πρόταση της εισαγγελέα αποστολή των πρακτικών στον εισαγγελέα πλημμελειοδικών και στο πειθαρχικό του ΔΣΑ. Αμέσως μετά η εισαγγελέα, υποστηρίζοντας ότι ο Χριστόδουλος εξανάγκασε με αβάσιμα εξώδικα και μηνύσεις όλους τους δικηγόρους που του διόρισε το δικαστήριο να αποχωρήσουν, προκειμένου να παρεκλύσει τη δίκη και να πετύχει παραγραφές (!), πρό-

τεινε να προχωρήσει η δίκη χωρίς υπεπαγγέλτως διορισμένους συνήγορους, διότι το δικαίωμα του Χριστόδουλου να έχει υπεράσπιση ασκείται καταχρηστικά. Την άποψη αυτή δέχτηκε και το δικαστήριο, που αποφάσισε να προχωρήσει η δίκη ερήμην του Χριστόδουλου, «ως εάν ήτο παρών». Φυσικά, στην απόφαση να αφαιρέσουν το λόγο από το Χριστόδουλο, να τον φιμώσουν τη στιγμή που ο ίδιος είχε ονομάσει ως την πιο κρίσιμη για την υπεράσπισή του, εξαναγκάζοντάς τον έτσι σε αποχώρηση, δεν έκαναν καμιά αναφορά. Το θέμα αυτό, που απετέλεσε την πέτρα του σκανδάλου, την αιτία για όσα ακολούθησαν, κάνει τζιζ.

Ετσι, η δίκη θα συνεχιστεί τη Δευτέρα στις 10 το πρωί, κατόπιν σχετικού αιτήματος του Δ. Κουφοντίνα, ο οποίος θα πάρει το λόγο για να τοποθετηθεί επί της κατηγορίας και όχι βέβαια για να απολογηθεί.

ΥΓ: Σε κάποια φάση της σημερινής διαδικασίας ο Ι. Μυλωνάς ζήτησε και αναγνώστηκαν μερικές σελίδες από το βιβλίο του Σ. Ξηρού, στις οποίες περιγράφει πώς του αποσπίαστηκαν οι ομολογίες στην Εντατική του «Ευαγγελισμού».

■ 193η συνεδρίαση Τρίτη, 16.1.07

Με την έναρξη της συνεδρίασης ο Ι. Μυλωνάς επανέφερε το αίτημα ανάκλησης του διορισμού συνηγόρων στον Α. Γιωτόπουλο, αφού πλέον έχει συνήγορο της επιλογής του και δεν συντρέχει καμιά από τις προϋποθέσεις του νόμου για διορισμό. Η εισαγγελέα επιφυλάχτηκε να τοποθετηθεί αργότερα.

Το δικαστήριο ασχολήθηκε με την απολογία του Χρ. Ξηρού. Δυο φορές έστειλε τον αρχιφύλακα να τον καλέσει να ανέβει να απολογηθεί, δυο φορές ο Χριστόδουλος διεμήνυσε ότι θέλει γραπτή κλήση και θα απαντήσει μέσω του συνηγόρου του.

Οι εισαγγελείς πρότειναν να αναγνωστεί η απολογία του από τα πρακτικά στην πρώτη δίκη, αλλά και η προανακριτική και η ανακριτική απολογία του. Στο τελευταίο αντέτεινε σύσσωμη η υπεράσπιση (Μυλωνάς, Σταμούλης, Καραμπιάνη, Κωνσταντοπούλου), εκθέτοντας αναλυτική νομική επιχειρηματολογία, σύμφωνα με την οποία από την άγνοωση της προανακριτικής και της ανακριτικής απολογίας του Χριστόδουλου προκύπτει απόλυτη ακυρότητα. Μόνο η απολογία του στην πρώτη δίκη μπορεί να αναγνωστεί.

Πολιτική αγωγή και εισαγγελία πρότειναν να προσαχθεί βίαιος ο Χριστόδουλος και μετά θα δουν τι θα προκύψει!

Το δικαστήριο αποσύρθηκε σε διάσκεψη και όταν επανήλθε, ο πρόεδρος ανακοίνωσε πως έκρινε ότι ο Χριστόδουλος δεν επιθυμεί να απολογηθεί και διέταξε την ανάγνωση όλων των προανακριτικών και ανακριτικών απολογιών του! Ο Χριστόδουλος απολογήθηκε στο πρωτόδικο και αυτοί αποφάσισαν να διαβάσουν τις προανακριτικές και ανακριτικές απολογίες του! Αυτός ήταν ο στόχος εξαρχής, διότι απ' αυτές θα αντλήσουν επιχειρήματα για τις προαποφασισμένες καταδίκες.

Αρχισε, λοιπόν, το διάβασμα και τελικά, με πρόταση της εισαγγελέα, διαβάστηκαν και τα πρακτικά της πρωτοβάθμιας δίκης με την απολογία του Χριστόδουλου.

Η εισαγγελέα πρότεινε να διαταχθεί η βίαιη προσαγωγή του Χριστόδουλου,

προκειμένου να του υποβάλουν ερωτήσεις οι συγκατηγορούμενοί του τους οποίους επιβαρύνει με τις προανακριτικές και ανακριτικές απολογίες του, όπως προέκυψε από την ανάγνωση.

Το αίτημα της κλήσης του Χριστόδουλου υπέβαλε και η υπεράσπιση μιας σειράς κατηγορούμενων. Η πιο μεστή από άποψη ουσίας ήταν η τοποθέτηση του Ηρ. Κωστάρη. Η προανακριτική απολογία του Χρ. Ξηρού -είπε- εκτιμήθηκε λάθος από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο. Γι' αυτό πρέπει να τον καλέσετε, αν δε θέλετε να κάνετε το ίδιο λάθος. Να τον ρωτήσετε να σας πει ποιος είναι ο «Χάρης» στην ενέργεια κατά Βαρδινογιάννη, που εγώ αθωώθηκα; Ποιος είναι ο «Χάρης» στον Μπακογιάννη, στο ΑΤ Βύρωνα, στον Σπιούαρτ. Πουθενά δεν ταυτοποιείται ο «Χάρης» με μένα και αυτό αποδεικνύεται από την υπόθεση Βαρδινογιάννη που αθωώθηκα.

Το δικαστήριο αποφάσισε να καλέσει τον Χρ. Ξηρό να εμφανιστεί αύριο το πρωί στις 9. Αυτό ισοδυναμεί με απόφαση για βίαιη προσαγωγή, αφού ο Χριστόδουλος έχει δηλώσει ότι αποχώρησε οριστικά από το δικαστήριο.

■ 194η συνεδρίαση Τετάρτη, 17.1.07

Στη δίκη του Κολοκοτρώνη, κουβάλησαν με τη βία τους δικαστές Τερτσέτη και Πολυζωίδη για να εκφωνήσουν την καταδικαστική απόφαση. Στη δίκη της 17Ν κουβάλησαν με τη βία τον Χριστόδουλο Ξηρό, για να του κάνουν ερωτήσεις, ενώ στην ουσία του είχαν απαγορεύσει να απολογηθεί και τον είχαν οδηγήσει σε αποχώρηση. Άλλοι καιροί, άλλα ήθη, ίδιο διαχρονικά το πρόσωπο της Εξουσίας και της Θεραπεινίδας της Δικαιοσύνης. Ας δούμε το χρονικό της σημερινής μέρας.

Ο Χριστόδουλος, όπως αναμενόταν, δεν ανταποκρίθηκε στην προφορική κλήση και δεν εμφανίστηκε στο δικαστήριο, οπότε αποφασίστηκε η βίαιη προσαγωγή του, με μειοψηφία ενός μέλους του δικαστηρίου, που είχε την άποψη ότι, εφόσον το δικαίωμα για υποβολή ερωτήσεων δόθηκε στους συγκατηγορούμενους στην πρώτη δίκη, δεν ήταν απαραίτητη η βίαιη προσαγωγή του Χριστόδουλου σ' αυτή τη φάση.

Στη διάρκεια του διαλείμματος ο Χριστόδουλος ανεβάνει στην αίθουσα. Οπως πληροφορηθήκαμε, εμφανίστηκαν για να τον πείσουν ο ίδιος ο διευθυντής της φυλακής, ο αρχιφύλακας της πτέρυγας και δυο υπαρχιφύλακες. Κι αυτό γιατί η άσκηση βίας σε κρατούμενο απαγορεύεται. Ο Χριστόδουλος τους είπε ότι δεν ανεβάνει με τη θέλησή του. «Πιάστε με από τα χέρια και πάμε», τους είπε, και αυτό έγινε.

Με το που εμφανίζονται οι δικαστές αρχίζει να μιλάει, όρθιος στις θέσεις των κατηγορούμενων. Από εκείνη τη στιγμή και μετά εκτυλίσσεται μια από τις σπουδαιότερες στιγμές της δίκης. Ο απόλυτος εξευτελισμός μιας ήδη ξεφτιλισμένης διαδικασίας. Η απόλυτη γελοιοποίησή της. Συμπλήρωμα ταιριαστό, μετά το ηχηρό «κατηγορώ» του Δ. Κουφοντίνα, που μόνο ένας Χριστόδουλος θα μπορούσε να διεκπεραιώσει, με τον τρόπο που μας έχει διδάξει ο Αριστοφάνης.

Καμιά περιγραφή δε μπορεί να αποδώσει το κλίμα, την εικόνα, που δυστυχώς θα μείνει αποκλειστικό προνόμιο της Αντιπρομοκρατικής, καταγραμμένο από τις τρεις κάμερες που καλύπτουν τη δίκη. Εμείς θα προσπαθήσουμε να το κά-

νουμε, μεταφέροντας λέξη προς λέξη όσα κατέγραψε το κασετόφωνό μας και συμπληρώνοντας το λόγο με περιγραφές των εικόνων. Υπάρχουν και ατάκες που δε γράφτηκαν στο κασετόφωνο, επειδή ο Χριστόδουλος μιλούσε μακριά από τα μικρόφωνα

Χρ. Ξηρός (ενώ οι δικαστές παίρνουν τις θέσεις τους): Τα έκτακτα στρατοδικεία της χούντας τηρούσαν πιο πολύ τη νομιμότητα από σας. Είστε κατάπτυστοι. Είστε ελεεινοί. Αν είχατε ίχνος αξιοπρέπειας, θα έπρεπε να είχατε παραιτηθεί όλοι. Όλοι, και οι αναπληρωματικοί και ο γραμματέας ακόμα. Ντροπή σας. Ντροπή σας και σας και της εισαγγελέα, και του αλλομένου από κει, του αναπληρωτή, και όλωνών. Ντροπή σας. Νομίζετε ότι κάνετε δίκη και κάνετε ένα ελεεινό θέατρο, την ώρα που δεν κάνετε βέβαια λευκώματα, κ. Γιαννούκου, για σας μιλάω.

Σ. Γιαννούκου (φανερά αμήχανη): Γιατί αναφέρεστε σε εμένα;

Χρ. Ξηρός: Ετσι, ξέρετε πολύ καλά γιατί.

Σ. Γιαννούκου: Οχι δεν ξέρω, να μου πείτε γιατί το λέτε για μένα. Παρακαλώ πολύ...

Χρ. Ξηρός: Είστε τόσο πολύ θέατρα που δεν ξέρετε ούτε να κρυφτείτε...

Σ. Γιαννούκου: Κύριε Χριστόδουλε Ξηρέ, ακούστε με σας παρακαλώ πολύ...

Χρ. Ξηρός: Να με πετάξετε έξω.

Σ. Γιαννούκου: Δεν έχω τρόπο να σας πετάξω έξω, αυτά είναι εξουσίες του κ. προέδρου...

Χρ. Ξηρός: Θέλετε να σας νομιμοποιήσω το θέατρό σας, θέλετε να νομιμοποιήσω το ελεεινό θέατρο που κάνετε, την παρωδία δίκης...

Σ. Γιαννούκου: Αφού δεν απαντάτε...

Χρ. Ξηρός: Επί ένα χρόνο σας απεδείξα ότι όλες οι κατηγορίες είναι φούμαρα, ότι όλα είναι στημένα. Και την πιο κρίσιμη στιγμή μου αφαιρέσατε το λόγο, με φιμώσατε. Δεν αντέχατε να με ακούσετε. Γιατί; Γιατί δε θα μπορούσατε να με καταδικάσετε. Τώρα θέλετε να απαντήσω σε ερωτήσεις; Σε ποιες ερωτήσεις να απαντήσω; Σε κάτι που δεν έκανα εγώ; Να φέρετε το Σύρο να σας απαντήσει...

Πρόεδρος (χτυπώντας το κουδούνι): Ακούστε, κύριε...

Χρ. Ξηρός: Είστε ελεεινοί, είστε τρισάθλιοι. Ντροπή σας! Φτου σας!

Πρόεδρος (σαστισμένος και εξακολουθώντας να χτυπά το κουδούνι): Κύριε Ξηρέ, μην παραφέρεστε. Εμείς δεν... οι συγκατηγορούμενοί σας θέλησαν να εμφανιστείτε για να σας κάνουν ερωτήσεις...

Χρ. Ξηρός: Να μου κάνουν ερωτήσεις πάνω σε τι; Μήπως απολογήθηκα; Μήπως υπερασπίστηκα τον εαυτό μου; Πού είναι οι δικηγόροι μου; Δεν τους βλέπω! Δε βλέπω δικηγόρους. Πώς προχωράει η διαδικασία χωρίς δικηγόρους; Ο νόμος το λέει ρητά: δίκη για κακούργημα δε γίνεται χωρίς δικηγόρους. Τα 'χετε πετάξει όλα στα σκουπίδια, και τη δικαιοσύνη σας και τη δικαιοσύνη σας. Τέτοιοι είστε. Τέτοιοι και χειρότεροι. Τα στρατοδικεία τα έκτακτα της χούντας τηρούσαν πιο πολλά προσχήματα. Δεν έχετε πείσει κανέναν, ούτε πρόκειται να πείσετε.

Πρόεδρος: Παρακαλώ. Ελάτε... ελάτε κ. Μυλωνά.

Εισαγγελέας: Κύριε πρόεδρε, με συγχωρείτε. Επειδή ο κ. Χριστόδουλος Ξηρός ασφαλώς δε θα θυμάται τι αναφέρονται στην προανακριτική του και στην ανακριτική του απολογία, μήπως θα έπρε-

πε να αναγνωστεί, για να μπορέσει να ακούσει...

(Στον Χριστόδουλο είχε αφαιρεθεί ο λόγος τη στιγμή που προσπαθούσε να διαβάσει κομμάτι-κομμάτι την προανακριτική του απολογία, για να αποδείξει ότι είναι κατασκευασμένη και προϊόν απειλών και βίας! Έχει δε αποδείξει πολλές φορές στη διάρκεια της δίκης, ότι γνωρίζει την προανακριτική του απέναντί, λέξη προς λέξη!)

Χρ. Ξηρός: Ηδονίζεστε να τα ακούτε, γιγαίκα; Ηδονίζεστε να ακούτε προανακριτικές; Μόνο αυτές έχετε, δεν έχετε τίποτ' άλλο.

Εισαγγελέας: Οχι, εγώ θέλω να τα θυμηθείτε εσείς.

Χρ. Ξηρός: Αν θέλετε να απαντήσετε σε κάποιες ερωτήσεις, ο πιο αρμόδιος είναι ο Σύρος και ο Διώτης. Διότι αυτοί τα ξέρουν καλύτερα. Εγώ δεν έχω να απαντήσω σε τίποτα

Εισαγγελέας: Εντάξει, εντάξει...

Χρ. Ξηρός: Δεν έχετε καμιά εξουσία να με υποβάλλετε σε τίποτα. Σας έχω χεσμένους.

Εισαγγελέας: Κύριε Χριστόδουλε Ξηρέ, παραφέρεστε.

Χρ. Ξηρός: Δεν παραφέρομαι, εσείς παραφέρεστε. Έχετε πετάξει τη δικαιοσύνη στα αζήτητα. Έχετε πετάξει την κοινή λογική στα σκουπίδια. Έχετε γαμήσει τη δικονομία. Και νομίζετε πως θα απαντήσω και σε ερωτήσεις; Ντροπή σας.

Εισαγγελέας: Δεν κάθεστε, κύριε Χριστόδουλε;

Χρ. Ξηρός: Οχι δεν κάθομαι. (Μένει όρθιος και με γυρισμένη την πλάτη στο δικαστήριο).

Εισαγγελέας: Να διαβάσουμε τις... και αν θέλετε λέτε «δεν ξέρω» και «δεν απαντώ».

Χρ. Ξηρός: Δεκατέσσερις μήνες σας τα έλεγα. Σας τα έλεγα και τα γράφατε όλα στα παλαιότερα των υποδημάτων σας...

Εισαγγελέας: Δυο λεπτά. Το να μιλάτε μόνο...

Χρ. Ξηρός: Την ώρα που μου απαγορεύσατε το λόγο, την ώρα που μου λέτε «δεν δικαιούστε να απαντήσετε»...

Εισαγγελέας: Κύριε Χριστόδουλε, σας κάλεσε...

Χρ. Ξηρός: Σκάσε να τελειώσω! Κηρύξατε με την απόφασή σας...

Εισαγγελέας: Μην αγριεύετε σε μένα, δε σας φοβάμαι, κύριε Χριστόδουλε.

Χρ. Ξηρός: Ούτε εγώ σας φοβάμαι, γι' αυτό σας έχω χεσμένους.

Εισαγγελέας: Και απαιτώ να μου μιλάτε στον πληθυντικό, εγώ δε σας μιλήσα στον ενικό.

Χρ. Ξηρός: Είστε πολύ μικροί για να σας μιλάω στον πληθυντικό. Όλοι!

Εισαγγελέας: Καθήστε λίγο κάτω, κ. Χριστόδουλε Ξηρέ. Τα παράπονά σας ότι δεν απολογηθήκατε, σας κάλεσε το δικαστήριο, χτες, προχτές...

Χρ. Ξηρός: Δεν με κάλεσε κανένας. Ποιος με κάλεσε;

Εισαγγελέας: Το δικαστήριο σας κάλεσε και αρνηθήκατε.

Χρ. Ξηρός: Δεν έχω καμιά κλήση σε απολογία, είστε εντελώς παράνομοι σε όλα.

Εισαγγελέας: Λοιπόν, καθήστε και ακούστε αυτά που...

Χρ. Ξηρός: Δεν κάθομαι ν' ακούσω τίποτα και δεν έχω ν' απαντήσω τίποτα. Δεν έχετε καμιά εξουσία, είστε πολύ μικροί για να μου κάνετε το στίδηποτε... Πολύ μεγαλύτερη προσφορά θα κάνατε στην κοινωνία, αν πλέκατε κανένα που-

λόβερ.

Πρόεδρος (που όλη αυτή την ώρα είναι αμέτοχος): Κύριε Μυλωνά, έχετε το λόγο.

Εισαγγελέας: Ναι κύριε πρόεδρε, εγώ θέλω να τα διαβάσω...

Χρ. Ξηρός: Δε θα νομιμοποιήσω τα θέατρα σας. Είστε μια παρωδία, άθλια παρωδία. Ακόμα και ένα θέατρο του παραλόγου θα ήταν καλύτερο. Λοιπόν, δεν έχω να πω τίποτ' άλλο, γεια σας.

Εισαγγελέας: Μισό λεπτό, καθήστε...

(Ο Χριστόδουλος σηκώνεται και φεύγει προς την έξοδο που οδηγεί στα υπόγεια κελιά).

Εισαγγελέας: Καθήστε, καθήστε, καθήστε, δε θα φύγετε. Κύριε πρόεδρε, έχετε δικαίωμα... κύριε πρόεδρε, με το 344 μπορείτε να απαγορεύσετε να φύγει, να παραμεινει...

(Δuo αστυνομικοί, χωρίς ακόμα ο πρόεδρος να δώσει καμιά εντολή, θεωρώντας προφανώς ότι η εισαγγελέας είναι η προϊσταμένη τους και αυτή και όχι ο πρόεδρος κάνει κουμάντο στην αίθουσα -τζάμπα πήγαν τα μαθήματα Δικονομίας που τους κάνουν στη Σχολή- κινούνται ήδη προς την κατεύθυνση που έφυγε ο Χριστόδουλος).

Εισαγγελέας: ...με το 344 μπορεί το δικαστήριο να μην του επιτρέψει να αποχωρήσει.

(Μεσολαβεί μια εκκωφαντική σιωπή. Ο πρόεδρος προφανώς έχει δώσει εντολή να φέρουν με τη βία το Χριστόδουλο, αλλά αυτό δεν ακούστηκε από τα μεγάφωνα. Το δικαστήριο παραμένει στην έδρα και περιμένει. Σε τρία λεπτά εμφανίζονται δυο αστυνομικοί να κουβαλούν το τεράστιο κορμί του Χριστόδουλου, όπως κουβαλούν τα δαμάκια για σφαζίμο. Ο ένας τον κρατά από τα χέρια και ο άλλος από τα πόδια, όμως επειδή δε μπορούν να τον σηκώσουν τον σέρνουν στο έδαφος. Καθώς τον σέρνουν ο Χριστόδουλος εξακολουθεί να «τα χώνει». Σέρνοντας τον απιθώνουν ξαπλωτό στην άκρη, μπροστά από την έδρα και πλάγια, όπως απιθώνει κανείς ένα τσουβάλι).

Εισαγγελέας (σε ρόλο προέδρου!): Καθήστε, κύριε Χριστόδουλε Ξηρέ, δε σας τιμά αυτό που κάνετε.

Χρ. Ξηρός (Ξαπλωμένος εκεί που τον πέταξαν): Αυτή είναι η δικαιοσύνη που αποδίδετε...

Εισαγγελέας (ακόμα σε ρόλο προέδρου!): Δε σας τιμάει. Αν νομίζετε ότι αυτό σας τιμά, κάνετε μεγάλο λάθος. Καθήστε στη θέση σας παρακαλώ...

Χρ. Ξηρός (Ξαπλωμένος): Ποια είναι η κυρία που μιλάει;

Εισαγγελέας: Η κυρία εισαγγελέας είμαι...

Χρ. Ξηρός (Ξαπλωμένος): Α, ακούω κι από δω κάτω...

Εισαγγελέας: Κύριε Χριστόδουλε, λοιπόν, εγώ διαβάζω την από 17/7/2002 προανακριτική σας απολογία.

Χρ. Ξηρός (Ξαπλωμένος): Την ξέρω απέξω.

Εισαγγελέας: Ε, τότε, αφού την ξέρετε, καθήστε να απαντήσετε, αν είναι αλήθεια, αν είναι ψέματα ή πείτε «δεν απαντάω».

Χρ. Ξηρός: Δεν έχω να απαντήσω τίποτα σε σας. Έχετε κάνει τη δικονομία κόκκινο και έχετε το θράσος να με ρωτάτε;

Εισαγγελέας: Λοιπόν, θα καθήσετε;

Χρ. Ξηρός: Οχι, θα μείνω εδώ κάτω.

Εισαγγελέας: Δεν είναι η θέση του κατηγορουμένου αυτή, κύριε Χριστόδουλε. Ε, μ' αυτή τη συμπεριφορά, κύριε πρόεδρε, αρνείται τα πάντα, αρνείται το περιεχόμενο των απολογιών, αρνείται τα πάντα.

Β. Φούκας (αναπληρωτής πρόεδρος, με ήρεμο και ευγενικό ύφος): Έχετε την

καλοσύνη, κυρία εισαγγελέα; Κύριε Χριστόδουλε Ξηρέ, να σας πω κάτι, δυο κουβέντες, να τελειώνουμε...

Χρ. Ξηρός: Επειδή σας σεβόμαι θα σας απαντήσω.

(Ο Χριστόδουλος αναφέρεται προφανώς στο γεγονός που έγινε τη μέρα που τον εξώθησαν σε αποχώρηση, όταν ο αναπληρωτής πρόεδρος φώναζε «αφήστε τον να τα πει», αλλά δεν τον άκουσαν. Σηκώνεται και από το πλάι πλησιάζει το βήμα από το οποίο καταθέτουν οι μάρτυρες. Στη διάρκεια του διαλόγου που έχει με τον αναπληρωτή πρόεδρο κάθεται ακουμπισμένος σε μια κολόνα ή σ' ένα από τα έδρανα της φρουράς, ενώ οι μπάτσοι παρακολουθούν αποσβολωμένοι τη σκηνή).

Χρ. Ξηρός: Τη στιγμή που εσείς ο ίδιος μου είπατε «δεν είναι στάδιο να μπω επί της ουσίας», στις 2 Νοεμβρίου, που πήγα να τοποθετηθώ επί της ουσίας της προανακριτικής απολογίας, μου είπατε ότι δεν είναι αυτό το στάδιο. Εσείς που στηρίζατε την απόφαση, εννοώ το δικαστήριο, ενώ πήγαινα να μιλήσω επί της ουσίας, αυτό το πράγμα τι είναι, δεν είναι απατεωνιά; Είστε κοινός απατεώνας, είστε πούστηδες. Γι' αυτό δε σας απαντάω.

Β. Φούκας: Χτες σας κάλεσαν να απολογηθείτε. Εν πάση περιπτώσει, σε δυο λεπτά τελειώνουμε.

(Ο αναπληρωτής πρόεδρος αναλαμβάνει ατύπως το ρόλο του προέδρου, από τον οποίο επίσης ατύπως επί τούτη ώρα είχε παραιτηθεί ο κ. Βερτέλλης, αφήνοντας την εισαγγελέα να αλωνίζει αντιδικονομικά).

Β. Φούκας: Η θέση σας είναι ότι αρνείστε...

Χρ. Ξηρός: Αρνούμαι τα πάντα. Δεν έχω να απαντήσω σε τίποτα.

Β. Φούκας: Αρνείστε τα πάντα και επιμένετε σ' αυτά που είπατε, ότι είναι προϊόντα... Δεν έχετε να πείτε τίποτα και ότι αρνείστε να απαντήσετε σε ερωτήσεις των επιβαρυνόμενων με τις καταθέσεις σας.

Χρ. Ξηρός: Δεν αρνούμαι να απαντήσω σε ερωτήσεις. Αρνούμαι να συμμετάσχω σ' αυτή τη συμπαγνία, σ' αυτό το θέατρο που ονομάζεται δίκη. Είναι μια παρωδία, χειρότερη από έκτακτο στρατοδικείο και είστε πούστηδες.

Β. Φούκας: Εντάξει. Επομένως, αφού δεν αρνείστε να απαντήσετε, θα απαντήσετε τουλάχιστον στις ερωτήσεις των επιβαρυνόμενων. Δεν είναι θέμα δικό σας αυτό, έχετε πει κάποια πράγματα.

Χρ. Ξηρός: Δε συμμετέχω πουθενά.

Εισαγγελέας: Αρνείστε δηλαδή...

Χρ. Ξηρός: Δε συμμετέχω στο θέατρο σας, είναι πολύ απλό.

Εισαγγελέας: Αρνείστε την κατηγορία...

Β. Φούκας: Εντάξει.

(Ο Χριστόδουλος φωνάζει μακριά από το μικρόφωνο, συνεχίζοντας τις καταγγελίες)

Εισαγγελέας (αναλαμβάνουσα και πάλι δράση): Κύριε Χριστόδουλε Ξηρέ, εσείς ανακαλέσατε τους συνηγούς σας, εσείς διώξατε με τα εξώδικα και τις μηνύσεις σας...

Χρ. Ξηρός: Εγώ δεν έδιωξα κανέναν. Ακόμα και τα «έπιπλα» που βάλσατε έφυγαν μόνοι τους...

Εισαγγελέας: Λοιπόν, δεν κάθεστε εκεί πέρα, να σας ρωτήσουμε και μεις, να σας ρωτήσουν και οι συγκατηγορούμενοί σας, ιδίως αυτοί που επιβαρύνετε; Πείτε μετά ότι αυτά είναι ψέματα.

Χρ. Ξηρός: Δε θα σας νομιμοποιήσω. Δε μπορείτε να διεκπεραιώσετε τίποτα. Τα 'χετε κάνει θάλασσα. Τ' ακούω παππούλη; (προς τον πρόεδρο). Αντε να τελειώνουμε, γιατί έχω και δουλειές.

Ι. Μυλωνάς: Εγώ θέλω να διατυπώσω μερικές ερωτήσεις να καταγραφούν στα

πρακτικά. Από εκεί και πέρα ο κατηγορούμενος αν θέλει λέει αν θέλει δεν λέει.

(Ο συνήγορος των Γιωτόπουλου-Τζωρτζάτου ρωτάει αν ο Χριστόδουλος επιβεβαιώνει αυτό που έχει πει, ότι η προανακριτική απλώς φέρει την υπογραφή του και είναι εντελώς κατασκευασμένη, και αν επιβεβαιώνει αυτά που είπε στην πρωτοβάθμια δίκη για την ανακριτική του, ότι δηλαδή έγινε μια εξίσου στημένη διαδικασία. Ο Χριστόδουλος δε λέει λέξη. Έχει καθήσει χαμηλά, στην ζύλινη βάση του βήματος από το οποίο καταθέτουν οι μάρτυρες, με την πλάτη γυρισμένη προς το δικαστήριο. Φρόντισε, όμως, να κατεβάσει το μικρόφωνο χαμηλά, για ν' ακούγονται αυτά που λέει. Η Ρ. Καραμπλιάνη, συνήγορος του Βασίλη Ξηρού, δηλώνει ότι υπό τις παρούσες συνθήκες δε μπορεί να υποβληθούν ερωτήσεις και διευκρινίζει ότι αυτό δεν σημαίνει παραίτηση από το δικαίωμα υποβολής ερωτήσεων, αλλά ότι το δικαίωμα δε μπορεί ν' ασκηθεί με τις συνθήκες αυτές.

Ο Ηρακλής Κωστάρης δηλώνει ότι επειδή το πρωτοβάθμιο δικαστήριο τον καταδίκασε άδικα, ζητά απ' αυτό το δικαστήριο να διερευνήσει την αλήθεια, για να μην οδηγηθεί σε μια καινούργια άδικη καταδίκη. Ο πρόεδρος αρνείται να υποβάλει τις ερωτήσεις και προσπαθεί να πετάξει το μπολάκι στον Ηρακλή).

Χρ. Ξηρός: Ασε Ηρακλή, άδικα τυραννείσαι. Δε βλέπεις ότι το δικαστήριο πάει σαν το βόδι;

(Ο Η. Κωστάρης θέτει τα πραγματικά ζητήματα, που το δικαστήριο θα έπρεπε να είχε θέσει. Οτι ο Χριστόδουλος στην προανακριτική του ποτέ δεν τον ταυτοποιεί με τον «Χάρη». Το πρωτόδικο δικαστήριο τον αθώνει για την ενέργεια κατά Βαρθινογιάννη και τον καταδικάζει σε άλλες. Πότε επιτέλους είναι ο «Χάρης»; Αλλού είναι κι αλλού δεν είναι; Και ποιος είναι ο «Χάρης»; Δεν θα έπρεπε να τα διερευνήσει αυτά το δικαστήριο;)

Πρόεδρος: Τι απαντάτε, κύριε;

Χρ. Ξηρός: Καλά που το θυμήθηκα. Ετσι για πρόσχημα είχατε βάλει μέσα τη Μπουρμπούλια και τον άλλον, τον πώς τον λένε, τον παπά. Δεν κρατηθήκατε και τους βγάλσατε κι αυτούς. Μάλλον σας έχουν στο χέρι, όλο το παραδικαστικό. Εσείς δεν είστε δικαστές, εσείς είστε δεκαοκτώ και είστε πούστηδες.

Πρόεδρος: Έχετε άλλες ερωτήσεις στον κ. Ξηρό;

Χρ. Ξηρός: Έχεις αρπάξει τίποτα εσύ, καμιά μίζα;

Πρόεδρος: Δεν έχετε ερωτήσεις.

Χρ. Ξηρός: Η άλλη, η παρακαθήμενη;

Πρόεδρος: Μπορείτε να αποχωρήσετε, κύριε Ξηρέ.

Χρ. Ξηρός: Τώρα μου αρέσει, δε φεύγω.

Πρόεδρος: Διακόπτουμε για δέκα λεπτά. Παρακαλώ να απομακρυνθεί ο κ. Ξηρός.

Χρ. Ξηρός: Καλά είν' εδώ.

Η κορυφαία ατάκα ακούγεται στο διάλειμμα από κατηγορούμενο: «Σ' αυτή τη δίκη υπάρχουν οι φερόμενοι αγωνιστές και οι συρόμενοι αγωνιστές». Ο Χριστόδουλος φεύγει και μετά το διάλειμμα ακολουθούν δηλώσεις από συνηγούς. Ο Ι. Μυλωνάς δηλώνει ότι θεωρεί άδικη, ατεκμηρίωτη και αβάσιμη την επίθεση του Χρ. Ξηρού κατά της εφέτης Γιαννούκου, ενώ επαναφέρει το αίτημά του για απομάκρυνση των διορισμένων δικηγόρων Γιωτόπουλου, που το δικαστήριο περνάει στο ντούκου!

Η Γ. Κούρτοβικ (εκπροσωπεί την Αγγ. Σωτηροπούλου) εκφράζει τον προβληματισμό της για τον αν ήταν νόμιμη η άσκηση σωματικής βίας σε βάρος ενός κρατούμενου κατηγορούμενου, γιατί ο

νόμος προβλέπει άλλα μέσα. Διαμαρτυρομαι, θα το ερευνήσω αυτό το θέμα και θα το επαναφέρω στο δικαστήριό σας, διότι μας προσβάλλει όλους, σημειώνει με έμφαση η συνήγορος. Το δικαίωμα υποβολής ερωτήσεων είναι ουσιαστικό, πρέπει να ασκείται με όρους πραγματικούς και όχι τυπικά, όπως το εφάρμοσε το δικαστήριο, παραβιάζοντας το νόμο που απαγορεύει την άσκηση σωματικής βίας σε κρατούμενο, καταλήγει.

Πρόεδρος: Δεν εκφράζετε και τους άλλους συναδέλφους σας που ζήτησαν τη βία για προσαγωγή.

Γ. Κούρτοβικ: Προβληματίζομαι σοβαρά αν βία για προσαγωγή μπορεί να γίνει με άσκηση σωματικής βίας. Μέχρι πού μπορεί να φτάσει η άσκηση σωματικής βίας σε βάρος ενός κρατούμενου;

Ι. Μυλωνάς: Η κ. Κούρτοβικ εξέφρασε την προσωπική της άποψη, όμως πρέπει να διευκρινισώ πως ο ομιλών δεν ζήτησε την βία για προσαγωγή, ζήτησε να λάβει το δικαστήριο τα αναγκαία νομικά μέτρα.

Εισαγγελέας: Ποια είναι αυτά κ. Μυλωνά;

Ι. Μυλωνάς: Το δικαστήριο που είναι σοφότερο εμού θα διαβάσει τον ΚΠΔ και θα εφαρμόσει αυτά που προβλέπει το ισχύον δίκαιο.

Ρ. Καραμπλιάνη: Η υπεράσπιση του Βασίλη Ξηρού ζήτησε να προσέλθει ο κατηγορούμενος για να απαντήσει σε ερωτήσεις, όμως η αντίρρησή μας έχει να κάνει με τον τρόπο που εκτελέστηκε η συγκεκριμένη απόφαση. Δε μπορεί να ασκηθεί βία κατά κρατούμενου, σύμφωνα με το Σύνταγμα και την ΕΣΔΑ.

Εισαγγελέας: Πού ασκήθηκε βία; Είδατε εσείς να ασκείται βία; (!!!)

Μετά το τέλος της συνεδρίασης, ο Χριστόδουλος Ξηρός έκανε τηλεφωνικά την εξής δήλωση:

«Σήμερα η Δικαιοσύνη έδειξε το πραγματικό της πρόσωπο. Ούτε τα έκτακτα στρατοδικεία της χούντας δεν έφτασαν στο σημείο τέτοιας ξεφύλας. Απέδειξαν ότι το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι να μας δικάσουν χωρίς κανένα στοιχείο.

Ενώ μου απαγόρευσαν να απολογηθώ, ενώ με δικάζουν "ωσει παρόντα", με φώναξαν για να απαντήσω σε ερωτήσεις. Με φώναξαν για να νομιμοποιησω τη νομικά, πολιτικά και ηθικά διάτρητη διαδικασία τους. Αυτή τη νομιμοποίηση αρνήθηκα και με τη στάση μου κατέδειξα τη γλοιωδότητά τους και απέδειξα για μια ακόμη φορά πως πρόκειται για ένα στημένο ταξικό δικαστήριο, που σκοπό έχει να διεκπεραιώσει την προελημμένη απόφαση. Αξιος ο μισθός τους».

Μετά τη γενική ευωχία που προκάλεσε η αριστοκρατικού τύπου εμφάνιση του Χριστόδουλου, ακολούθησε η πιο θλιβερή (μέχρι τώρα) στιγμή της δίκης: η απολογία του Βασίλη Τζωρτζάτου, που επιβεβαίωσε την ατάκα που είχε ακουστεί προηγουμένα, περί συρόμενων και φερόμενων αγωνιστών.

Θλιβερή γιατί ο Τζωρτζάτος δεν περιορίστηκε στην υπεράσπιση του εαυτού του έναντι της κατηγορίας, για την οποία θα είχε την αμέριστη συμπαράστασή μας, όπως όλοι οι κατηγορούμενοι, αλλά προχώρησε σε μια επανέκδοση της γνωστής αήθους και αηδιστικής επίθεσής του ενάντια στον Δ. Κουφοντίνα, χωρίς καν να έχει το θάρρος να τον κατονομάσει, μη διαστίζοντας να προχωρήσει ακόμα και σε παραχάραξη της τελικής (αντί απολογίας) δήλωσής του. Αλήθεια, πώς ήξερε το ΜΕΓΑ ότι θα υπήρχε τέτοια επίθεση και την προανήγγειλε στα χτεσινά δελτία ειδήσεων; Υπήρξε ενημέρωση από την πλευρά Τζωρτζάτου ή από την πλευρά των... ωτακουστών της Αντιτρομοκρατικής, που καταγράφουν τα τηλεφωνήματα από τον Κορυδαλλό;

Ιδού τα αποσπάσματα της ντροπής. Τα παραδίνουμε στη χλεύη των επαναστατών και του ελληνικού λαού:

Παραχάραξη πρώτη: «Είναι γνωστό ότι σε όλη την ιστορία του κινήματος στη χώρα μας όσο και παγκόσμια οι επαναστάτες τιμωρούσαν και μάλιστα αυστηρά τους συνεργαζόμενους με τον αντίπαλο, αυτούς που πρόσφεραν στοιχεία αληθινά ή ψεύτικα στις δικωτικές αρχές ενάντια στους συντρόφους τους. Είναι πρωτοφανές επαναστάτες να διαβάζουν 33 σελίδες χωρίς να βρουν να πουν **έστω μία κουβέντα** για αυτό το φαινόμενο που είναι το πλέον ευδοκίμο για την 17Ν. Όταν μάλιστα υποτίθεται ότι νοιάζονται για την τιμή της. Κι όχι μόνο δεν τους καταγγέλλουν ανοιχτά όπως θα όφειλαν, αλλά τους καλύπτουν και τους υπερασπίζονται στα ψέματα ενάντια στους κατηγορούμενους όπως έχω».

Βέβαια, λίγη αυτογνωσία δεν θα έβλαπτε, όταν μιλάνε κανείς για ζητήματα στάσης στην Ασφάλεια και την ανάκριση και τοποθετεί γεγονότα και συμπεριφορές στην κλίμακα της ευτέλειας, αλλά μάλλον πάει πολύ να ζητήσουμε κάτι τέτοιο από τον Τζωρτζάτο, στην καπάντια που έχει περιέλθει. Δε χρειάζεται να θυμίσουμε τις επανειλημμένες τοποθετήσεις Κουφοντίνα (από την πρώτη ακόμα δίκη) για τους συνεργαζόμενους. Περιοριζόμαστε να θυμίσουμε, ότι ακόμα και στην τελική του δήλωση, που όπως σωστά σημειώθηκε ήταν ένα πολιτικό μονιφέςτο, λιτό και συμπτυκωμένο, δεν παρέλειψε να αναφερθεί στο φαινόμενο: «Το πρώτο δικαστήριο είχε να αντιστοιχίσει σώνει και καλά κατηγορούμενους με ενέργειες. Δε διάταξε γι' αυτό να στηριχτεί σε κραυγαλέες ψευδομαρτυρίες, σε κατασκευασμένα ψευδάρια, στην **ιδιοτελή συνεργασία των προθύμων βοηθών εισαγγελέα**. Αυτό εδώ το δικαστήριο είναι φανερό ότι δε μπορεί ή δεν θέλει να κάνει τίποτ' άλλο από την πάση θυσία επιβεβαίωση των αποφάσεων της πρώτης δίκης...».

Παραχάραξη δεύτερη: «Ποιο είναι το νόημα της φράσης "**δεν υπάρχει άνθρωπος της 17Ν έξω**"; ... Η δήλωση αυτή λοιπόν είναι υπαγορευμένη και υποβολιμαία. Το συμπέρασμα είναι ότι όπως πάντα, ιδιαίτερα στη σημερινή εποχή, τα ράσα δεν κάνουν τον παπά».

Όσο και να ψάξει κανείς την τελική δήλωση-τοποθέτηση Κουφοντίνα, τέτοια φράση **δεν** θα βρει. Είναι μια φράση **εξολοκλήρου κατασκευασμένη**. Οχι μόνο δεν υπάρχει τέτοια φράση, αλλά και δε θα μπορούσε να υπάρξει στο δημόσιο λόγο ενός επαναστάτη. Γιατί ο επαναστάτης φροντίζει να μη δώσει λεπτομέρειες για την οργανωτική συγκρότηση της Οργάνωσής του, για συλληφθέντες ή μη συλληφθέντες, για μέλη, μη μέλη, «περιφερειακούς», υποστηρικτές κ.λπ. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι, όταν συνελήφθη ως μέλος της 17Ν ο Κ. Αβραμίδης και ο ειδικός εφέτης ανακριτής Λ. Ζερβομπεκάκος πήγε στον Κορυδαλλό να πάρει μαρτυρική κατάθεση από τον Δ. Κουφοντίνα, αυτός αρνήθηκε να δώσει οποιαδήποτε απάντηση. Καταφατική, βέβαια, δε θα μπορούσε να δώσει, όμως δεν έδωσε ούτε αρνητική, τηρώντας τον παμπάλαιο επαναστατικό κανόνα, που κάποιοι λαοπλόγοι θέλουν να μας κάνουν να τον ξεχάσουμε.

Τι είπε ο Κουφοντίνας στην τελική του δήλωση-τοποθέτηση στο δικαστήριο; Απλώς, ότι ο ιστορικός κύκλος της 17Ν έκλεισε. Ιδού τα σχετικά αποσπάσματα: «Άλλες (σ.σ. ήταν οι συνθήκες) στην αρχή και άλλες στο τέλος του ιστορικού κύκλου της ενεργητικής συμμετοχής της 17Ν τόσο στην πάλη κατά της ιμπεριαλιστικής επέμβασης όσο και στην ταξική πάλη στη χώρα μας... Η ΕΟ 17Ν δεν υπάρχει πλέον. Σε μένα ελαχε από εκείνη την Οργάνωση να μιλήσω, να καλυ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 17

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 15
φθεί το κενό της σιωπής...»!!! Κάνετε μόνοι σας τη σύγκριση με αυτό που του αποδόθηκε από το οργανέτο της λασπολογίας και βγάλτε τα συμπεράσματά σας.

Κατά τα άλλα, ο Τζωρτζάτος υπερασπίστηκε τον εαυτό του όπως τον είχε υπερασπιστεί και στην πρώτη δίκη. Είπε ότι ήταν περιφερειακό μέλος της 17N, γιατί δεν ήταν ώριμος να γίνει πλήρες μέλος, επειδή δεν μπορούσε να πυροβολήσει. Ασχολήθηκε μόνο με μετακινήσεις αυτοκινήτων και μοτοσικλετών και αποχώρησε το 1992. Ως περιφερειακό μέλος δεν πήρε μέρος σε καμιά ενέργεια της Οργάνωσης και έχει καταδικαστεί άδικα σε 4 φορές ισόβια. Επίσης, αναφέρθηκε στον άγριο ξυλοδαρμό του στην Αντιτρομοκρατική, που συνοδεύτηκε με απειλές για τη ζωή του και τη ζωή της κόρης του, καθώς και με χορήγηση ψυχοτρόπων ουσιών, ως αποτέλεσμα των οποίων δέχτηκε να υπογράψει μια προανακριτική ομολογία κατασκευασμένη.

Υπήρχε, όμως, και μια διαφορά στην απολογία του σε σχέση με την πρώτη δίκη. Τότε, στη διάρκεια της απολογίας του (31.7.2003) ο Τζωρτζάτος είχε πει, ότι κατά τη συμμετοχή του γνώρισε δυο μέλη της 17N. Όταν ρωτήθηκε να κατονομάσει ποια είναι αυτά τα δυο άτομα, απάντησε: «Λόγω **ηθικών αξιών** δεν μπορώ. Το **αξιακό μου σύστημα** δεν μου επιτρέπει να πω για κανένα». Πιέστηκε πολύ. Αρνήθηκε -προς τιμήν του- να δώσει έστω και χαλαρή περιγραφή, να πει έστω αν οι δύο που γνώριζε βρίσκονταν ανάμεσα στους κατηγορούμενους, χωρίς να πει ονόματα, όπως του ζητούσαν οι δικαστές. Τώρα, κατονόμασε ευθέως τον Σάββα Ξηρό ως το ένα από τα δύο αυτά πρόσωπα, λέγοντας: «Είναι τελείως διαφορετικός άνθρωπος από αυτόν που θυμούνται όσοι σαν κι εμένα τον γνώριζαν από πριν». Θα δούμε αν θα κατονομάσει και το δεύτερο πρόσωπο, στη συνέχεια της

απολογίας του, που θα γίνει αύριο, με την υποβολή ερωτήσεων. Αν και από τα ερωτήματα που έχει υποβάλλει στον Κουφοντίνα, ζητώντας του να τον απολλάξει από την κατηγορία, θα μπορούσε κάποιος να συμπεράνει ότι αυτός είναι το δεύτερο πρόσωπο.

ΥΓ: Στο site της «Κ» υπάρχει πλέον το πλήρες απομαγνητοφωνημένο κείμενο των άτυπων πρακτικών της δίκης, στο οποίο περιλαμβάνονται και όλα τα σημεία του αριστοφανικού «σού» Χριστόδουλου, που δεν γράφτηκαν στο κασετόφωνό μας. Όσοι έχετε πρόσβαση στο Internet μην το χάσετε.

■ 195η συνεδρίαση Πέμπτη, 18.1.07

«Ανέκρουσε πρύμναν» ο Τζωρτζάτος στο ζήτημα της κατονόμασης μελών που γνώρισε στη 17N. Χτες, στη διάρκεια της απολογίας του, η οποία ήταν γραπτή, είχε πει ότι γνώριζε το Σάββα Ξηρό. Σήμερα, παρά τις επανειλημμένες ερωτήσεις που δέχτηκε από την έδρα, αρνήθηκε να κατονομάσει τα δυο πρόσωπα, με τα οποία -όπως είπε- είχε επαφή με την Οργάνωση και ένα τρίτο, το οποίο γνώρισε «συμπτωματικά».

Η διαδικασία των ερωτήσεων από την έδρα επιβεβαίωσε απόλυτα τον Χριστόδουλο Ξηρό: θύμιζε θεατρική παράσταση. Ο πρόεδρος δεν έκανε καμιά ερώτηση και έδωσε το λόγο στους εισαγγελείς. Αυτοί έκαναν μια σειρά ερωτήσεις και αμέσως μετά ζήτησαν την ανάγνωση όλων των απολογιών που έχει δώσει ο Τζωρτζάτος στην προδικασία, επειδή -όπως είπαν- αρνείται τα πάντα και από το περιεχόμενο αυτών των απολογιών προκύπτει αντίφαση με τα όσα υποστήριξε στην απολογία του.

Ετσι, άρχισε ένας μαραθώνιος επιτροχάδην ανάγνωσης των προδικαστικών απολογιών Τζωρτζάτου (προανακριτικών και ανακριτικών), σε ρυθμό πολυβόλου. Φυσικά, όλοι γνώριζαν το περι-

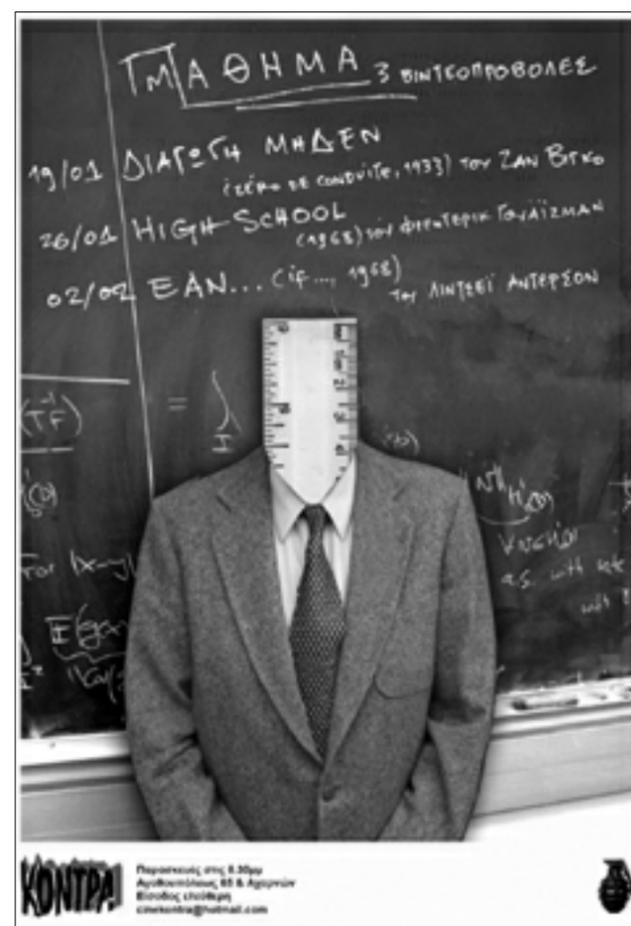
χόμενό τους, αλλά το μόνο που τους ενδιέφερε ήταν να διαβαστούν για να αποκτήσουν την τυπική ισχύ αποδεικτικού εγγράφου.

Η υπεράσπιση Τζωρτζάτου (Ι. Μυλωνάς) είχε βásiμη αντίρρηση για την ανάγνωση σ' αυτό το στάδιο. Κατά τη δικονομία, η απολογία δε μπορεί να διακοπεί. Θα έπρεπε πρώτα να ολοκληρωθούν όλες οι από έδρας ερωτήσεις και μετά να διαβαστεί το σπιδήποτε. Το δικαστήριο, όμως, με διάσκεψη εξπρές επί της έδρας, σαν έτοιμο από καιρό, δέχτηκε την εισαγγελική πρόταση και διέταξε την ανάγνωση. Για να δείξει το αντιδικονομικό αυτής της απόφασης ο Ι. Μυλωνάς ζήτησε να κάνει σχόλιο επί των απολογιών που διαβάστηκαν, όπως έχει δικαίωμα να κάνει μετά από κάθε ανάγνωση εγγράφου. Ο πρόεδρος του το απαγόρευσε, επειδή έπρεπε να συνεχιστεί η απολογία του κατηγορούμενου. Δηλαδή, η ανάγνωση αυτών των εγγράφων θεωρήθηκε τμήμα της απολογίας!

Μόλις ολοκληρώθηκε η ανάγνωση, άρχισαν τα ερωτήματα. Ξεκίνησε ο πρόεδρος, συνέχισαν οι δυο εισαγγελείς, ακολούθησε η εφετής Γιαννούκου και αύριο θα ακολουθήσουν και οι υπόλοιποι δικαστές (η διαδικασία διακόπη-

κε στις 12 το μεσημέρι, επειδή θα ακολουθούσε Ολομέλεια του Εφετείου Αθήνας). Δηλαδή, δικαστές και εισαγγελείς, ούτε που ασχολήθηκαν με τα όσα υποστήριξε εκεί μπροστά τους ο Τζωρτζάτος. Στο μυαλό τους είχαν τις προανακριτικές απολογίες και το σενάριο της Αντιτρομοκρατικής. Αυτό στο οποίο στηρίχτηκε το κατηγορητήριο. Οι δε ερωτήσεις τους ήταν τέτοιες που προσπαθούσαν να στριμώξουν τον Τζωρτζάτο με βάση το περιεχόμενο των προανακριτικών απολογιών του ίδιου και συγκατηγορουμένων του. Καλούνταν, δηλαδή, ο Τζωρτζάτος να απαντήσει επί του περιεχομένου καταθέσεων που τις έχει καταγγείλει ως προ-όν βασανιστηρίων, γεγονός που έχουν καταγγείλει και συγκατηγορουμένοι του. Πώς να απαντήσει σε κάτι που έχουν φτιάξει άλλοι; Πώς να κάνει κανείς λογικούς συλλογισμούς για να απαντήσει σε προκλητικά -κατά την άποψή μας- ερωτήματα, του τύπου «αν την έγγραψαν άλλοι, γιατί να βάλουν αυτό και να μη βάλουν το άλλο»; Δηλαδή ο κατηγορούμενος θα απαντήσει για λογαριασμό του Σύρου και του Διώτη; Κι όμως, αυτού του στυλ ήταν όλες σχεδόν οι ερωτήσεις, που δείχνουν ότι θεωρούν τις προανακριτικές ειλικρινείς!

ΒΙΝΤΕΟΠΡΟΒΟΛΕΣ ΣΤΗΝ «ΚΟΝΤΡΑ»

Με μια ενδιαφέρουσα και άκρως επίκαιρη κινηματογραφική τριλογία, που αναφέρεται στην εκπαίδευση, ξεκίνησε ο νέος κύκλος βιντεοπροβολών της CINEKONTPA.

Χθες: **Διαγωγή μηδέν**, του Ζαν Βιγκ
Παρασκευή 26/1: **High School**, του Φρέντερικ Γουάιζμαν
Παρασκευή 2/2: **Εάν...**, του Λίντσει Αντερσον

Οι προβολές αρχίζουν στις 8:30 το βράδυ, η είσοδος είναι όπως πάντα ελεύθερη και αν υπάρχει διάθεση ακολουθεί κουβέντα επί της ταινίας και των προεκτάσεών της.

«Πιστεύω στην ένοπλη πάλη σαν μοναδική λύση για τους λαούς που αγωνίζονται για την απελευθέρωσή τους και είμαι συνεπής με τις πεποιθήσεις μου. Πολλοί θα με πουν τυχοδιώκτη και είμαι, μόνο που είμαι άλλου είδους τυχοδιώκτης, ένας από εκείνους που προβάλλουν τα σπύθη τους για να αποδείξουν τις αλήθειες τους».

Τσε Γκεβάρα

Ρούφηξα ξεροσφύρι αρκετές φορές την τοποθέτηση του Δημήτρη Κουφοντίνα στο τρομοδικείο του Κορυδαλλού και σούρωσα. Είναι συναρπαστικό το μεθύσι που μπορεί να σου προκαλέσει ένας επαναστατικός λόγος με τσαμπουκά. Σε κάνει να νιώθεις ότι χαμογελάει η καρδιά σου, ονειρεύεσαι ξύπνιος, ταξιδεύει η σκέψη σου σε μονοπάτια ζόρικα αλλά και υπέροχα. Αχταρμάς μέσα σου τα συναισθήματα. Χαρμάνι το παράπονο και η αισιοδοξία, η πίκρα και η αποφασιστικότητα, η μελαγχολία και ο ενδουσιασμός.

Μίλησε ο Δημήτρης για τους αντάρτες του ΕΛΑΣ και του Δημοκρατικού Στρατού και θυμήθηκα με υπερηφάνεια το γέρο μου. Κι αυτόν τρομοκράτη τον έλεγαν, όταν αγωνιζόταν ενάντια στους Γερμανούς κατακτητές και αργότερα όταν πολεμούσε τους ντόπιους μοναρχοφασίστες και τους ξένους συμμάχους τους οραματιζόμενος μια σοσιαλιστική Ελλάδα.

Αναφέρθηκε ο Δημήτρης Κουφοντίνας και στη σημερινή «Αριστερά που υπέσπειλε τη σημαία του σοσιαλισμού και έπρεπε στους απατεώνες του ονείρου να ευτελίσουν τις αξίες του αγώνα και να εξαργυρώσουν το παρελθόν» και αυτομαστιγώθηκα από δακρυσιμένες σκέψεις. Ίσως γιατί στις γραμμές αυτής της συμβιβασμένης Αριστεράς χαράμισα πολλά χρόνια απ' τη ζωή μου.

Δεν θυμάμαι ποτέ άλλοτε να έχω διαβάσει κείμενο, όπως η ομιλία του Δημήτρη, που να με συναρπάσει τόσο έντονα, να με συγκινήσει, να με ενδουσιάσει, να με κάνει να νιώσω τόσο ταξικό μίσος για τους καταπιεστές μου και παράλληλα βεβαιότητα. Βεβαιότητα ότι κάποια στιγμή ο ήλιος της επανάστασης θα βγάλει κέρατα και θα πάρει παραμάζωμα τους καπιταλιστές και τους κολαούζους τους, ανατέλλοντας το ξημέρωμα μιας λαϊκοδημοκρατικής Ελλάδας.

Θα γίνει ακριβώς όπως τα λέει ο ποιητής και αγωνιστής της Εθνικής Αντίστασης Γιώργος Κοτζιούλας:

Πού θα πάτε, πού θα πάτε! Κομποδιάστε τα κλεμμένα, κρύψτε και τ' ασήμικα σας να τα χαιρέται η σκουριά
Θάβγουμε κι' εμείς παγάνια, θα σας εύρουμ' ως τον ένα, και στην πόλη μέσα αν είστε και στ' απόμερα χωριά.

Πού θα πάτε, πού θα πάτε! Φυλακές και ξερονήσια κι οι κλωτσιές στα κρατητήρια κι οι χαφιέδες στα γιαπιά
μας διδάξαν να βαρούμε τους δημίους αλύπητα, ίσια, σαν το φίδι που του δίνουν κατακέφαλα χτυπιά.

Είναι ξεκάθαρο για κάθε κομμουνιστή αυτό που έγραψε ο Φρ. Ενγκελς:

«...η βία παίζει κι έναν άλλο ρόλο στην Ιστορία, έναν επαναστατικό προοδευτικό ρόλο, είναι η μαμή που από κάθε παλιά κοινωνία ξεγεννά μια καινούργια, αποτελεί το όργανο με το οποίο επιβάλλεται η κοινωνική εξέλιξη και σπάει τις αποστεωμένες, τις νεκρές πολιτικές μορφές».

Τώρα, το πότε θα εκδηλωθεί και τι μορφή θα έχει η βία, είναι ζητήματα που αφορούν το επαναστατικό κίνημα και μέσα σ' αυτό μπορούμε να το συζητήσουμε. Σε καμιά περίπτωση όμως δε δ' αφήσουμε τα λαμόγια του συστήματος και τα παπαγαλάκια του να προσπαθήσουν ν' απαξιώσουν τους συντρόφους που αντιστάθηκαν τώρα ένοπλα στην καπιταλιστική βαρβαρότητα.

Γιώργης Γιαννακέλλης
giorgis@eksegersi.gr

ΗΧΗΤΙΚΟ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ

Η «απολογία» του Δ. Κουφοντίνα σε CD

Χωρίς ελπίδα και όραμα...

Ηλευση της νέας χρονιάς δεν συνοδεύτηκε από ελπίδες για κάτι καλό στο ελληνικό ποδόσφαιρο. Ο δεύτερος γύρος του πρωταθλήματος ξεκίνησε μέσα σε μιζέρια και απαξίωση και η αγωνιστική εικόνα των ομάδων πηγαίνει από το κακό στο χειρότερο. Η Σούπερ Λίγκα, που ανέλαβε να βγάλει το άθλημα από το τέλμα και την απαξίωση, όχι μόνο δεν κατάφερε να πετύχει τους στόχους της, αλλά αντίθετα συνέβαλε στη μεγαλύτερη απαξίωσή του.

Ορισμένοι από τους έγκριτους συναδέλφους μου στον αθλητικό Τύπο προσπαθούν να μας πείσουν ότι το ελληνικό πρωτάθλημα παραμένει ενδιαφέρον, παρά τη σαφέστατη υποβάθμιση της ποιότητάς του, εξαιτίας της ρευστής κατάστασης που επικρατεί στο βαθμολογικό πίνακα. Αν εξαιρέσουμε την πρώτη θέση, την οποία η συντριπτική πλειοψηφία των φιλάθλων, ανεξάρτητα από την οπαδική τους προτίμηση, θεωρεί καταραμένη από τον Ολυμπιακό, και την τελευταία που την έχει «κατακτήσει» ο Ιωνικός, για τις άλλες θέσεις θα πρέπει να περιμένουμε μέχρι το τέλος της σεζόν για να δούμε τις ομάδες που θα τις κατακτήσουν. Για τη δεύτερη θέση θα μονομαχήσουν ΑΕΚ και Παναθηναϊκός, με τους κίτρινους να έχουν το προβάδισμα, αφού δείχνουν ομάδα, σε αντίθεση με τους πράσινους που ακόμη προσπαθούν να βρουν την αγωνιστική τους ταυτότητα.

Από την 4η μέχρι τη 15η (προτελευταία) θέση γίνεται του κουτρούλη ο γάμος. Μόνο εφτά βαθμοί είναι η απόσταση που χωρίζει την Ευρώπη από τον υποβιβασμό και αν σε αυτό προσθέσουμε το ότι σε κάθε αγωνιστική διαφοροποιείται η αγωνιστική εικόνα των ομάδων καταλαβαίνουμε ότι οποιαδήποτε πρόβλεψη για την τελική έκβαση είναι παρακινδυνευμένη. Δυστυχώς, όμως, για τους συναδέλφους που έχουν αναλάβει το δύσκολο έργο να ωραιοποιήσουν τη φρικτική εικόνα του ελληνικού ποδοσφαίρου, η αβεβαιότητα του βαθμολογικού πίνακα δεν είναι προϊόν ανταγωνιστικού ποδοσφαίρου, αλλά αντίθετα οφείλεται στην πολύ άσχημη εικόνα που παρουσιάζουν οι ομάδες. Δώδεκα από τις δεκαέξι ομάδες του πρωταθλήματος είναι πάρα πολύ κακές, ανίκανες να παίξουν στοιχειώδεις ποδόσφαιρο και ο νικητής της αναμέτρησης είναι συνήθως η λιγότερη κακή ομάδα. «Στους τυφλούς βασιλεύει ο μονόφθαλμος» λέει ο λαός, όμως αν συγκρίνουμε τις δώδεκα ομάδες, δύσκολα μπορούμε να βρούμε μονόφθαλμο.

Δυστυχώς για το ελληνικό ποδόσφαιρο, η δυνατότητα να πα-

ρακολουθούμε μέ-σα από τα δορυφορικά κανάλια απ' ευθείας αγώνες από τα καλά πρωταθλήματα της Ευρώπης, κάνει την εικόνα του ακόμη πιο αποκρουστική. Πραγματικό ενδιαφέρον για τα τεκταινόμενα στο ελληνικό ποδόσφαιρο έχουν πλέον μόνο όσοι ζουν από αυτό, οι πρόεδροι των ομάδων και μια μικρή μερίδα φανατικών οπαδών των ομάδων. Η μεγάλη πλειοψηφία των φιλάθλων παρακολουθεί απλά τα τεκταινόμενα στο πρωτάθλημα και τίποτε περισσότερο. Κρίνοντας μάλιστα και από τη διάθεση των καπιταλιστών που τζογάρουν φράγκα στο ποδόσφαιρο -κυρίως του Κόκκαλη, του Βαρδινογιάννη και δευτερευόντως του Νικολαΐδη- να μη δαπανήσουν φράγκα με σκοπό να φτιάξουν αξιοπρεπείς ομάδες καταλαβαίνουμε ότι τα πράγματα θα χειροτερεύουν συνεχώς.

Τη χαριστική βολή σε αυτό που λέγεται ποδόσφαιρο έρχεται να δώσει η δράση μιας μικρής μερίδας οπαδών των μεγάλων ομάδων του πάλοι ποτέ ΠΟΚ, που λειτουργούν σαν συμμορίες. Το περασμένο Σαββατοκύριακο οι ειδήσεις δεν προέρχονταν από τους αγωνιστικούς χώρους, αλλά από το Χαϊδάρι, την Ηλιούπολη, τη Λαμία, την Ομόνοια, τη Λεωφόρο Καβάλας και την οδό Πειραιώς, περιοχές όπου είχαν σοβαρά επεισόδια ανάμεσα σε συμμορίες οπαδών του Ολυμπιακού και του Παναθηναϊκού. Σπασμένα γραφεία συνδέσμων, κατεστραμμένα αυτοκίνητα, μολότοφ, πετροπόλεμος, σιδερόλοστοι, συνθέτουν ένα σκηνικό βίας, που ευτυχώς μέχρι σήμερα δεν έχει συνοδευτεί (κατά την προσωπική μου γνώμη καθαρά από τύχη) από ανθρώπινες απώλειες.

Ο φασισμός σε όλο του το μεγαλείο. Δεν αναφέρομαι στη δράση συγκεκριμένων φασιστικών ομάδων που δρουν μέσα στις γραμμές των οργανωμένων οπαδών, αλλά στη λογική που αποπνέει η συγκεκριμένη κατάσταση. Κάποιοι χαρακτηρίζουν βλακεία τις συγκεκριμένες ενέργειες και προσπαθούν να «αναλύσουν» το γιατί οι νεολαίοι θέτουν σε κίνδυνο ακόμη και τη σωματική τους ακεραιότητα για να τιμήσουν «τα χρώματα και τις παραδόσεις» της ομάδας τους, όμως δεν νομίζω ότι πρέπει να ξεμπερδέψουμε τόσο εύκολα με το φαινόμενο αυτό. Η λογική ότι πρέπει να τσακίσουμε με καθετί το διαφορετικό, οτιδήποτε δεν ταιριάζει με το δικό μας «πιστεύω», είναι στην ουσία της φασιστική και αυτός είναι ο λόγος που το τελευταίο διάστημα όλο και πιο συχνά βλέπουμε στο γήπεδο πανό (κυρίως των

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

οπαδών του Παναθηναϊκού) με φασιστικά ή ρατσιστικά σύμβολα, αφού οι πατενταρισμένοι φασίστες βρίσκουν πρόσφορο έδαφος για να χύσουν το δηλητήριο τους και να εκκολάψουν το αυγό του φιδιού.

Γνωρίζοντας αρκετούς νεολαίους που δραστηριοποιούνται σε συνδέσμους οπαδών, έχω από πρώτο χέρι συγκεκριμένη άποψη για τον τρόπο που σκέπτονται και λειτουργούν. Οι περισσότεροι από αυτούς δουλεύουν (σε δουλειές του ποδαριού, που απλά τους εξασφαλίζουν τα στοιχειώδη για να επιβιώσουν) και εκτός από το σύνδεσμο δεν έχουν ιδεολογική ή οργανωτική σχέση με φασιστικές ομάδες. Ο σύνδεσμος είναι όμως η μοναδική διέξοδος γι' αυτούς και η ομάδα το σημείο αναφοράς τους. Τα «ντου» και τα «πεσίματα» σε άλλους συνδέσμους αποτελούν γι' αυτούς αντίδραση στη μιζέρια της καθημερινότητας και κοινωνική καταξίωση. Η δράση τους, όμως, έχει γίνει πλέον ανεξέλεγκτη και αν συνεχίσουν έτσι είναι πολύ πιθανό να έχουμε και ανθρώπινες απώλειες.

Επιπλέον, οι ενέργειές τους έχουν δώσει τη δυνατότητα σε ορισμένους να απαιτούν κατασταλτικά μέτρα εναντίον τους. Τις τελευταίες μέρες, με αφορμή τις μάχες ανάμεσα στους οπαδούς του Ολυμπιακού και του Παναθηναϊκού, έχουν πληθύνει στις αθλητικές εφημερίδες οι «αναλύσεις» ορισμένων κονδυλοφόρων, που καταλήγουν σε ερώτημα προς τους μπάτσους: ανοχή ή ανικανότητα; Οι οργανωμένοι οπαδοί κινδυνεύουν να γίνουν οι πρώτοι στους οποίους θα εφαρμοστεί το δόγμα της μηδενικής ανοχής και θα χρησιμοποιηθούν για να προετοιμαστεί η κοινή γνώμη για την καταστολή οποιασδήποτε κοινωνικής ομάδας αμφισβητήσει δυναμικά τη μιζέρια της καθημερινότητας και το απάνθρωπο πρόσωπο του καπιταλισμού.

Έχουμε γράψει αρκετές φορές στη στήλη, ότι οι νεολαίοι που επανδρώνουν τους συνδέσμους των οργανωμένων οπαδών είναι παιδιά της εργατικής τάξης, της δικής μας τάξης και συνεπώς το καθήκον όλων όσων οραματιζόμαστε να ζήσουμε σε ένα δικαίωτο κοινωνικά κόσμο είναι να προσπαθήσουμε με όλες μας τις δυνάμεις να πείσουμε τους νεολαίους της δικής μας τάξης, ότι το μέλλον τους και τα οράματά τους δεν πρέπει να ταυτίζονται με το «μεγαλείο» της ομάδας που υποστηρίζουν, για τον απλούστατο λόγο, ότι αυτό

το «μεγαλείο» είναι απλά και μόνο το συμφέρον του καπιταλιστή που έχει την ιδιοκτησία της. Το καθήκον αυτό σε καμία περίπτωση δεν σημαίνει ότι πρέπει να υπερασπιζόμαστε κάθε ενέργειά τους ή ότι πρέπει να τους χαϊδεύουμε τ' αυτιά. Η σκληρή κριτική για τις ενέργειες είναι αναγκαία, θα πρέπει να συνοδεύεται όμως και από μια ξεκάθαρη θέση απέναντι στο καπιταλιστικό σύστημα που ευθύνεται για τη μιζέρια και την καθημερινή καταπίεση της νεολαίας και σ' όλους αυτούς τους καραγκιόζηδες που το υπερασπίζονται.

Κος Πάπιας

ΥΓ: Ρεσιτάλ έδωσε στη συνέχεια Τύπου, στην οποία παρουσίασε τον Λεμονή, ο Κόκκαλης. Το αφεντικό των ερυθρόλευκων έβαλε νέους στόχους για την ομάδα του. Μίλησε για κατάκτηση του κυπέλλου ΟΥΕΦΑ, αντί για συμμετοχή σε τελικό του Champions League, εξέφρασε την εμπιστοσύνη του στον Τάκη Λεμονή, εκφράζοντας την ευχή ότι σε λίγα χρόνια θα έχει καταξιωθεί ανάμεσα στους ευρωπαϊούς προπονητές (βέβαια, το συμβόλαιο του Λεμονή έχει διάρκεια έξι μήνες και μετά βλέποντας και κάνοντας), εξήγγειλε μεταγραφές τύπου Ριβάλντο, μίλησε γενικά και αόριστα για εργασία και παραγωγή ταλέντων από τις ακαδημίες και κατέληξε με την κυριαρχία των ερυθρόλευκων στο ελληνικό πρωτάθλημα. Τα παραπάνω ήρθαν και έδωσαν με την άσχημη εμφάνιση κόντρα στον Πανιώνιο στο Καραϊσκάκη (οι οπαδοί γιουχάρισαν την ομάδα, παρότι κέρδισε, για τη θλιβερή εμφάνισή της), και την ήττα από τον ΠΑΣ Γιάννινα με 2-0 για το κύπελλο και δεν αποκλείεται οι ερυθρόλευκοι οπαδοί να αρχίσουν σύντομα να νοσταλγούν τον Σόλιντ. Οι δηλώσεις του Κόκκαλη ξενέρωσαν τον κόσμο του Ολυμπιακού, που δεν βολεύεται πλέον με το νταμπλ στην χώρας μας, και ταυτόχρονα κατέδειξαν την κατάντια και τα όρια του ελληνικού ποδοσφαίρου. Ο Κόκκαλης πάνω απ' όλα είναι καπιταλιστής και συνεπώς δεν είναι διατεθειμένος να επενδύσει ούτε ένα ευρώ σε ένα απαξιωμένο προϊόν. Νομίζω ότι είναι η καλύτερη απόδειξη ότι δεν υπάρχει ελπίδα και ότι πρέπει να συμβιβαστούμε με τη μιζερή εικόνα του ελληνικού ποδοσφαίρου.

■ ΜΕΛ ΓΚΙΜΠΣΟΝ Apokalypso

Συνέχεια του «Braveheart» και των «Παθών του Χριστού» το νέο πόνημα του Μελ Γκίμπσον βασίζεται στην ίδια βασική συνταγή: αχαλίνωτη βία που από ταινία σε ταινία επιστρατεύει όλο και λιγότερα επιχειρήματα.

Όλοι γνωρίζουν ότι οι ανθρωποθυσίες υπήρξαν για τις αρχαίες κοινωνίες συστατικό της λατρείας και του εξευμενισμού των θεοτήτων τους. Όμως το να αναγορεύονται οι ανθρωποθυσίες των Μάγισ σε προωθητικό στοιχείο αυξανόμενων προλήψεων και ως αίτιο της παρακμής του πολιτισμού τους είναι τουλάχιστον αυθαίρετο. Ορμώμενος από μια τέτοια αντίληψη της Ιστορίας, χωρίς καν να εξετάζεται κατ' ελάχιστο η παραγωγική βάση αυτών των κοινωνιών και η μετέπειτα καταστροφική επέλαση και επιδραση των Ευρωπαίων κατακτητών, ο Γκίμπσον, μέσα από ένα αφελές οικογενειακό love story, βρι-

σκε την ευκαιρία να επιδοθεί σε ένα άνευ προηγουμένου λουτρό αίματος από θόνης το οποίο μπορεί να είναι αληθοφανές και καλογυρισμένο δεν εξυπηρετεί όμως απολύτως τίποτα. Ούτε καν τη δική του αντίληψη πραγμάτων. Οχι άδικα απόγονοι αυτών των πολιτισμών, που διαβιούν στη Γουατεμάλα, εξανέστησαν. Κρίμα που δε γνωρίζουμε τα επιχειρήματά τους.

Όσον αφορά την εμμονή του σκηνοθέτη σ' αυτές τις λεπτομερείς σαδομαζοχιστικές περιγραφές, η μόνη παραπομπή που μπορεί να κάνει ο θεατής είναι ένα πιθανό ψυχοπαθολογικό προφίλ του ίδιου του Γκίμπσον.

■ ΚΙΜΩΝΑ ΤΣΑΚΙΡΗ

Sugar town: Οι γαμπροί

Ηπροεκλογική υπόσχεση του Δημάρχου της Ζαχαρώς να βρει ύψες για τους εργένιδες της περιοχής του γίνεται ντοκιμαντέρ από έναν ταλαντούχο νέο σκηνοθέτη. Ο Κίμωνας Τσακίρης στρατοπέδευσε για οκτώ μήνες στη Ζαχαρώ και κατέγραψε με ευαισθησία, χιούμορ και μελαγχολία αυτή την πλευρά της ελληνικής επαρχίας, όπου ένα τμήμα του ανδρικού πληθυσμού, ασχολούμενο κυρίως με αγροτικές και κτηνοτροφικές εργασίες, δυσκολεύεται να βρει σύντροφο.

Με την εξαιρετική σκηνή μιας γριάς που μεταφέρει ξύλα ο Τσακίρης τα λέει όλα σ' ό,τι αφορά την απέχθεια των νέων γυναικών να ζήσουν και να εργαστούν στην επαρχία προτιμώντας οποιαδήποτε δουλειά στην Αθήνα. Έτσι λοιπόν ο δήμαρχος υλοποιεί την υπόσχεσή του με τους υποψήφιους γαμπρούς στο μακρινό Κλιν της Ρωσίας, όπου η επαρχιώτικη μιζέρια και μοναξιά συναντούν τη ρωσική φινέτσα στα πρόσωπα μερικών νέων γυναικών που θέλουν να γυρίσουν σελίδα στη ζωή τους. Φυσικά, όση φτώχεια και ταπεινώσεις κι αν έχουν υποστεί οι κάτοικοι της δύσμοιρης αυτής χώρας που λέγεται Ρωσία δεν είναι αρκετές για να πείσουν τις αξιοπρεπείς αυτές γυναίκες, ότι

Τρομοκρατία είναι η μισθωτή σκλαβιά Ούτε μια ώρα στο στρατό! (μερικοί το πέτυχαν αλλιώς...) Βία στη βία - ρουκέτες στην πρεσβεία

«Όσοι δεν υπερασπίζονται τον εαυτό τους πεθαίνουν. Όσοι δεν πεθαίνουν θάβονται ζωντανοί μέσα στις φυλακές, στα αναμορφωτήρια, στα χαμόσπιτα των εργατικών συνοικιών, στα πέτρινα φέρετρα των πολυκατοικιών, στα ασφυκτικά νηπιαγωγεία και σχολεία, μέσα σε ολοκαίνουργιες κουζίνες και κρεβατοκάμαρες γεμάτες με φανταχτερά έπιπλα, αγορασμένα επί πιστώσει» Ulrike Meinhof

Εργαζόμενοι σε χειμερία νάρκη

◆ Εκτός από το club Underworld υπάρχει και το club Aνεργ-world.

◆ Είμαι όπως είμαι/ Είμαι έτσι φτιαγμένη/ Όταν μου έρθει η όρεξη να γελάσω/ Να σκάω στα γέλια/ Αγαπώ όποιον μ' αγαπάει/ Και εγώ τι φταίω/ Αν δεν είναι ο ίδιος κάθε φορά/ Είμαι όπως είμαι/ Είμαι έτσι φτιαγμένη/ Τι άλλο θέλετε από μένα/ Είμαι φτιαγμένη να αρέσω/ Και δεν μπορώ να κάνω αλλιώς/ Τα τσκούνια μου είναι πολύ ψηλά/ Η καρμωστασιά μου πολύ λυγερή/ Τα στήθη μου πολύ σκληρά/ Και τα μάτια μου πολύ κομμένα/ Και λοιπόν/ Τι σας κόφτει/ Είμαι όπως είμαι/ Αρέσω σε όποιον αρέσω/ Τι σας κόφτει... (Ζακ Πρεβέρ).

◆ «Έτσι, ενόσω ζω και αναπνέω και σωφρονώ, ενόσω δηλαδή καταναλώνω οξυγόνο και αντιλήψεις περί του τι εστί σωφροσύνη (και ζωή), ζορίζομαι να μιλήσω σαν να 'ταν κάτι ξεκάθαρο «κακό» η κατανόηση. Και αν μου ζητείται να την προϋποθέσω ως απαξία, τότε εντάξει, δεν έχω αντίρρηση. Αλλά θα πρέπει να της βρούμε άλλο, το σωστό ίσως όνομα, όπως την (αυτονοήτως κακή, έτσι δεν είναι;) παγκοσμιοποίηση θα έπρεπε να τη λέμε καπιταλισμό - προς μέγιστη φρίκη των ακτιβιστών όπου γης: γιατί πού ακούστηκε δεδηλωμένη αντικαπιταλιστική δράση εν μέσω τώσων μη κυβερνητικών οργανώσεων που ενεργοποιούνται για τα δικαιώματα του πρόσφυγα monahus-monahus; Μια αντιπαγκοσμιοποιητική (αν το λέω σωστά...) δράση είναι ό,τι πρέπει! Όσο για την "τέχνη", εδώ πια δεν μπορώ να προσθέσω τίποτα. Οι αναγνώστες που έκαigan βιβλία, το '33, δεν υλοποιούσαν κι αυτοί μια λόγω του όγκου τους άποψη περί τέχνης; Τέχνη, βέβαια, δεν είναι μόνον η λογοτεχνία. Είναι και η ζωγραφική - στο

«Outlook» π.χ. Μα και η μαγειρική, θα έλεγε κάθε σοβαρός δειπνοσοφιστής. Αλλά δεν ξέρω τι να αντιτάξω στη βδελυρή ιδέα να καταναλώνονται τα μαγειρεύματα... Ή μήπως η κατανάλωση είναι κάτι δίχως απόλαυση, κάτι που παραπέμπει αποκλειστικά στα "McDonalds" και τα συναφή; Πάλι δεν βγάζω άκρη: Αν το Εθνικό Κέντρο Επιστομένης Βρώσεως Ιδιοσκευασμάτων διοργανώσει ψηφοφορία και όλοι, μα όλοι, ψηφίσουν το MacHamburger, ποιος είμαι εγώ ν' αντιτάσσω θεωρίες περί καθαριότητας απόλαυσης; Ο Ντε Σαντ;» (Γ. Κοροπούλης, ΕΛΕΥΘΕΡΟ-ΤΥΠΙΑ, Βιβλιοθήκη, 12/01/07).

◆ «Όποιον και να σκεφτώ που ψηφίζει Συνασπισμό είναι φραγκάτος, δεν ασχολείται πλέον με τα πολιτικά γιατί δεν έχει χρόνο, διαβάζει "Ελευθεροτυπία" και Ιβριν Γιόλομ, ψωνίζει ρούχα από το Fena Fresh, έχει το εξοχικό του, τα ταξίδια του και όλο το σχετικό πακέτο... Οι περισσότεροι είτε τα φέρνουν βόλτα ανετα είτε είναι ευκατάστατοι. Αστοί, παλιά μέλη της ΚΝΕ ή του Ρήγα Φεραίου, με υψηλό μορφωτικό επίπεδο, θα πάνε στην πορεία του Πολυτεχνείου, αλλά θα καταλήξουν στο Ζύθο για εκείνη τη σαλάτα με ρόκα, τρούφα και μπαλσάμικο Τσοκάνης. Πηγαίνουν χρόνια στο φεστιβάλ, αρχικά στο β' εξώστη, έπειτα με κάρτα, τώρα πάνε μόνο στις τελετές έναρξης και λήξης και στα πάρτι προς τιμή των επίσημων καλεσμένων...» (Γ. Βρέτζος, στο θεσσαλονικιακό περιοδικό «Εξώστης», φ. 31/11/06). Τα μάρμ!

◆ Ούτε δουλειά, ούτε ανεργία. Τα δεδουλευμένα γ... την π...!

◆ Εγώ λέω να φάω λοπαδοτεμαχοσελαχογαλεοκρανιολειψανοδριμυποτριμματοσιλφιουρομελιτο-

κατακεχυμενοκιχλεπτικοσυφοφαπτοπεριστεραλεκτρονοπτεκεφαλλιοκιγκλοπελιολαγωσοισραιοβαφητραναποπτερυγών (βλέπε Αριστοφάνους, Εκκλησιάζουσαι, στίχοι 1168-1175). Κάτι ελαφρό, δηλαδή!

◆ Αρ-Πι-Τζι που σας χρειάζεται!

◆ Τι γίνεται, ρε παιδιά; Η καπιταλιστική Ρωσία ξάφλησε, λέει, το «σοβιετικό» χρέος προς το κλαμπ πιστωτριών χωρών του Παρισιού! (ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 16/12/06). Του απίστευτου! (Καλά λέγεται ότι ο «υπαρκτός σοσιαλισμός» υπήρξε για να καθυστερήσει την ανάπτυξη του υπαρκτού καπιταλισμού...).

◆ Το επιτόκιο -αυτό που βλέπει ο πέλατης- μεγαθύνεται ελάχιστα, αλλά διογκώνονται οι άλλες επιβαρύνσεις. Π.χ. Οκτώβριος 2006, επιτόκιο στεγαστικών δανείων χωρίς= 4,62% με (τα κερατιάτικα) 5,31% - Καταναλωτικά δάνεια (ίδια εποχή), 8,87% με (το «τζατζίκι») 10,63%. (Και μετά είναι φυλακισμένος ο Γιάννης Δημητράκης για «ληστεία» τράπεζας...).

◆ «Τάσπασε, τατσούγκρισε» το περιοδικό CONTACT με την ομοσπονδία αναρχικών δυτικής Ελλάδος και η τελευταία έγινε σκέτη ομοσπονδία αναρχικών Ελλάδος;

◆ Να μην ξεχνάμε ότι και η Αιθιοπία και η Σομαλία υπήρξαν «λαϊκές» δημοκρατίες.

◆ Φλώρια του SMS Αντίστασης (και καλά...) δεν έχετε υπόσταση (παρά τη στήριξη της ελευθερογλυπτίας...).

◆ The best of Kurtis Blow (πρώην ράπτερ). Δεν είν' κακό.

◆ R.P.G.: Revolution Promised (and) Guaranteed.

◆ Με 3,2% «έτρεξε» ο πληθωρισμός το 2006 (εμείς να δούμε με τα πόσα τρέχουμε - βάλτε στον κώλο μου

φωτιά είμ' απ' την Τρίπολη!).

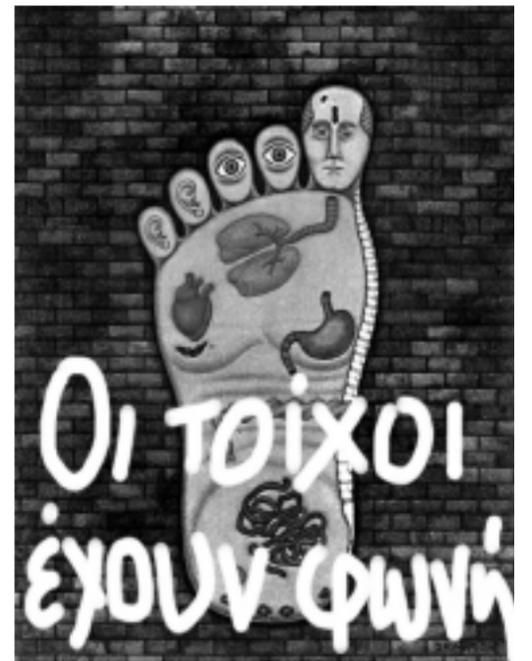
◆ Stage= απόκτηση εργασιακής εμπειρίας, δηλαδή 6ωρη δουλειά 22 ημερών το μήνα για ενάμιση χρόνο, χωρίς ΙΚΑ και με «μισθό» γύρω στα 450 ευρώ (χέσε ψηλά κι αγνάτευε).

◆ «Μέσα στο Φεβρουάριο θα κατατεθεί διάταξη με βάση την οποία θα χάνουν το επίδομα άνεργοι που δεν δέχονται δύο φορές την προσφερόμενη εργασία στον ευρύτερο επαγγελματικό κλάδο τους ή δεν δέχονται τα προσφερόμενα εκπαιδευτικά προγράμματα. Την ίδια στιγμή για τους εργοδότες θα υπάρξουν κίνητρα για την αναγγελία των κενών θέσεων στον ΟΑΕΔ». (Οικονομική Ελευθεροτυπία, 12/01/07).

◆ Από παντού μπάζει - η υπόθεση στο γκάζι (διαβάστε το 2ο φύλλο του Ταξικού Προσανατολισμού και θα πιάσετε το... εννοούμενο).

◆ Διαβάσαμε «εντυπωσιακά» αποτελέσματα σε πίνακα του «Φακέλου-Ναρκοδικού» (ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, 5-6/01/07) με τίτλο «Αποτελεσματικότητα των θεραπευτικών κοινοτήτων ΚΕΘΕΑ» (για ένα χρόνο θεραπείας). Οραία τα επί τοις εκατό στοιχεία. Μόνο που θα θέλαμε να ξέρουμε και τον αριθμό των «θεραπευμένων» ανθρώπων (έτσι για να δούμε εάν η χρήση «παράνομων» ουσιών είναι ασθένεια ΚΑΙ σε σχέση με την αποκλήση του αλκοολισμού). Και όσο και να συγκινεί (πράγματι) η ιστορία της Μαρίας Κ., 39 ετών, μας ξενίζει εκείνο το ΚΑΙ, «εξέκρινε τη χρήση ουσιών... με χασίς... στην πορεία εξαρτήθηκε και από άλλες ουσίες», αν μη τι άλλο, λόγω της επιστημονικότητάς της όχι της επιστημονικότητάς του. (Σαν να λέμε, χρησιμοποιώντας στοιχεία της ίδιας εφημερίδας, 6-7/01/07, τι φύλλα κόκας, τι κοκαΐνη...).

Βασίλης

◆ Αυτοί που στον πόλεμο επιδιώκουν με κάθε τρόπο να σώσουν τη ζωή τους, αυτοί πεθαίνουν συνήθως άνοδρα και άδοξα (Ξενοφώντας)

Στον Δημήτρη Κουφοντίνα. Δηλώνοντάς του, ότι για άλλη μια φορά μας έκανε υπερήφανους.

◆ Σπέρνουν φόβους και φυτρώνουν κάγκελα...

Σπέρνουν φόβους. Αλλά υπάρχουν αρκετοί που δεν φοβούνται. Προς μεγάλη απογοήτευσή τους. Γιατί οι ίδιοι δεν είναι απλά φοβιτσιάρηδες. Είναι χέστες.

Φυτρώνουν κάγκελα. Αλλά μέσα από τα κάγκελα ξεπροβάλλει αλύγιστη η λεβεντιά. Μεγαλώνοντας την ανασφάλειά τους. Γιατί δεν είναι απλά φοβιτσιάρηδες. Είναι χέστες.

Σπέρνουν φόβους. Αλλά επειδή ξέρουν, γι' αυτό φοβούνται. Φοβούνται ότι οι θαρραλέοι θα γίνουν πολλοί, πάρα πολλοί. Όσοι πρέπει να είναι. Ο,τι αρμόζει να είναι οι καταπιεσμένοι. Τότε τι να τα κάνομε τα κάγκελα; Πώς ν' αντέξουν τα κάγκελα; Πόσο ν' αντέξουν τα κάγκελα;

Σπέρνουν φόβους, επειδή είδαν κάποιους να φοβούνται. Και νόμισαν ότι μπορούν να μετατρέψουν τους αετούς σε κότες. Γιατί νομίζουν ότι και αυτοί, αν δεν είναι αετοί, είναι τουλάχιστον γεράκια. Γεράκια τρομαγμένα. Με Πάρκινσον.

◆ Αυτά τα χριστούγεννα γίνε και συ ένα τούβλο... για να χτίσεις μαζί μας ένα σπίτι για τετραπληγικά παιδιά. Στείλε SMS τη λέξη ΑΓΑΠΗ στο 4579 (Αλληλεγγύη. ΜΚΟ της Εκκλησίας της Ελλάδος. Αγκαλιάζουμε τον κόσμο)

Πολύ θα θέλαμε να μάθουμε πόσοι άνθρωποι μετατράπηκαν σε τούβλα. Για να σας αποδείξουμε ότι παρά τις αθεϊστικές αντιρρήσεις σας, η Εκκλησία είναι θαυματουργή. Οτι στις μέρες μας εξακολουθούν να γίνονται θαύματα. Και τι θαύματα! Θαυματουργά. Γιατί είναι άλλο να μετατρέπεις το φάρι σε κρέας. Άλλο να δίνεις ζωή στο νεκρό. Άλλο να κόβεις βόλτες πάνω στα κύματα. Και άλλο να μετατρέπεις τον άνθρωπο σε τούβλο. Τέτοιο πράγμα μόνο ο θαυματουργός Χρυσόδουλος και η κομπανία του μπορεί να το πραγματοποιήσει. Ξέρω, ξέρω. Θα πείτε ότι έτσι κι αλλιώς η οποιαδήποτε θρησκεία τους ανθρώπους σε τούβλα τους μετατρέπει. Σωστό. Αλλά κάθε αντικείμενο έχει τη χρησιμότητά του. Τα τούβλα π.χ. των χριστουγέννων, αν δε γίνουν σπίτι για τα τετραπληγικά παιδιά (η φιλανθρωπία είναι χόμπι των πλουσίων. Η φιλανθρωπία είναι απασχόληση των παπαδών. Άρα η φιλανθρωπία είναι χόμπι και απασχόληση της Εκκλησίας της Ελλάδος), κάλλιστα μπορούν να χρησιμοποιηθούν σε άλλους ιερούς σκοπούς. Στην ανέγερση π.χ. των πολυτελών ξενοδοχείων που χτίζει η Εκκλησία της Ελλάδος. (Η παράνομη, η παρά φύσιν... συνεύρεση επιτρέπεται εκεί!). Τυχερά τούβλα. Θα παίρνουν και θεάρεστο μάτακι. Θα πάνε και στον παράδεισο. Ομορφος κόσμος ηθικός, με ευλογημένα τούβλα χτισμένους.

ο καλύτερος τρόπος να συνεχίσουν τη ζωή τους είναι ν' ακολουθήσουν ένα βοσκό κι ένα καφετζή στα περίχωρα της Ζαχάρως. Έτσι, το εγχείρημα αποτυγχάνει, αφού βέβαια οι άνθρωποι δεν είναι κρέας για πούλημα.

Σημείο που δεν περνά απαρατήρητο είναι το ξεβράκωμα με το γάντι του τοπικού ορθό-

δοξου ιερέα, που μάλιστα προτείνει τον εαυτό του ως δουλέμπορο, και των λοιπών λαμόγιων της περιοχής. Η κάμερα καταγράφει επίσης τον σκεπτικισμό, την ταπεινοφροσύνη και τις χαμηλές προσδοκίες των υποψηφίων, όμως δεν απαντά στο ερώτημα: Γιατί στη Ρωσία και την Ουκρανία; Γιατί όχι στην Αγγλία, ας πούμε; Τι υποκρύπτει αυτή η επιλογή; Αν είχαμε και σ' αυτό μια απάντηση, ο Κίμωνας Τσακίρης θα ήταν ασφαλώς το πρόσωπο της φετινής ελληνικής κινηματογραφικής παραγωγής

■ ANTONI ΜΙΓΚΕΛΑ Η διάρρηξη

Δυο αρχιτέκτονες δουλεύουν για την ανά- Δπλαση μιας υποβαθμισμένης περιοχής του

Λονδίνου, όπου διατηρούν και το γραφείο τους. Με απανωτές διαρρήξεις στο κτίριό τους θα οδηγηθούν άθελά τους σε μια προσπάθεια ανασυγκρότησης της προσωπικής τους ζωής. Ο ένας συνάπτει σχέσεις με την έγχρωμη καθαρίστρια του γραφείου. Ο άλλος ερωτεύεται τη μητέρα του νεαρού διαρρήκτη, που έχει ακολουθήσει ως το σπίτι του, μια Βόσνια πολιτική μετανάστρια.

Μια ταινία που καταγράφει ένα ταλαντευόμενο παζλ ανθρώπων σχέσεων με τη σφραγίδα ενός οπαδού της πολυπολιτισμικότητας. Και ναι μεν αυτή η συνταγή πέτυχε στον «Αγγλό Ασθενή», όμως εδώ, όπως και στον «Ταλαντούχο κ. Ρίπλεϊ», ο Αντονι Μιγκελα αδυνατεί να δώσει βάθος και πειστικότητα στις ιστορίες του.

Ελένη Σταματίου

«Τέρμα πια στις εκτονώσεις, εμπρός για καταλήψεις, συγκρούσεις, διαδηλώσεις». Το σύνθημα αυτό δονούσε για ώρα το κατάμεστο αμφιθέατρο ΜΑΧ του Πολυτεχνείου (ούτε στο κίνημα του Μάη-Ιούνη δεν είχε τόσο κόσμο το ΜΑΧ), στο οποίο συνεδρίασε συντονιστικό συλλόγων απ' όλη την Ελλάδα, μετά τη μαζικότερη πανελλαδική πορεία της περασμένης Τετάρτης. Και μαζί τα συνθήματα: «Καταλήψεις μαζικές σε όλες τις σχολές» και «Τέρμα στα παζάρια των γραφειοκρατών, ο αγώνας στα χέρια των φοιτητών».

Απάντηση τα τελευταία στην παράταξη του Περιεσού, η οποία προσπαθεί να στρώσει το κίνημα σε εκτονωτικές διαδηλώσεις προε-

Απόφαση για καταλήψεις διάρκειας

κλογικού τύπου, με την εξεταστική να κυριαρχεί στην πράξη, ενώ ταυτόχρονα προσπαθεί να στηρίξει αντι-συντονιστικά, καπελωμένα από την ίδια. Το προσπάθησε την περασμένη εβδομάδα και κατέγραψε ένα ολοστρόγγυλο μηδενικό. Το προσπάθησε και την Τετάρτη, όταν πήγε να τραβήξει την πορεία για να διαλυθεί στην Ομόνοια. Όμως, οι φοιτητές δεν «τσιμπήσαν». Συνέχισαν προς το Πολυτεχνείο και πλημμύρισαν το ΜΑΧ, όπου άρχισε να συνεδριάζει το Συντονιστικό με ομιλίες εκπροσώπων από συλλόγους όλης της χώρας.

Όταν οι Κνίτες έμαθαν τα άσχημα γι' αυτούς μοντάκια, άρχισαν να καταφθάνουν στο Πολυτεχνείο. Δυο με τρεις ώρες μετά την έναρξη της συζήτησης και ενώ οι φοιτητές από την επαρχία είχαν αποχωρήσει (γιατί τους περίμεναν τα πούλμαν). Εκεί, οι εκπρόσωποι της ΚΝΕ αρχικά ξεκίνησαν να κάνουν δηλώσεις νομιμοφροσύνης: «Αυτό είναι το Συντονιστικό και σ' αυτό συμμετέχουμε και μεις» (τότε ήταν που εισέπραξαν τα συνθήματα που αναφέραμε παραπάνω, γιατί βέβαια όλος ο κόσμος είδε τι πήγαν να κάνουν και πότε αποφάσισαν -ή μάλλον τους είπαν- να πάνε στο Συντονιστικό, για να

μην απομονωθούν τελείως).

Προηγουμένως, δεν ακούστηκε άλλη άποψη εκτός από αυτή που έλεγε ότι οι καταλήψεις πρέπει να συνεχιστούν και να σταματήσει κάθε συζήτηση περί εξεταστικής. Τέρμα σε κάθε εξεταστικότητα ήταν το βασικό μότο των περισσότερων ομιλητών. Θετική εξέλιξη αναμφισβήτητη, αν αναλογιστούμε ότι την προηγούμενη εβδομάδα στα «πηγαδάκια» κυριαρχούσε η άποψη «να τελειώσουμε την εξεταστική και μετά να ξεκινήσουμε καταλήψεις διάρκειας».

Τι ήταν αυτό που έγειρε την πλάστιγγα; Ήταν η διάθεση του πιο μαχητικού κομματιού του φοιτητικού κοσμού, που δεν συμμετέχει σε γραφειοκρατικά και «μαγαζοτόρικα» κολπάκια, αλλά σκέφτεται με όπλο την «κοινή λογική» και με γνώμονα το συμφέρον του κινήματος. Αυτός ο κόσμος, με τη μαζική συμμετοχή του στην πορεία, με το πάθος και τον ενθουσιασμό του και με το πλημμύρισμα του ΜΑΧ και των διαδρόμων του, έβαλε τη δική του σφραγίδα στις εξελίξεις και εξανάγκασε τους ταλαντευόμενους και τους οππορτουμιστές να βάλουν την ουρά στα σκέλια και ν' αφήσουν για άλλο, ευθετότερο χρόνο τις «ρεαλιστικές» τους

προτάσεις.

Είχε προηγηθεί μια από τις μεγαλύτερες πανεκπαιδευτικές πορείες, που ήταν σχεδόν μόνο φοιτητική, αφού οι εκπαιδευτικοί της πρωτοβάθμιας και της δευτεροβάθμιας απουσίαζαν σχεδόν ολοκληρωτικά (δείγμα κι αυτό της ανωριμότητας και της ανισομετρίας του κινήματος) και μόνο η ΠΟΣΔΕΠ είχε τη συνήθη παρουσία. Καταγράψαμε φοιτητικά μπλοκ από τη Θεσσαλονίκη, την Πάτρα (το μεγαλύτερο μετά την Αθήνα, λόγω γεινιάσης προφανώς), την Κρήτη, τη Θεσσαλία, την Καβάλα, τα Γιάννινα.

Η πορεία είχε... απ' όλα. Παλμό, συνθήματα, νεανικό ενθουσιασμό, την καθιερωμένη ψιλοσύγκρουση στο Σύνταγμα (στην αρχή της Βασιλίσσης Σοφίας) και κάποια ψιλομπάχαλα. Οι «πραϊτορες» προκλητικοί στην εμφάνιση, αλλά χωρίς επιθετική διάθεση, προφανώς κατόπιν εντολών. Είναι χαρακτηριστικό ότι στο «σπρώξιμο» στο Σύνταγμα έριξαν μια καλή δόση χημικών και δε χτύπησαν σε όλο το μήκος της πορείας, όπως δυο φορές είχαν κάνει τον Ιούνη. Στη συνέχεια, συντήρησαν για κάνα δίωρο τη σύγκρουση στο Πολυτεχνείο, η οποία εληξε όταν τα ΜΑΤ αποσύρθηκαν και έλυσαν τον

κλοιό. Αυτό, πάντως, δεν εμπόδισε την πραγματοποίηση του Συντονιστικού των φοιτητών, μολονότι κάποιοι «χέστες» κινδυνολογούσαν στην αρχή.

Η εβδομάδα αυτή κλείνει με περίπου 300 τμήματα ΑΕΙ και ΤΕΙ σε κατάληψη. Οι αποφάσεις πάρθηκαν σε μαζικότερες γενικές συνελεύσεις, κόντρα στη ΔΑΠ, σε πολλές περιπτώσεις στην ΠΑΣΠ και σε ορισμένες και στην ΠΚΣ, που παίζει το δικό της παιχνίδι και το μόνο που την ενδιαφέρει είναι να ελέγξει το κίνημα. Ενδιαφέρον υπάρχει και το δείχνει η μαζικότητα των γενικών συνελεύσεων. Διάθεση υπάρχει και το δείχνουν οι αποφάσεις. Εκείνο που δεν υπήρχε μέχρι τώρα είναι ο καθαρός ορίζοντας, ο καθαρός προσανατολισμός προς ένα κίνημα καταλήψεων διάρκειας, που εκ των πραγμάτων αναδεικνύεται σε ζήτημα-κλειδί των εξελίξεων. Οι συντηρητικές δυνάμεις (και τέτοιες υπάρχουν σε όλο το παραταξιακό-πολιτικό φάσμα, τηρουμένων των αναλογιών) «παιζουν» με την εξεταστική, προσπαθώντας να εξάψουν τα πιο ατομικιστικά ένστικτα. Επειδή εξεταστική ποτέ δε χάθηκε από κινήματα καταλήψεων, αυτό το παιχνίδι πρέπει να ηττηθεί άμεσα.

ΒΑΘΥ
ΚΟΚΚΙΝΟ

Όλα στο σφυρί

Γιατί έχουν την ανάγκη να τροποποιήσουν και πάλι το άρθρο 24 του Συντάγματος, μετά την τελευταία αναθεώρηση (2001); Η απάντηση είναι απλή: γιατί ο εκτελεστικός νόμος που εφάρμοσε την προηγούμενη συνταγματική αναθεώρηση, ο περιβόητος δασοκτόνος νόμος του ΠΑΣΟΚ, πρώτον δεν αρκεί για την υλοποίηση των σχεδίων τους και δεύτερο αμφισβητείται έντονα ως προς τη συνταγματικότητά του. Οπότε, πάνε να καθαρίσουν μια και καλή, αναθεωρώντας ριζικά το Σύνταγμα. Η πλάκα είναι πως την προηγούμενη αναθεώρηση την έκανε το ΠΑΣΟΚ και η ΝΔ φώναζε, ενώ τώρα οι ρόλοι έχουν αντιστραφεί.

Και ποιο είναι το σχέδιο; Ο αποχαρκτηρισμός 40-50 εκατομμυρίων στρεμμάτων δάσους και δασικών εκτάσεων, όπως λένε οι ειδικοί στα δασικά ζητήματα, προκειμένου αυτά να παραδοθούν στις «αναπτυξιακές» ορέξεις του κεφάλαιου. Το πρόσχημα της ύπαρξης και κάποιων κακομοιρηδών, που κάποτε αγόρασαν οικόπεδα σε δασικές εκτάσεις και δε μπορούν να χτίσουν, δεν αντέχει σε σοβαρή συζήτηση. Αν επρόκειτο γι' αυτούς ουδείς στην πολιτική θα ασχολούνταν. Και εν πάση περιπτώσει, από πότε το ατομικό πρέπει να μπαίνει πάνω από το συλλογικό;

Η ουσία βρίσκεται στην κερδοσκοπία με τη γη. Από καταβολής καπιταλισμού αυτό γίνεται (ο Μαρξ το έχει αναλύσει πολύ καλά, «ξετινάζοντας» ό,τι έχει σχέση με τη γαιοπρόσοδο). Από καταβολής ελληνικού καπιταλισμού αυτό γίνεται. Για να μην πάμε πολύ πίσω, ας δούμε την ιστορία των τελευταίων τριών δεκαετιών. Πριν καλά-καλά στεγνώσει το μελάνι στο Σύνταγμα του 1975, το πρώτο που θέσπισε κάποιους κανόνες προστασίας των δασικών εκτάσεων, άρχισε η αποψίλωση των προστατευτικών διατάξεων με την εισαγωγή όρων που οδηγούσαν σε αποχαρκτηρισμούς. Πότε «χορτολίβαδα», πότε «βοσκότοποι», τώρα διαχωρισμός δάσους και «δασικής έκτασης».

Ένα παιχνίδι με τις λέξεις, μακριά από όλα τα πορίσματα της επιστήμης. Γιατί η επιστήμη λέει πως όλα τα δασικά συστήματα που υπέστησαν καταστροφές στο παρελθόν μπορούν να αποκατασταθούν. Φτάνει να υπάρχει θέληση και να διατεθούν κονδύλια. Αυτό όμως θα ήταν οικολογική αποκατάσταση, ενώ ο καπιταλισμός ενδιαφέρεται για την οικονομική ανάπτυξη. Για την αποκόμιση μέγιστων κερδών από τις επιχειρήσεις. Μπορεί η φύση να χτυπάει συνέχεια καμπανάκια κινδύνου (δείτε μόνο τι «τρελά» πράγματα ζούμε το φετινό χειμώνα), όμως οι καπιταλιστές έχουν βουλώσει τ' αυτιά τους. Είναι κοιφοί και ακούνε μόνο τον ήχο του χρήματος. Καταστρέφουν συστηματικά τον πλανήτη, καταστρέφουν συστηματικά τη χώρα, αδιαφορώντας για τις συνέπειες.

Εδώ και χρόνια υπάρχουν άνθρωποι που έχουν αγωνιστεί για την προστασία του δάσους. Επιστήμονες, δημόσιοι υπάλληλοι, πολίτες, δικαστές του ΣτΕ. Έχουν αγωνιστεί με θεσμικά μέσα. Στο πλαίσιο της νομιμότητας της αστικής δημοκρατίας. Πολλοί έχουν πληρώσει αυτή τους τη συνέπεια, αλλά δεν έκαναν πίσω. Τιμούμε όλους αυτούς τους έντιμους ανθρώπους, που έχουν βάλει το συλλογικό συμφέρον πάνω από το ατομικό. Όμως, ο αγώνας τους είναι οριακής αποτελεσματικότητας. Εκ των πραγμάτων. Καθυστερεί μεν αλλά δεν αναιρεί, δεν καταργεί την αντικειμενική τάση της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης του δάσους, που ξεπηδά από τις ίδιες τις δομές του καπιταλισμού, από τον πυρήνα της λειτουργίας του. Εκείνο που πρέπει να κοιτάξουμε είναι πως θα «καταργήσουμε» τον καπιταλισμό.

Π.Γ.

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: ΑΓΑΘΟΥΠΟΛΕΩΣ 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΕΝΕΛΑΟΥ 1 ΚΑΙ ΕΓΝΑΤΙΑ, ΤΗΛ-FAX 221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΠΩΤΗΣ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: ΑΓ. ΑΝΝΗΣ 24 - ΑΙΓΑΛΕΟ

KONTRA